

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 10.7.2013
COM(2013) 520 final

2013/0253 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor întreprinderi de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție bancară și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Astfel cum s-a subliniat în Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu „Foaie de parcurs către o uniune bancară”¹, în Comunicarea Comisiei „Proiect pentru o uniune economică și monetară profundă și veritabilă - Lansarea unei dezbateri la nivel european”² și în raportul din 2012 al celor patru președinți intitulat „Către o veritabilă Uniune Economică și Monetară”³, un cadru financiar integrat sau o „Uniune bancară” reprezintă o parte esențială a măsurilor de politică menite să readucă Europa pe calea redresării și a creșterii economice.

Înregistrarea de progrese rapide către o Uniune bancară este indispensabilă pentru a asigura stabilitatea financiară și creșterea economică în zona euro și în întreaga piață internă. Aceasta este o etapă esențială pentru a depăși fragmentarea financiară actuală, a reduce incertitudinea și a îmbunătăți condițiile de finanțare pentru băncile și statele vulnerabile, pentru a dizolva legătura dintre cele două tipuri de entități, precum și pentru a relansa activitatea bancară transfrontalieră pe piața internă, atât în beneficiul statelor membre din zona euro, cât și al celor din afara zonei euro. În consecință, pe baza cadrului de reglementare comun celor 28 de membri ai pieței interne (cadrul de reglementare unic), Comisia Europeană a adoptat o abordare incluzivă și a propus o foaie de parcurs pentru Uniunea bancară care cuprinde diferite instrumente și măsuri, potențial deschisă tuturor statelor membre, dar care să includă în orice caz cele 18 țări care fac parte în prezent din zona euro.

În martie 2013, Consiliul European s-a angajat să finalizeze Uniunea bancară prin următorii pași. În primul rând, ar trebui ca încheierea procedurilor legislative necesare în vederea creării mecanismului unic de supraveghere (*Single Supervisory Mechanism* - MUS), care acordă BCE competența de a supraveghea băncile din zona euro⁴, să reprezinte o prioritate. În al doilea rând, ar trebui ca în lunile de vară să se ajungă la un acord asupra modului în care mecanismul european de stabilitate (MES) ar putea ca, după instituirea MUS și o revizuire a bilanțurilor contabile ale băncilor, inclusiv a definiției „activelor istorice”, să recapitalizeze băncile în mod direct. De asemenea, în vara anului 2013 ar trebui să se ajungă la un acord privind propunerea Comisiei de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului [] de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții (denumită în continuare „Directiva [] a Parlamentului European și a Consiliului”⁵). În sfârșit, ar trebui să fie examinată cu prioritate propunerea Comisiei privind un mecanism unic de rezoluție (MUR) împreună cu măsuri de sprijin adecvate și eficiente, cu perspectiva adoptării în cursul actualei legislaturi parlamentare.

¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European și Consiliu „O foaie de parcurs către o Uniune bancară”, COM(2012) 510, 12.9.2012.

² Comunicarea Comisiei „Proiect pentru o uniune economică și monetară profundă și veritabilă Lansarea unei dezbateri la nivel european”, COM(2012) 777 final/2, 30.11.2012.

³ „Către o veritabilă Uniune Economică și Monetară”, raport prezentat de președintele Consiliului European, Herman Van Rompuy, EUCO 120/12, 26.6.2012.

⁴ COM(2012) 511.

⁵ Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții și de modificare a Directivelor Consiliului 77/91/EEC și 82/891/EC, a Directivelor 2001/24/EC, 2002/47/EC, 2004/25/EC, 2005/56/EC, 2007/36/EC și 2011/35/EC și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, COM(2012) 280, 6.6.2012.

După cum s-a stabilit, Uniunea bancară va acoperi toate statele membre din zona euro, precum și statele membre care nu fac parte din zona euro, dar doresc să adere. În cadrul Uniunii bancare și în toate celelalte state membre se vor aplica același cadru unic de reglementare a cerințelor prudențiale⁶ și aceleași norme privind rezoluția bancară, valabile în întreaga UE. Integritatea pieței interne va fi astfel conservată. Stabilitatea financiară sporită generată de Uniunea bancară va stimula, de asemenea, încrederea și perspectivele de creștere în cadrul întregii piețe interne. Aplicarea uniformă, la nivel central, a normelor prudențiale și de rezoluție în statele membre participante la Uniunea bancară va aduce beneficii tuturor statelor membre. Depășirea fragmentării financiare care îngreunează în prezent activitatea economică va contribui la asigurarea unei concurențe loiale și la eliminarea obstacolelor în calea exercitării neîngrădite a libertăților fundamentale, nu numai în statele membre participante, ci în întreaga piață internă.

1.1. Un mecanism de rezoluție unic și mecanisme de finanțare ca elemente-cheie ale Uniunii bancare

Acordul rapid asupra unui mecanism de supraveghere unic la care s-a ajuns în aprilie 2012, la doar șapte luni de la propunerea Comisiei din septembrie 2012, a pus bazele unei Uniuni bancare, ca parte integrantă a Uniunii economice și monetare.

Consolidarea supravegherii în cadrul MUS va restabili încrederea în sănătatea băncilor. În 2014, BCE își va asuma responsabilitatea finală pentru supravegherea tuturor băncilor din zona euro. În practică, BCE va supraveghea în mod direct băncile cele mai mari și mai active pe plan internațional, cu posibilitatea de a „își asuma” la supravegherea directă și pentru celelalte bănci, în timp ce autoritățile naționale vor fi responsabile de supravegherea cotidiană a băncilor de mai mici dimensiuni.

Pornind de la MUS, pentru a asigura viabilitatea piețelor bancare din statele membre participante la MUS, UE trebuie să pună în practică un mecanism de rezoluție unic pentru gestionarea situației băncilor aflate în dificultate majoră. Riscul ca o bancă să se confrunte cu o gravă problemă de lichiditate sau de solvabilitate nu poate fi niciodată exclus în totalitate. Prin urmare, este necesar să se stabilească un cadru care să permită restructurarea aprofundată a băncilor de către autorități, evitând, în același timp, riscurile semnificative la adresa stabilității economice și costurile semnificative care derivă din lichidarea dezordonată a băncilor în temeiul legislațiilor naționale în materie de insolvență și punând capăt nevoii de a finanța acest proces din resurse publice.

În momentul în care va fi adoptată de Parlamentul European și de Consiliu, Directiva privind redresarea și rezoluția bancară va stabili normele privind modul în care sunt restructurate băncile din UE cu grave dificultăți financiare, modul în care sunt menținute funcțiile vitale pentru economia reală și modul în care pierderile și costurile sunt alocate acționarilor, creditorilor și deponenților neasigurați ai băncilor. Recapitalizarea internă, un instrument-cheie din cadrul Directivei privind rezoluția, ar urma să aloce pierderile și să ajusteze pentru depreciere creanțele acționarilor, ale creditorilor subordonați și ale creditorilor prioritari în mod secvențial. Deponenții unor sume mai mici de 100 000 EUR sunt, în orice caz, excluși de la suportarea pierderilor, creanțele acestora fiind protejate de sistemele naționale de garantare a depozitelor.

⁶ Regulamentul și Directiva privind cerințele de capital (CRR/CRDIV) http://ec.europa.eu/internal_market/bank/regcapital/index_en.htm

Directiva se bazează pentru rezoluția băncilor pe o rețea de autorități naționale și de fonduri de rezoluție. Deși acesta este un pas important în direcția reducerii la minimum a diferențelor dintre abordările naționale și a protejării integrității pieței interne, nu este suficient pentru acele state membre care contribuie la supravegherea instituțiilor de credit în cadrul MUS. Așa cum a recunoscut Consiliul European, în cadrul Uniunii bancare supravegherea și rezoluția bancară trebuie să fie exercitate de către autorități situate la același nivel. În caz contrar, ar putea apărea tensiuni între autoritatea de supraveghere (BCE) și autoritățile naționale de rezoluție cu privire la modalitatea de a trata situația băncilor în dificultate majoră, în timp ce piața ar putea avea în continuare așteptări cu privire la (in)capacitatea statelor membre de a face față falimentelor băncilor la nivel național, reiterând cercurile vicioase dintre state și bănci și accentuând fragmentarea și denaturările concurenței în cadrul pieței interne.

În comparație cu o rețea de autorități de rezoluție, un mecanism unic de rezoluție cu un organ decizional central și un singur fond de rezoluție bancară va aduce avantaje-cheie pentru statele membre, contribuabili, bănci, precum și stabilitate financiară și economică în întreaga UE:

- un proces decizional solid, la nivel central, va garanta că deciziile de rezoluție vor fi luate în mod eficace și rapid în toate statele membre participante, evitându-se acțiunile necoordonate, reducându-se la minimum efectele negative asupra stabilității financiare și limitând nevoia de sprijin financiar;
- un patrimoniu centralizat de cunoștințe și experiență în materie de rezoluție bancară va avea capacitatea de a trata situația băncilor în dificultate majoră într-un mod mai sistematic și mai eficient decât ar putea-o face fiecare autoritate națională cu resurse și experiență mai limitate;
- un fond unic de rezoluție bancară va fi în măsură să regroupeze resurse importante provenite din contribuțiile băncilor și, prin urmare, să protejeze contribuabilii într-un mod mai eficace decât fondurile naționale, oferind, în același timp, condiții de concurență echitabile pentru băncile din toate statele membre participante. Un fond unic va împiedica apariția problemelor de coordonare cauzate de implementarea fondurilor naționale și va contribui în mod decisiv la eliminarea dependenței băncilor de bonitatea statelor.

Mecanismul de rezoluție unic trebuie să fie creat în interiorul cadrului juridic și instituțional al UE. În concluziile Consiliului European din 14 decembrie 2012 se afirmă că „procesul de finalizare a UEM se va baza pe cadrul instituțional și juridic al UE”. Cu toate că a fost necesar să se recurgă la instrumente interguvernamentale ad-hoc în afara cadrului UE pentru a face față unor circumstanțe excepționale apărute pe piață, precum și unor lacune de guvernare la nivelul arhitecturii inițiale a EMU, acest lucru riscă să submineze calitatea democratică a procesului decizional al UE și coerența sistemului juridic al UE. Crearea MUR în interiorul cadrului juridic și instituțional al UE, așa cum a fost cazul și cu MUS înainte de acesta, este, prin urmare, o etapă necesară pentru finalizarea UEM în conformitate cu concluziile Consiliului European și, în sens mai larg, în vederea protejării ordinii democratice și instituționale a UE.

1.2. Trecerea la o Uniune bancară

Se preconizează că mecanismul unic de supraveghere va intra în vigoare la jumătatea anului 2014. Între timp, mecanismul unic de rezoluție ar trebui să devină activ în ianuarie 2015, când este prevăzut că va intra în vigoare⁷ Directiva [], care va asigura cadrul de reglementare care guvernează rezoluția bancară în întreaga piață internă. Ulterior, MUR ar urma să aplice

⁷ În funcție de rezultatul final al negocierilor dintre Parlament și Consiliu, intrarea în vigoare deplină a recapitalizării interne ar putea face obiectul unei perioade de tranziție suplimentare, posibil până în 2018, astfel cum a fost propus de către Comisie.

normele din prezentul regulament care sunt conforme cu normele prevăzute în Directiva [] pentru statele membre participante la uniunea bancară, în timp ce autoritățile naționale ar urma să aplice normele prevăzute în Directiva [] pentru statele din afara acesteia.

În orice caz, dacă măsurile de rezoluție vor presupune sprijin guvernamental, se vor aplica normele în materie de ajutoare de stat privind repartizarea sarcinilor. În vederea punerii în aplicare a repartizării sarcinilor între acționari și creditorii subordonați, MUR ar putea să aplice, de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, norme care să permită ajustarea pentru depreciere a acțiunilor și a datoriilor subordonate în măsura în care acest lucru este necesar pentru aplicarea normelor în materie de ajutor de stat.

În plus, statele membre pot decide să pună în aplicare noile norme prevăzute în Directiva [] în legislația lor națională, inclusiv înainte de termenul limită pentru transpunerea directivei respective. În orice caz, competențele Comisiei în materie de ajutoare de stat vor fi menținute în toate cazurile de rezoluție implicând sprijin care se califică drept ajutor de stat. De fapt, în măsura în care utilizarea fondului unic de rezoluție bancară de către MUR nu constituie un ajutor de stat în temeiul criteriilor specifice stabilite de Tratat, aceste criterii rămân totuși în vigoare, prin analogie, pentru a se asigura că, în cazul în care se recurge la fondul de rezoluție, intervenția acestuia este supusă aceluiași reguli ca și în cazul în care autoritățile naționale de rezoluție ar utiliza mecanisme de finanțare naționale.

La nivel european, acest proces de convergență este consolidat, pe de o parte, prin revizuirea orientărilor privind ajutoarele de stat pentru sprijinul acordat băncilor și, pe de altă parte, prin acordul asupra modului în care mecanismul european de stabilitate ar putea recapitaliza băncile aflate în dificultate. Orientările revizuite privind ajutoarele de stat impun cerințe mai stricte pentru repartizarea sarcinilor între acționari și creditorii subordonați în orice stat membru care oferă sprijin public în favoarea băncilor sale. S-ar contracara astfel procesul actual de fragmentare a pieței interne în funcție de soliditatea financiară a statului și de prezența activelor istorice. Între timp, orientările privind MES ar preciza în ce condiții, cu respectarea normelor privind ajutoarele de stat, ar putea obține împrumuturi statele membre care nu pot oferi sprijin public în favoarea băncilor sau, dacă este necesar, modul în care băncile ar putea fi recapitalizate direct de către MES.

2. JUSTIFICAREA UNUI MECANISM UNIC DE REZOLUȚIE

Comisia a luat în calcul analiza efectuată în cadrul evaluării impactului pentru adoptarea propunerii de Directivă [], care a analizat aspectele juridice și operaționale pertinente pentru instituirea unui mecanism unic de rezoluție (MUR).

A fost realizată o analiză suplimentară privind caracteristicile propuse ale MUR pe baza actualizării informațiilor cuprinse în evaluarea impactului. În ceea ce privește capacitatea MUR de a conduce la decizii eficiente, timpul este un factor esențial, din două motive importante: ex-ante, pentru a spori credibilitatea MUR proaspăt înființat în calitate de instrument reactiv, care contribuie la reducerea la minimum a surselor de incertitudine pe piațe; și, în cazurile în care este declanșată rezoluția, pentru ca MUR să conserve valoarea activelor, care poate fi afectată de întârzieri inutile apărute în procesul de rezoluție. O rețea de autorități naționale ar necesita timp procedural suplimentar pentru fiecare deliberare privitoare la instituțiile transfrontaliere. Dimpotrivă, repartizarea propusă a responsabilităților între un nivel decizional central și autoritățile locale de punere în aplicare va duce la economii de timp. Va fi nevoie de o perioadă de timp mai scurtă la nivel național decât la nivel central pentru a acumula toate cunoștințele necesare pentru a gestiona punerea în aplicare, deoarece legislația aplicabilă este cea națională; la nivel central, va fi posibilă atingerea unei mase

critice mai mari pentru a atrage și a dezvolta mai rapid cele mai bune resurse umane specializate.

În ceea ce privește capacitatea MUR de a conduce la luarea unor decizii eficiente, un nivel decizional central va contribui la reducerea la minimum a costurilor de rezoluție, atât datorită capacității de a obține avantaje semnificative în ceea ce privește economiile de scară într-o rețea, cât și datorită rolului fundamental în asigurarea caracterului executoriu și optim al deciziei de rezoluție. Din punct de vedere structural, un sistem care nu anulează mandatul autorităților naționale de a reduce la minimum costul suportat de propriul lor stat membru nu ia în considerare pe deplin externalitățile transfrontaliere. De la începutul crizei⁸, statele membre au avut în vedere un mecanism de repartizare a sarcinilor menit să reducă la minimum pierderile în materie de bunăstare la nivel global în aceste situații. Un mecanism unic de rezoluție este mai adecvat decât o rețea pentru a garanta caracterul executoriu al transferurilor de responsabilitate, care reprezintă o condiție necesară pentru funcționarea unui acord de repartizare a sarcinilor. Acesta va garanta, de asemenea, caracterul executoriu la nivel extern pentru politica de rezoluție optimă, care permite ajungerea la un acord cu privire la o regulă de repartizare a sarcinilor prin care să se aloce ex-ante costurile rezoluției pe baza unor criterii echitabile și echilibrate.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Temei juridic

Temeiul juridic pentru prezenta propunere este articolul 114 din TFUE, care permite adoptarea de măsuri de armonizare a dispozițiilor naționale care au ca obiectiv instituirea și funcționarea pieței interne.

Scopul propunerii este de a menține integritatea și de a îmbunătăți funcționarea pieței interne. Aplicarea uniformă a unui singur set de norme de rezoluție, împreună cu accesul la un singur fond de rezoluție european de către o autoritate centrală, va restabili funcționarea ordonată a piețelor bancare din Uniune, va elimina obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale și va evita denaturarea semnificativă a concurenței, cel puțin în acele state membre care contribuie la supravegherea instituțiilor de credit la nivel european.

Deși Directiva [] introduce un nivel ridicat de armonizare, aceasta acordă totuși o anumită flexibilitate statelor membre, ceea ce înseamnă că în cadrul pieței interne ar putea persista o anumită fragmentare. MUR prevede, în schimb, o structură decizională integrată, care aliniază rezoluția în cadrul MUR cu supravegherea în cadrul MUS, pentru a elimina dezavantajul concurențial pe care îl au băncile din statele membre participante la MUS față de băncile din statele membre neparticipante din cauza lipsei unui sistem centralizat de gestionare a situației băncilor care se confruntă cu dificultăți majore. Pentru a se asigura că toate statele membre participante au o încredere deplină în calitatea și imparțialitatea procesului de rezoluție bancară, în special în ceea ce privește implicațiile economice locale, deciziile de rezoluție vor fi pregătite și monitorizate la nivel central de un Consiliu unic de rezoluție pentru a asigura o abordare coerentă și uniformă, iar procesul de rezoluție va fi inițiat de către Comisie. De asemenea, Comisia va decide cu privire la cadrul instrumentelor de rezoluție care vor fi aplicate pentru entitatea în cauză și cu privire la utilizarea fondului pentru a sprijini măsurile de rezoluție.

⁸

A se vedea Concluziile Consiliului privind îmbunătățirea mecanismelor de stabilitate financiară în UE din 9 octombrie 2007

http://www.consilium.europa.eu/ueDocs/cms_Data/docs/pressData/en/ecofin/96351.pdf

În plus, pentru a susține procesul de rezoluție și a spori eficacitatea acestuia, regulamentul propus instituie un fond unic de rezoluție bancară. Propunerea de regulament este direct aplicabilă în toate statele membre, dar se aplică tuturor entităților supravegheate de către MUS. Cadrul de reglementare unic instituit prin Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții⁹, Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții¹⁰, și Directiva [] se vor aplica în statele membre participante în același fel în care se aplică în întreaga piață internă.

Articolul 114 din TFUE este, prin urmare, temeiul juridic adecvat.

3.2. Subsidiaritate

În temeiul principiului subsidiarității, prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din TFUE, în domeniile care nu sunt de competența sa exclusivă, Uniunea ar trebui să intervină numai dacă și în măsura în care obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre nici la nivel central, nici la nivel regional și local, dar datorită dimensiunilor și efectelor acțiunii preconizate, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii.

Doar o acțiune la nivel european poate garanta că băncile în dificultate majoră sunt supuse procesului de rezoluție cu efecte colaterale minime și în mod coerent, în conformitate cu un set unic de norme. MUR va aduce economii de scară semnificative și va evita externalitățile negative care ar putea rezulta în urma unor decizii și a unor fonduri pur naționale. Diferențele substanțiale dintre deciziile de rezoluție luate la nivel național în funcție de particularitățile și constrângerile în materie de finanțare locale pot submina stabilitatea și integritatea pieței interne.

În timp ce crearea unui mecanism de supraveghere unic asigură condiții de concurență echitabile în materie de supraveghere a băncilor și diminuează riscul de toleranță, MUR asigură că, atunci când o bancă se află în dificultate majoră, restructurarea poate fi efectuată la cel mai mic cost, creditorii beneficiază de un tratament corect și echitabil, iar finanțarea poate fi direcționată rapid către cele mai productive modalități de utilizare în întreaga piață internă.

Prin urmare, este oportun ca Uniunea să propună măsurile legislative necesare pentru a institui un astfel de mecanism de rezoluție pentru băncile controlate prin mecanismul unic de supraveghere. Regulamentul este instrumentul juridic adecvat pentru a evita diferențele de transpunere naționale și pentru a asigura un mecanism instituțional unificat și condiții de concurență echitabile pentru toate băncile din statele membre participante.

3.3. Proportionalitate

În temeiul principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii Uniunii nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor tratatelor.

⁹ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

¹⁰ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

În cadrul Uniunii bancare, supravegherea și rezoluția bancară trebuie să fie exercitate de către autorități situate la același nivel. În caz contrar, ar putea apărea tensiuni între entitatea de supraveghere europeană și autoritățile de rezoluție naționale privind modul în care trebuie tratate și acoperite costurile băncilor aflate în dificultate. Aceste tensiuni ar putea submina atât eficacitatea activității de supraveghere, cât și pe cea a activității de rezoluție, și ar denatura concurența între statele membre.

Criza recentă a scos în evidență nevoia de măsuri rapide și decisive, susținute de mecanisme de finanțare la nivel european, pentru a evita ca rezoluția bancară efectuată la nivel național să aibă un impact disproporționat asupra economiei reale și pentru a reduce incertitudinea și a împiedica retragerile masive efectuate sub imperiul panicii, precum și contagiunea în cadrul pieței interne. Mecanismul de rezoluție unic ar garanta că aceleași reguli sunt aplicate în același mod în cazul oricărei bănci aflate în dificultate majoră din statele membre participante. Finanțarea de rezervă adecvată ar urma să atenueze problemele apărute la nivelul băncilor individuale, împiedicându-le să cauzeze o pierdere de încredere în ansamblul sistemului bancar al statului membru sau al altor state membre percepute de către piețe ca fiind expuse la riscuri similare.

Securitatea juridică sporită, stimulentele armonizate în mod corespunzător în contextul Uniunii bancare și avantajele economice ale măsurilor de rezoluție centrale și uniforme fac ca propunerea să fie conformă cu principiul proporționalității și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite.

Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la o cale de atac eficace și la un proces echitabil și trebuie să fie pus în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.

4. EXPLICAREA DETALIATĂ A PROPUNERII

4.1. Un mecanism de rezoluție unic

4.1.1. Principii, structură și domeniu de aplicare

Mecanismul de rezoluție unic trebuie să implice structuri decizionale care sunt solide din punct de vedere juridic și eficace în perioade de criză. Procesul decizional trebuie să asigure luarea de decizii europene, dar care implică statele membre, recunoscând importanța rezoluției bancare pentru economiile naționale.

Mecanismul de rezoluție unic va aplica cadrul de reglementare unic referitor la rezoluția bancară prevăzut în Directiva privind redresarea și rezoluția bancară în ceea ce privește băncile aflate în dificultate din statele membre participante la acest mecanism. Mecanismul de rezoluție unic va cuprinde norme și proceduri uniforme care urmează să fie aplicate de un Comitet unic de rezoluție („Comitetul”), împreună cu Comisia și cu autoritățile de rezoluție ale statelor membre participante.

Comisia Europeană va participa la MUR numai în măsura în care acest lucru este necesar în vederea îndeplinirii unor sarcini specifice prevăzute în prezentul regulament și în ceea ce privește controlul ajutoarelor de stat în temeiul Tratatului sau în scopul aplicării, prin analogie, a criteriilor stabilite pentru aplicarea articolului 107 din TFUE.

Cu toate acestea, mecanismul unic de rezoluție nu urmează abordarea diferențiată a mecanismului unic de supraveghere pentru diferite tipuri de bănci, din cauza caracteristicilor procesului de rezoluție. Spre deosebire de sarcina permanentă a monitorizării cotidiene, doar

o serie de bănci sunt susceptibile de a se afla în dificultate majoră și de a intra în procesul de rezoluție la un moment dat. În plus, un domeniu de aplicare cuprinzător al mecanismului unic de rezoluție este pe deplin compatibil cu logica prin care BCE își poate asuma supravegherea directă pentru orice bancă în cazul în care apar probleme, inclusiv în vederea eventualei rezoluții a acesteia. În sfârșit, criza a demonstrat că nu numai marile bănci internaționale necesită un cadru de rezoluție la nivel european. Existența unor autorități de rezoluție diferențiate pentru bănci de diferite mărimi ar presupune, de asemenea, finanțare și mecanisme de sprijin diferențiate, care ar putea, la rândul lor, să consolideze legăturile dintre bănci și state și să denatureze concurența.

4.1.2. Principiile măsurilor din cadrul MUR

Pentru a se asigura un proces de rezoluție obiectiv și echitabil, este interzisă orice discriminare de către Comisie, Comitetul și autoritățile naționale de rezoluție împotriva băncilor, a deponenților, a creditorilor sau a acționarilor acestora în funcție de naționalitate sau de locul de desfășurare a activității. Rezoluția grupurilor transfrontaliere se bazează pe o serie de principii menite să asigure egalitatea de tratament între diferitele entități ale grupului, să permită examinarea adecvată a intereselor statelor membre implicate în rezoluție și să evite ca nivelul costurilor impuse de creditori să depășească nivelul care ar fi stabilit în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. În cazul în care numai anumite părți dintr-un grup fac obiectul rezoluției, propunerea urmărește să asigure că procesul de rezoluție nu va avea un impact negativ asupra entităților din grup care nu fac obiectul rezoluției. Ca principiu, costul rezoluției va fi suportat prin recapitalizare internă și de către sectorul bancar. Prin urmare, propunerea garantează că Comisia, Comitetul și autoritățile naționale de rezoluție iau deciziile cu privire la mecanismele de finanțare a rezoluției astfel încât utilizarea de sprijin public cu caracter extraordinar să fie redusă la minimum.

4.1.3. Interacțiunea cu controlul ajutoarelor de stat exercitat de Comisie

În cadrul MUR, controlul ajutoarelor de stat exercitat de Comisie ar fi menținut în toate circumstanțele. Aceasta înseamnă că, odată ce BCE notifică Comisiei și Comitetului că o bancă sau un grup se află în dificultate majoră sau este susceptibil(ă) de a intra în faliment, procedura de rezoluție din cadrul MUR ar trebui să se deruleze în paralel cu procedura în materie de ajutor de stat dacă este cazul, deci statul membru sau statele membre în cauză ar trebui să fie invitate să notifice Comisiei măsurile avute în vedere, în conformitate cu articolul 108 din TFUE. În acest sens, trebuie instituită o cooperare continuă și un schimb continuu de informații între Comitet și Comisie în vederea finalizării procedurii de acordare de ajutor de stat. Mai mult, decizia Comisiei în temeiul normelor privind ajutoarele de stat ar fi condiția prealabilă pentru adoptarea de către Comisie a unei decizii de a deschide procedura de rezoluție a unei bănci. În cazul în care nu este prezent nici un ajutor de stat la utilizarea fondului, criteriile stabilite pentru aplicarea articolului 107 din TFUE ar trebui să se aplice, prin analogie, ca o condiție prealabilă pentru adoptarea unei decizii de a deschide procedura de rezoluție a unei bănci, în scopul de a menține integritatea pieței interne între statele membre participante și neparticipante.

4.1.4. Sarcini și structură decizională

Mecanismul unic de rezoluție acoperă toate sarcinile-cheie în materie de rezoluție care sunt indispensabile pentru rezoluția băncilor în dificultate majoră. Astfel de sarcini includ, printre altele, autorizarea de a aplica obligații simplificate în ceea ce privește cerința de a elabora proiecte de planuri de rezoluție, de a elabora sau revizui planuri de rezoluție, de a evalua posibilitățile de rezoluție a băncilor, de a deschide procedura de rezoluție a unei bănci, de a exercita competențele de rezoluție în raport cu o anumită instituție aflată în rezoluție și de a

pune în aplicare sisteme de rezoluție. În plus, MUR acoperă deciziile privind utilizarea finanțării pentru procedurile de rezoluție.

Compoziția MUR asigură că structurile sale decizionale sunt solide din punct de vedere juridic și eficace, inclusiv în perioade de criză. Acestea sunt concepute pentru a se asigura că deciziile sunt luate la nivel european și cu implicarea statelor membre, având în vedere importanța rezoluției bancare pentru economiile naționale.

Structurile decizionale ale mecanismului de rezoluție unic includ Comitetul unic de rezoluție, autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre participante și Comisia Europeană. Sarcinile MUR sunt împărțite între Comitetul unic de rezoluție și autoritățile de rezoluție naționale.

Pentru a se asigura eficacitatea și responsabilitatea mecanismului unic de rezoluție și în conformitate cu cerințele legale, Comisia Europeană, în calitate de instituție a UE, are competența de a iniția rezoluția unei bănci, pe baza unei recomandări a Comitetului de rezoluție sau din proprie inițiativă. În cazul în care Comisia inițiază o procedură de rezoluție, aceasta ar urma să decidă, de asemenea, cadrul instrumentelor de rezoluție care vor fi aplicate în fiecare caz și utilizarea fondului. Comitetul unic de rezoluție ar urma să ia toate celelalte decizii în temeiul Regulamentului privind MUR și le-ar înainta autorităților naționale de rezoluție spre executare la nivel național în conformitate cu Regulamentul privind MRS și Directiva []. Comitetul de rezoluție ar urma să monitorizeze executarea la nivel național a deciziilor sale de către autoritățile naționale de rezoluție și, în cazul în care o autoritate de rezoluție națională nu îi respectă decizia, ar putea adresa decizii direct băncilor.

4.1.5. Procesul decizional

În conformitate cu cadrul unic de reglementare stabilit în Directiva [], o bancă ar face obiectul unei proceduri de rezoluție atunci când aceasta s-ar afla sau ar fi susceptibilă să intre în dificultate majoră, când apariția unei situații de dificultate majoră nu ar putea fi evitată prin niciun mecanism al sectorului privat și când rezoluția ar fi în interesul public, deoarece banca este sistemică, în sensul că dificultatea majoră a acesteia ar afecta stabilitatea financiară. Obiectivul rezoluției este de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale băncii, de a proteja stabilitatea financiară, de a reduce la minimum dependența de banii contribuabililor și de a proteja deponenții.

Rezoluția este declanșată în urma unui proces prin care se asigură că se ia o decizie justificată și imparțială în cazul oricărei bănci aflate în dificultate majoră:

- BCE, în calitate de autoritate de supraveghere bancară, notifică faptul că o bancă se află în dificultate majoră Comisiei, Comitetului de rezoluție și autorităților și ministerelor naționale relevante;
- Comitetul de rezoluție evaluează dacă există o amenințare sistemică și dacă nu există nicio soluție în sectorul privat;
- dacă aceste condiții sunt îndeplinite, Comitetul de rezoluție recomandă Comisiei să inițieze rezoluția;
- Comisia decide să inițieze rezoluția și indică Comitetului de rezoluție cadrul pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție și pentru utilizarea fondului în vederea sprijinirii măsurilor de rezoluție. Comitetul de rezoluție adoptă, printr-o decizie adresată autorităților naționale de rezoluție, o schemă de rezoluție prin care stabilește instrumentele de rezoluție, măsurile de rezoluție și măsurile de finanțare și prin care dispune ca autoritățile de rezoluție naționale relevante să execute măsurile de rezoluție;

- autoritățile naționale de rezoluție execută măsurile de rezoluție hotărâte de Comitetul de rezoluție, în conformitate cu legislația națională. În cazul în care autoritățile naționale de rezoluție nu respectă deciziile Comitetului de rezoluție, acesta are competența de a se substitui autorităților naționale de rezoluție și de a adresa anumite decizii pentru punerea în aplicare a măsurilor de rezoluție direct băncilor.

4.1.6. Responsabilitate și buget

Fiecare componentă individuală a mecanismului unic de rezoluție va fi independentă în exercitarea sarcinilor sale și se va supune unor dispoziții stricte în materie de responsabilitate, pentru a se asigura faptul că aceasta își utilizează competențele într-un mod corect și imparțial, în limitele stabilite de prezentul regulament și de Directiva []. Comitetul de rezoluție va fi, prin urmare, răspunzător în fața Parlamentului European și a Consiliului pentru toate deciziile luate pe baza prezentei propuneri. Parlamentele naționale ale statelor membre participante vor fi, de asemenea, informate cu privire la activitățile Comitetului de rezoluție. Comitetul de rezoluție va trebui să răspundă la toate observațiile sau întrebările care îi sunt adresate de către parlamentele naționale ale statelor membre participante. Bugetul MUR, care include fondul unic de rezoluție, nu face parte din bugetul Uniunii. Cheltuielile legate de sarcinile MUR, de gestionarea și de utilizarea fondului vor fi finanțate prin contribuții din partea sectorului bancar.

4.1.7. Relația cu statele membre neparticipante

Directiva [] instituie colegii de rezoluție între autoritățile naționale de rezoluție pentru a trata situația grupurilor bancare și a asigura implicarea adecvată și echilibrată a autorităților de rezoluție din toate statele membre în care banca își desfășoară activitatea. ABE are un rol de mediere în cazul în care autoritățile de rezoluție naționale din țara de origine și cele din țara gazdă sunt în dezacord cu privire la pregătirea planurilor de rezoluție și la rezoluția în sine. În contextul MUR, în cazul entităților și al grupurilor care au sediu numai în state membre participante la MUS, MUR înlocuiește colegiile de rezoluție prevăzute în Directiva [], instituind un cadru de redresare și rezoluție a instituțiilor de credit și a societăților de investiții. În schimb, sunt implicați în Comitetul de rezoluție reprezentanți ai autorităților naționale de rezoluție.

Pentru băncile care își au sediul în state membre neparticipante, astfel cum sunt definite în Regulamentul privind MUS, continuă să se aplice integral Directiva []. În mod similar, interacțiunea dintre MUR și autoritățile de rezoluție naționale din statele membre neparticipante va fi reglementată integral de Directiva []. Dispozițiile privind interacțiunea dintre diferite fonduri de rezoluție (mutualizarea și creditele și împrumuturile reciproce voluntare), se aplică, de asemenea, integral în relațiile dintre fondul unic de rezoluție și fondurile de rezoluție naționale ale statelor membre neparticipante. Propunerea clarifică, de asemenea, faptul că rolul ABE prevăzut în Directiva [] și în Regulamentul privind ABE, inclusiv competențele de mediere ale acesteia, se vor aplica integral Comitetului de rezoluție.

În plus, propunerea ia în considerare în trei moduri situația băncilor care își au sediul în state membre care nu participă la MUR.

În primul rând, propunerea stabilește principiul nediscriminării din partea oricăreia dintre componentele MUR împotriva instituțiilor de credit, a titularilor de depozite, a investitorilor sau a altor creditori pe motive de naționalitate sau de loc de desfășurare a activității.

În al doilea rând, propunerea prevede că, în cazul în care un grup include instituții de credit cu sedii atât într-un stat membru participant, cât și într-un stat membru neparticipant, Comitetul de rezoluție înlocuiește autoritățile naționale de rezoluție din statele membre participante în cadrul colegiilor de rezoluție prevăzute în temeiul Directivei [].

În al treilea rând, statele membre neparticipante au întotdeauna posibilitatea de a se alătura MUS și, prin urmare, de a se asigura că băncile stabilite pe teritoriul lor sunt supuse MUR.

4.1.8. Relația cu Directiva [] a Parlamentului European și a Consiliului din [] de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții

În contextul mecanismului unic de rezoluție, cadrul de reglementare stabilit în Directiva [] de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții se va aplica statelor membre participante în același mod în care se aplică în cadrul întregii piețe interne. Nu pot fi făcute excepții decât în cazul în care procedurile sau dispozițiile prevăzute în prezentul regulament au întâietate față de dispozițiile pertinente din Directiva [] (de exemplu dispozițiile privind colegiile transfrontaliere, care sunt substituite de mecanismul decizional din cadrul MUR).

Propunerea privind MUR integrează anumite dispoziții care sunt paralele cu Directiva [], deoarece Comitetul de rezoluție și Comisia trebuie să își întemeieze acțiunile pe legislația direct aplicabilă a Uniunii. Alte dispoziții din prezenta propunere fac anumite trimiteri încrucișate la propunerea Comisiei de Directivă []. Unele dintre aceste dispoziții au fost modificate prin raportul votat în mai de Comisia ECON a Parlamentului European și de abordarea generală a Consiliului din 26 iunie. Regulamentul privind MUR trebuie, în ultimă instanță, să respecte pe deplin acordul la care au ajuns Parlamentul European și Consiliul privind Directiva []. Prezenta propunere face referire la abordarea generală a Consiliului, acesta fiind cel mai recent document disponibil. Întrucât negocierile între Parlamentul European și Consiliu sunt în curs de desfășurare, iar directiva nu a fost încă finalizată, obiectivul Comisiei este de a înlocui dispozițiile de fond în cauză cu rezultatul final al negocierilor dintre cei doi colegiitori cu privire la Directiva [].

În ceea ce privește anumite aspecte reglementate deja de Directiva [], o aliniere suplimentară este indispensabilă pentru funcționarea corespunzătoare a unui MUR cu un fond unic de rezoluție bancară. În primul rând, ierarhia creanțelor ar trebui să fie pe deplin armonizată pentru procedurile de rezoluție, pe baza principiului de a acorda preferință deponenților. Articolul 15 își propune să armonizeze ierarhia creanțelor în cadrul rezoluției, pe baza principiului de a acorda preferință deponenților. Comisia consideră că o astfel de armonizare este necesară pentru toate entitățile care fac obiectul Directivei [], pentru a asigura condiții de concurență echitabile în cadrul pieței interne. În al doilea rând, în cadrul unui MUR, orice marjă de flexibilitate acordată în ceea ce privește utilizarea recapitalizării interne trebuie să fie bine definită și supusă unui cadru strict și acelorași condiții pentru toate băncile. Articolul 24 din propunere include, prin urmare, un cadru suplimentar strict, bazat pe abordarea generală a Consiliului din 26 iunie 2013, și exclude, în acest context, utilizarea oricărei derogări prevăzute de Directiva [] (în special în ceea ce privește calcularea pragului pentru recapitalizarea internă).

4.2. Comitetul de rezoluție

4.2.1. Guvernanța

În scopul de a asigura eficacitatea și responsabilitatea procesului decizional în materie de rezoluție, structura și normele de funcționare ale Consiliului de rezoluție prevăd implicarea corespunzătoare a tuturor statelor membre direct vizate. Comitetul este format din directorul executiv, directorul executiv adjunct, reprezentanții numiți de Comisie și de BCE, precum și din membrii numiți de fiecare state membru participant, care reprezintă autoritățile naționale de rezoluție. Comitetul, prezidat de un director executiv, se va reuni și va funcționa în două

sesiuni: o sesiune executivă și o sesiune plenară. La reuniunile Comitetului de rezoluție ar putea fi invitați să participe observatori.

În cadrul sesiunii plenare, Comitetul ar urma să ia toate deciziile cu caracter general. În cadrul sesiunii executive, Comitetul ia decizii cu privire la entități individuale sau grupuri bancare. Astfel de decizii variază de la planificarea rezoluției, competențele de intervenție timpurie, decizii privind schemele de rezoluție, inclusiv cu privire la utilizarea fondului pentru finanțarea procesului de rezoluție, până la dispozițiile adresate autorităților naționale de rezoluție privind modul de punere în aplicare a deciziilor de rezoluție.

Atunci când se întrunește în sesiune executivă, Comitetul este format din directorul executiv, directorul executiv adjunct și reprezentanți numiți de Comisie și de BCE.

În funcție de băncile sau grupurile care urmează să facă obiectul rezoluției în fiecare caz, atunci când Comitetul se întrunește în sesiune executivă, acesta convoacă, în plus față de directorul executiv, directorul executiv adjunct și reprezentanții numiți de Comisie și de BCE, și membrii numiți de autoritățile naționale de rezoluție relevante. Prin urmare, în cazul rezoluției grupurilor bancare transfrontaliere participă la reuniuni și la procesul decizional atât membrul desemnat de statul membru în care este situată autoritatea de rezoluție la nivelul grupului, cât și membrii numiți de statele membre în care au sedii filialele sau entitățile care fac obiectul supravegherii consolidate. Regulile de vot aplicabile Comitetului țin cont de necesitatea de a lua în considerare interesele tuturor statelor membre vizate de o decizie de rezoluție. Niciunul dintre participanții la deliberări nu are drept de veto.

Cu toate acestea, având în vedere dreptul suveran al statelor membre de a decide cu privire la utilizarea bugetelor naționale, propunerea prevede în mod explicit faptul că MUR nu poate impune statelor membre obligația de a furniza sprijin public extraordinar vreunei entități aflate în rezoluție. În plus, pentru a ține seama pe deplin de eventualele implicații bugetare asupra statelor membre, membrii numiți de autoritățile naționale de rezoluție relevante în sesiunea executivă a Comitetului pot solicita o nouă deliberare pentru a discuta implicațiile potențiale de acest tip.

4.2.2. Competențe

Comitetul de rezoluție centralizează informațiile de care dispun BCE și autoritățile naționale de rezoluție cu privire la soliditatea financiară a băncilor aflate sub jurisdicția lor. Comparativ cu o rețea de autorități naționale care funcționează în limitele unor mandate naționale, acest lucru permite o mai bună evaluare a circumstanțelor care ar putea conduce la necesitatea deschiderii procedurii de rezoluție a unei bănci și la evitarea efectelor colaterale neanticipate transfrontaliere. Propunerea pornește de la cadrul oferit de Directiva privind redresarea și rezoluția bancară și împuternicește Comitetul de rezoluție să intervină prompt în cazul în care situația financiară a unei bănci sau a unui grup se deteriorează.

Comitetul de rezoluție este investit cu competența de a stabili când să se adreseze Comisiei recomandarea de a declanșa procedura de rezoluție în cazul unei bănci sau al unui grup. De îndată ce Comisia decide că sunt îndeplinite condițiile necesare și deschide procedura de rezoluție a unei bănci, Comitetul stabilește, în contextul cadrului instituit de Comisie, detaliile instrumentelor de rezoluție care trebuie aplicate și modul în care trebuie alocate resursele fondului. Aceste competențe îi permit Comitetului de rezoluție să selecteze și să aplice instrumentele de rezoluție, normele și procedurile în mod uniform. În mod concret, în cazul în care băncile desfășoară activități transfrontaliere, acest lucru va conduce la eliminarea divergențelor actuale prevăzute în reglementările și abordările statelor membre, precum și a consecințelor negative pe care le au acestea asupra funcționării piețelor bancare din Uniune.

O astfel de responsabilitate directă pentru Comitetul de rezoluție va asigura un tratament egal al tuturor băncilor din statele membre participante, precum și previzibilitatea și încrederea în punerea în aplicare a cadrului unic de reglementare privind rezoluția bancară. Acest lucru va spori securitatea juridică și va asigura o mai bună conservare a valorii activelor financiare, prin evitarea perturbărilor inutile ale fluxului de fonduri, precum și faptul că activele instituției aflate în dificultate majoră sunt utilizate în modul cel mai productiv în vederea reducerii la minimum a pierderilor suportate de creditorii din toate statele membre participante, și nu în funcție de preocupările fiecărui stat membru în parte.

Comitetul de rezoluție se asigură că deciziile de rezoluție sunt puse în aplicare întocmai de autoritățile naționale de rezoluție, în conformitate cu legislația națională. În acest scop, Comitetul are competența de a supraveghea și de a evalua punerea în aplicare de către autoritățile naționale de rezoluție, datorită capacității de a obține informații direct de la bănci sau de a efectua investigații sau inspecții la fața locului, în cazul în care este necesar. Dacă o autoritate de rezoluție națională nu pune în aplicare o decizie de rezoluție în conformitate cu schema de rezoluție convenită, Comitetul are competența de a adresa anumite decizii direct băncii în cauză, impunând luarea măsurilor necesare pentru punerea în aplicare a deciziei de rezoluție.

4.2.3. Cooperarea la nivel european și internațional

Pentru îndeplinirea atribuțiilor sale, Comitetul de rezoluție va coopera cu BCE și cu alte autorități abilitate să supravegheze instituțiile de credit în cadrul MUS, precum și cu alte autorități care fac parte din Sistemul european de supraveghere financiară. De asemenea, Comitetul de rezoluție va colabora îndeaproape cu autoritățile naționale de rezoluție, întrucât acestea joacă un rol-cheie în pregătirea și punerea în aplicare a măsurilor de rezoluție.

Deoarece numeroase instituții de credit își desfășoară activitatea nu numai în Uniune, ci și la nivel internațional, Comitetul de rezoluție va fi împuternicit în mod exclusiv să încheie, în numele autorităților naționale din statele membre participante, acorduri de cooperare fără caracter obligatoriu cu autorități din țări terțe.

4.3. Fondul unic de rezoluție bancară

4.3.1. Principii, înființare și misiuni

Comitetul se ghidează după principiul că orice pierderi, costuri sau alte cheltuieli ocazionate de utilizarea instrumentelor de rezoluție trebuie să fie suportate în primul rând de către acționarii și creditorii instituției care face obiectul rezoluției și, în ultimă instanță, dacă este necesar, de către sectorul financiar. Cu toate acestea, chiar și în condițiile în care costurile de restructurare a unei instituții ar trebui să fie finanțate din resursele interne ale acesteia, trebuie să existe un mecanism care să îi permită instituției (fie în forma sa originală, fie prin intermediul unei „bănci-punte” sau în calitate vehicul de gestionare a activelor - „bancă rea”) să își continue activitatea. Prin urmare, este important să se creeze un fond de rezoluție bancară care să asigure eficacitatea măsurilor de rezoluție, cum ar fi furnizarea de finanțare pe termen scurt unei instituții care face obiectul rezoluției sau de garanții pentru potențialii cumpărători ai unei instituții care face obiectul rezoluției.

Obiectivul principal al Fondului unic de rezoluție este de a asigura stabilitatea financiară, mai degrabă decât acela de a absorbi pierderile sau de a furniza capital unei instituții care face obiectul rezoluției. Fondul nu ar trebui să fie considerat un fond de salvare. Cu toate acestea, ar putea exista circumstanțe excepționale în care, după ce s-a făcut apel suficient la resursele interne (cel puțin 8 % din pasivele și din fondurile proprii ale instituției care face obiectul rezoluției), obiectivul principal nu ar putea fi atins fără a permite fondului să absoarbă

pierderile respective sau să furnizeze capital. Numai în aceste circumstanțe fondul ar putea acționa ca mecanism de protecție pentru resursele private.

Crearea Fondului unic de rezoluție este justificată, în primul rând, prin faptul că pe piețe financiare integrate orice sprijin financiar destinat rezoluției unei bănci consolidează stabilitatea financiară și sănătatea altor bănci, nu numai în statul membru în cauză, dar și în alte state membre. Deoarece beneficiarii indirecti ai unui astfel de sprijin sunt băncile din toate statele membre participante, contribuțiile la finanțarea sprijinului nu ar trebui să se limiteze la băncile de pe teritoriul unui singur stat membru.

În ceea ce privește eficacitatea, capacitatea fondului de a regrupa resurse provenite de la toate băncile din zona euro oferă o protecție mult mai eficace împotriva crizelor bancare în care pierderile sunt concentrate în mod asimetric în unele state membre și, în această privință, funcționează ca un mecanism de asigurare la scara întregii zone euro. Criza recentă a demonstrat că pierderile s-au produs în mod diferit în statele membre.

Deoarece pierderile rezultate în urma unor viitoare șocuri din sectorul bancar sunt susceptibile să se concentreze într-un anumit moment, în anumite state membre, un mecanism de sprijin european comun privat, spre deosebire de mecanismele de sprijin naționale adoptate în mod individual, va fi mai eficace în ceea ce privește absorbția acestor șocuri, prin contribuții ex-ante și, în cazuri extreme, ex-post din partea întregului sector bancar din zona euro. Prin urmare, prin punerea în comun a resurselor la nivel european, fondul va oferi o capacitate mai mare și va spori rezistența sistemului bancar. În același timp, repartizarea contribuțiilor ex-post extraordinare în mod uniform între băncile din toate statele membre participante va reduce nivelul acestor contribuții pentru fiecare bancă, limitând eventualele efecte prociclice ale unor astfel de contribuții.

Mai mult, un mecanism prin care absorbția pierderilor depășește frontierele naționale poate reuși să pună capăt cercului vicios al interdependenței dintre criza bancară într-un anumit stat membru și poziția bugetară a statului respectiv. În acest fel, povara suportată actualmente de unele state membre ar fi fost atenuată dacă ar fi existat un fond unic de rezoluție încă de la începutul crizei financiare.

În plus, un fond unic de rezoluție care are capacitatea de a regrupa fonduri din sectorul bancar al tuturor statelor membre participante va dispune de o bază de contribuție mai largă, deci și de o bază de reputație superioară, în măsură să permită Comitetului, dacă este necesar, să împrumute mai mult de pe piață și la un cost mai mic. O capacitate mai mare de a obține finanțare externă de pe piață va reduce necesitatea ca fondul să se bazeze pe finanțele publice în cazurile de pierderi extreme, ceea ce ar contribui și mai mult la dizolvarea legăturii dintre state și bănci și la protejarea contribuabililor față de costurile rezoluției.

În sfârșit, alinierea corespunzătoare a stimulentei la nivelul tuturor instituțiilor Uniunii bancare presupune, de asemenea, existența unui fond unic. Dacă, în special în cazul grupurilor bancare transfrontaliere, ar trebui ca mijloacele de acoperire a costurilor de rezoluție suplimentare față de cele absorbite de acționari și de creditori să fie puse la dispoziție din fonduri naționale, ar fi îngreunată nu numai eficacitatea mecanismului unic de rezoluție, ci și cea a mecanismului unic de supraveghere.

Instituirea unui mecanism unic de rezoluție presupune accesul rapid și eficace al Comitetului de rezoluție la un fond unic de rezoluție bancară. Fondul creează o rezervă exterioară privată care poate oferi finanțare pe termen mediu și lung în scopul de a evita sau reduce la minimum utilizarea fondurilor publice pentru rezoluția băncilor. În plus, acest lucru sporește eficacitatea procesului de rezoluție prin evitarea problemelor de coordonare care apar în legătură cu utilizarea fondurilor naționale, în special în cazul grupurilor transfrontaliere.

4.3.2. Finanțarea fondului

Pentru a asigura o finanțare suficientă, a evita prociclicitatea sistemelor în timp real (*pay-as-you-go*) și a reduce la minimum necesitatea de a solicita sprijin financiar extern, este necesar ca fondul să dispună de resurse accesibile cu ușurință. În acest scop, valoarea vizată a fondului ar trebui să fie de cel puțin 1 % din depozitele garantate în sistemul bancar din statele membre participante; această valoare ar fi suficientă pentru a asigura o rezoluție ordonată în eventualitatea unei viitoare crize, cu condiția că creditorii să beneficieze de recapitalizare internă cel puțin în limita a 8 % din totalul pasivelor și al fondurilor proprii ale instituției care face obiectul rezoluției.

Pe baza datelor din 2011 privind băncile și a unei valori estimate a depozitelor garantate deținute la băncile din zona euro, nivelul țintă de 1 % pentru Fondul de rezoluție unic ar corespunde unei valori de aproximativ 55 de miliarde EUR. Valoarea țintă a fondului în sume absolute (EUR) va rămâne dinamică și va crește în mod automat în cazul în care sectorul bancar se dezvoltă.

Este prevăzută o perioadă de tranziție de 10 ani pentru ca fondul să își atingă pe deplin nivelul țintă. Această perioadă ar putea fi extinsă la 14 ani dacă fondul face plăți care depășesc jumătate din dimensiunea sa țintă. În cazul în care pe durata fazei inițiale de demarare nu vor fi efectuate plăți din fond, sectorul bancar ar urma să contribuie anual cu aproximativ o zecime din valoarea țintă sau, în termeni absoluți, cu aproximativ 5,5 miliarde EUR.

După faza inițială de demarare a fondului, băncile vor face obiectul unor contribuții suplimentare dacă baza de contribuție a acestora va crește sau se vor efectua plăți din fond. În cazul în care mijloacele financiare disponibile ale fondului vor scădea sub jumătate din valoarea țintă a acestuia, băncile vor plăti o contribuție anuală minimă de cel puțin o cincime din totalul pasivelor (excluzând capitalul reglementat și depozitele garantate) tuturor băncilor din statele membre participante la mecanismul unic de rezoluție.

Contribuțiile vor fi calculate în conformitate cu Directiva privind redresarea și rezoluția bancară pe baza pasivelor băncii, excluzând fondurile proprii și depozitele garantate, și ajustate conform profilului lor de risc. Aceasta înseamnă că băncile care sunt finanțate aproape exclusiv din depozite vor avea contribuții foarte reduse în practică. Desigur, aceste bănci vor contribui la sistemele naționale de garantare a depozitelor.

Sunt prevăzute garanții pentru a evita ca perceperea de contribuții să cauzeze probleme de stabilitate financiară în instituțiile sănătoase, și anume scutirea temporară de la obligația de a plăti contribuții *ex-post*.

Atunci când contribuțiile *ex-ante* nu sunt suficiente, iar contribuțiile *ex-post* nu sunt imediat accesibile, ar putea fi nevoie de finanțare suplimentară de rezervă, în special în faza de tranziție, pentru a asigura continuitatea funcțiilor sistemice ale băncii (băncilor) pe toată durata procesului de restructurare. Fondul va fi în măsură să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin provenind din partea unor instituții financiare sau a altor părți terțe (inclusiv din resurse publice) dacă acest lucru va fi necesar pentru a finanța rezoluția. Acest sprijin va fi rambursat, în principiu, chiar de către instituția care face obiectul rezoluției. Cu toate acestea, în cazul în care acest lucru este imposibil, regulamentul prevede că pierderile sunt alocate tuturor băncilor care fac obiectul mecanismului, prin contribuții *ex-post*. Acest lucru va asigura că orice utilizare a resurselor publice are efecte neutre pe termen mediu.

Pentru a evita crearea unui dezavantaj pentru statele membre care au instituit un fond de rezoluție la intrarea în vigoare a prezentei propuneri, regulamentul lasă la latitudinea statelor membre să decidă în ce mod fondurile de rezoluție naționale existente ar urma să fie utilizate

în scopul îndeplinirii obligațiilor băncilor de pe teritoriul acestora în temeiul prezentului regulament.

4.3.3. Rolul sistemelor de garantare a depozitelor în contextul rezoluției

În cazul în care o bancă face obiectul rezoluției, schema națională de garantare a depozitelor la care banca este afiliată va contribui, în limita valorii depozitelor garantate, cu valoarea pierderilor pe care ar fi trebuit să le suporte în cazul în care banca ar fi fost lichidată pe baza procedurilor obișnuite de insolvență. Acest rol este deja prevăzut în totalitate de Directiva [].

În plus, MUR nu afectează sistemele de protecție instituțională și nici alte mecanisme de sprijin financiar intragrup înființate de unele grupuri de instituții de credit. MUR va interveni numai atunci când soluțiile de acest fel din sectorul privat nu reușesc să trateze cu succes situația de dificultate majoră a unei bănci.

4.3.4. Rolul fondului în rezoluția grupurilor care implică instituții din afara MUR

În scopul rezoluției grupurilor care implică ambele instituții care fac obiectul MUR, contribuția fondului va corespunde părților din grup care fac obiectul MUR, în timp ce mecanismele de finanțare naționale din afara contribuției MUR vor acoperi restul.

Pentru a consolida finanțarea măsurilor de rezoluție în cadrul întregii piețe interne, propunerea permite fondului să contracteze împrumuturi de la alte mecanisme de finanțare a rezoluției sau să acorde împrumuturi acestor mecanisme, la libera sa alegere. Acest lucru va permite fondului să suporte plăți importante care nu sunt acoperite de contribuțiile ex-ante și ex-post și va sprijini, de asemenea, mecanismele de finanțare a rezoluției în statele membre din afara MUR.

4.3.5. Înlocuirea mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției

Deoarece fondul înlocuiește mecanismele naționale de finanțare a rezoluției din statele membre care participă la acesta, statele membre care au instituit deja mecanisme naționale de finanțare a rezoluției la data intrării în vigoare a prezentului regulament pot decide dacă să utilizeze sau nu astfel de mecanisme în conformitate cu legislația lor națională. Statele membre ar putea decide, de asemenea, ca aceste mecanisme naționale de finanțare a rezoluției să plătească contribuțiile datorate fondului în numele băncilor de pe teritoriul lor până când respectivele mecanisme ar fi epuizate în totalitate.

5. IMPLICAȚII BUGETARE

Comitetul de rezoluție va fi finanțat în totalitate din contribuții provenite de la instituții financiare. Cu toate acestea, vor exista unele implicații minore asupra bugetului Uniunii în faza de demarare a Comitetului de rezoluție. Detaliile sunt prezentate în fișa financiară anexată.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor întreprinderi de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție bancară și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene¹¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹²,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) O mai bună integrare a pieței interne a serviciilor bancare este esențială pentru a stimula redresarea economică în Uniune. Cu toate acestea, criza financiară și economică actuală a demonstrat că funcționarea pieței interne în acest domeniu se află în pericol și că există un risc din ce în ce mai important de fragmentare financiară. Piețele interbancare au devenit mai puțin lichide, iar activitățile bancare transfrontaliere sunt în scădere, din cauza temerilor în ceea ce privește riscul de contagiune și din cauza lipsei de încredere în alte sisteme bancare naționale și în capacitatea statelor membre de a sprijini băncile.
- (2) Divergențele dintre normele naționale în materie de rezoluție din diferite state membre și dintre practicile administrative aferente ale acestora, precum și lipsa unui proces unificat de luare a deciziilor la nivelul Uniunii pentru rezoluția băncilor transfrontaliere contribuie la această lipsă de încredere și la instabilitatea pieței, deoarece nu asigură securitatea și previzibilitatea în ceea ce privește rezultatul posibil al unei situații de dificultate majoră. Deciziile în materie de rezoluție luate doar la nivel național ar putea duce la denaturări ale concurenței și, în cele din urmă, la subminarea pieței interne.
- (3) În special, diferitele practici ale statelor membre în ceea ce privește tratarea creditorilor băncilor aflate în rezoluție și salvarea băncilor aflate în dificultate majoră au un impact asupra riscului de credit perceput, a solidității financiare și a solvabilității băncilor din aceste state, ceea ce subminează încrederea publicului în sectorul bancar și împiedică exercitarea libertății de stabilire și libera prestare a serviciilor în cadrul

¹¹ JO C, , p. .

¹² JO C, , p. .

pieței interne, deoarece costurile de finanțare ar fi mai reduse dacă nu ar exista aceste diferențe între practicile statelor membre.

- (4) Divergențele dintre normele naționale în materie de rezoluție din diferite state membre și dintre practicile administrative relevante ale acestora pot duce la costuri ale împrumutului mai ridicate pentru bănci și clienți doar pe baza locului de rezidență și indiferent de bonitatea lor reală. În plus, clienții băncilor din unele state membre se confruntă cu rate ale împrumutului mai mari decât clienții băncilor aflate în alte state membre, indiferent de propria bonitate.
- (5) Atât timp cât normele în materie de rezoluție, practicile și abordările privind repartizarea sarcinilor în acest domeniu rămân la nivel național, iar resursele financiare necesare pentru finanțarea rezoluției sunt colectate și cheltuite la nivel național, piața internă va rămâne fragmentată. Mai mult, autoritățile naționale de supraveghere au stimulente puternice pentru a reduce la minimum impactul potențial al crizelor bancare asupra economiilor lor naționale prin adoptarea de măsuri unilaterale menite să izoleze unele operațiunile bancare (ring fencing), de exemplu prin limitarea transferurilor și a creditelor intragrup sau prin impunerea majorării lichidităților și a unor cerințe de capital mai stricte filialelor din jurisdicțiile lor care aparțin unor întreprinderi-mamă aflate în dificultate majoră. Acest lucru restrânge activitățile transfrontaliere ale băncilor, creând astfel obstacole în calea exercitării libertăților fundamentale și denaturând concurența pe piața internă.
- (6) Directiva [] Parlamentului European și a Consiliului¹³ a armonizat, într-o anumită măsură, normele naționale în materie de rezoluție bancară și a prevăzut obligația autorităților de rezoluție de a coopera atunci când tratează situațiile de dificultate majoră ale băncilor transfrontaliere. Cu toate acestea, armonizarea pe care o oferă Directiva [] nu este completă, iar procesul de luare a deciziilor nu este centralizat. Directiva [] prevede, în esență, punerea la dispoziția autorităților naționale din fiecare stat membru a unor instrumente și competențe comune în materie de rezoluție, dar lasă o anumită marjă de apreciere respectivelor autorități naționale în ceea ce privește aplicarea instrumentelor și utilizarea mecanismelor de finanțare naționale în sprijinul procedurilor de rezoluție. Directiva [] nu împiedică adoptarea de decizii separate și potențial contradictorii de către statele membre în ceea ce privește rezoluția grupurilor transfrontaliere, decizii care pot afecta costurile totale ale procesului de rezoluție. În plus, deoarece prevede mecanisme de finanțare naționale, directiva nu reduce suficient dependența băncilor de sprijinul finanțat din bugetele naționale și nu împiedică adoptarea unor abordări diferite de către statele membre pentru utilizarea mecanismelor de finanțare.
- (7) Asigurarea unor decizii uniforme și eficace în materie de rezoluție pentru băncile din Uniune aflate în dificultate majoră, inclusiv în ceea ce privește utilizarea fondurilor colectate la nivelul Uniunii, este esențială pentru finalizarea pieței interne a serviciilor financiare. În cadrul pieței interne, situațiile de dificultate majoră cu care se confruntă unele bănci dintr-un stat membru pot afecta stabilitatea piețelor financiare din întreaga Uniune. Asigurarea unor norme eficiente și uniforme în materie de rezoluție și a unor condiții echitabile de finanțare a rezoluției în toate statele membre este nu numai în

¹³ Directiva Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții și de modificare a Directivelor Consiliului 77/91/CEE și 82/891/CE, a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE și 2011/35/CE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, JO C, , p. .

interesul statelor membre în care băncile își desfășoară activitatea, ci și în interesul tuturor statelor membre în general, constituind un mijloc de a menține concurența și de a îmbunătăți funcționarea pieței interne. Sistemele bancare de pe piața internă sunt puternic interconectate, grupurile bancare sunt internaționale, iar băncile dețin un procent important de active străine. În lipsa unui mecanism unic de rezoluție, crizele bancare din statele membre care participă la mecanismul unic de supraveghere (MUS) ar avea un impact sistemic negativ mai puternic și în statele membre neparticipante. Instituirea mecanismului unic de rezoluție va spori stabilitatea băncilor din statele membre participante și va împiedica propagarea efectelor colaterale neanticipate în statele membre neparticipante, facilitând astfel funcționarea întregii piețe interne.

- (8) În urma creării, prin Regulamentul (UE) nr. .../... al Consiliului¹⁴, a mecanismului unic de supraveghere, în cadrul căruia băncile din statele membre participante sunt monitorizate la nivel central de către Banca Centrală Europeană (BCE), există unele divergențe între supravegherea de către Uniune a acestor bănci și modul cum sunt tratate aceste bănci la nivel național în cadrul procedurilor de rezoluție desfășurate în temeiul Directivei [].
- (9) În timp ce băncile din statele membre rămase în afara MUS beneficiază la nivel național de mecanisme aliniate în materie de supraveghere, rezoluție și sprijin financiar, băncile din statele membre care participă la MUS fac obiectul dispozițiilor Uniunii în ceea ce privește supravegherea și al dispozițiilor naționale în ceea ce privește rezoluția și protecția financiară. Această lipsă de aliniere creează un dezavantaj concurențial pentru băncile din statele membre participante la mecanismul unic de supraveghere în comparație cu cele din celelalte state membre. Deoarece supravegherea și rezoluția se desfășoară pe două niveluri diferite în cadrul MUS, intervenția și rezoluția în cazul băncilor din statele membre care participă la MUS nu ar fi la fel de rapide, consecvente și eficiente ca și în cazul băncilor din statele membre care nu participă la mecanism, ceea ce ar avea repercusiuni negative asupra costurilor de finanțare a acestor bănci și ar crea un dezavantaj concurențial, cu efecte defavorabile pentru statele membre în care aceste bănci își desfășoară activitatea și pentru funcționarea generală a pieței interne. Prin urmare, un mecanism centralizat de rezoluție pentru toate băncile care își desfășoară activitatea în statele membre care participă la mecanismul unic de supraveghere este esențială pentru a garanta existența unor condiții de concurență echitabile.
- (10) Repartizarea responsabilităților în materie de rezoluție între nivelul național și nivelul Uniunii ar trebui să corespundă repartizării responsabilităților în materie de supraveghere între aceste niveluri. Atât timp cât supravegherea rămâne la nivel național într-un stat membru, acest stat membru ar trebui să fie responsabil și pentru consecințele financiare ale situației de dificultate majoră a unei bănci. Prin urmare, mecanismul unic de rezoluție ar trebui să acopere doar băncile și instituțiile financiare care sunt stabilite în statele membre participante la MUS și care fac obiectul supravegherii BCE în cadrul MUS. Băncile stabilite în statele membre care nu participă la mecanismul unic de supraveghere nu ar trebui să fie supuse mecanismului unic de rezoluție. În cazul în care respectivele state membre ar fi supuse mecanismului unic de rezoluție, această situație ar crea stimulente nedorite pentru statele membre în cauză. Mai precis, autoritățile de supraveghere din aceste state membre ar putea deveni mai permissive față de băncile din jurisdicțiile lor, deoarece nu ar trebui să suporte

¹⁴

Regulamentul (UE) nr. .../... din..... de atribuire a unor sarcini specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudentială a instituțiilor de credit.

întregul risc financiar al disfuncționalităților acestora. Prin urmare, pentru a se asigura paralelismul cu MUS, mecanismul unic de rezoluție ar trebui să se aplice statelor membre care participă la MUS. Pe măsură ce statele membre vor adera la mecanismul unic de supraveghere, acestea ar trebui să fie supuse în mod automat și mecanismului unic de rezoluție. Se preconizează că mecanismul unic de rezoluție se va extinde, în cele din urmă, la întreaga piață internă.

- (11) Fondul unic de rezoluție bancară (denumit în continuare „fondul”) este un element esențial, în absența căruia un mecanism unic de rezoluție nu ar putea funcționa în mod corespunzător. Existența unor sisteme diferite de finanțare națională ar denatura aplicarea normelor uniforme de rezoluție bancară în cadrul pieței interne. Fondul ar trebui să contribuie la asigurarea uniformității practicilor administrative de finanțare a rezoluției și să evite situația în care practicile naționale divergente creează obstacole pentru exercitarea libertăților fundamentale sau denaturează concurența pe piața internă. Fondul ar trebui să fie finanțat în mod direct de bănci și pus în comun la nivelul Uniunii, astfel încât resursele pentru rezoluție să poată fi alocate în mod obiectiv în toate statele membre, sporindu-se astfel stabilitatea financiară și limitându-se legătura dintre percepția poziției bugetare a statelor membre, luate separat, și costurile de finanțare ale băncilor și a întreprinderilor care își desfășoară activitatea în statele membre respective.
- (12) Prin urmare, este necesar să se adopte măsuri în vederea creării unui mecanism unic de rezoluție pentru toate statele membre care participă la mecanismul unic de supraveghere, pentru a facilita funcționarea corespunzătoare și stabilă a pieței interne.
- (13) Aplicarea centralizată, în statele membre participante, de către o autoritate unică de rezoluție la nivelul Uniunii a normelor de rezoluție bancară prevăzute în Directiva [] poate fi asigurată numai în cazul în care normele care reglementează înființarea și funcționarea mecanismului unic de rezoluție sunt direct aplicabile în statele membre, pentru a se evita interpretări divergente între statele membre. Acest lucru ar trebui să aducă beneficii pieței interne în ansamblul său, deoarece va contribui la asigurarea unei concurențe loiale și la prevenirea obstacolelor din calea liberei exercitări a libertăților fundamentale nu numai în statele membre participante la mecanism, ci și în întreaga piață internă.
- (14) Pentru a reflecta domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) nr....../... al Consiliului, mecanismul unic de rezoluție ar trebui să se aplice tuturor instituțiilor de credit stabilite în statele membre participante. Cu toate acestea, în cadrul unui mecanism unic de rezoluție ar trebui să fie posibil ca orice instituție de credit dintr-un stat membru participant să fie supusă direct procedurii de rezoluție, pentru a se evita asimetriile în cadrul pieței interne în ceea ce privește tratarea instituțiilor aflate în dificultate majoră și a creditorilor în cursul unei proceduri de rezoluție. În măsura în care întreprinderile-mamă, întreprinderile de investiții și instituțiile financiare intră sub incidența supravegherii consolidate realizate de BCE, acestea ar trebui să facă și obiectul mecanismului unic de rezoluție. Deși nu va supraveghea aceste instituții la nivel individual, BCE va fi singura instanță de supraveghere care va avea o percepție globală a riscului la care este expus un grup și indirect membrii individuali ai acestuia. Dacă entitățile care fac obiectul supravegherii consolidate din cadrul BCE ar fi excluse din domeniul de aplicare al mecanismului unic de rezoluție, ar fi imposibil să se planifice rezoluția grupurilor bancare și să se adopte o strategie de rezoluție la nivel de grup, orice decizie privind rezoluția fiind astfel mult mai puțin eficace.

- (15) În cadrul mecanismului unic de rezoluție, deciziile ar trebui luate la nivelul cel mai adecvat.
- (16) În calitate de instanță de supraveghere în cadrul MUS, BCE este organismul cel mai în măsură pentru a determina dacă o instituție de credit se confruntă sau este susceptibilă de a se confrunța cu dificultăți majore și dacă nu există nicio perspectivă rezonabilă ca o măsură alternativă din sectorul privat sau ca o măsură alternativă de supraveghere să împiedice, într-un interval de timp rezonabil, apariția unei situații de dificultate majoră pentru instituția respectivă. Comitetul, în urma notificării BCE, ar trebui să ofere Comisiei o recomandare. Având în vedere necesitatea de a găsi un echilibru între diferitele interese aflate în joc, Comisia ar trebui să decidă dacă să inițieze sau nu procedura de rezoluție în ceea ce privește o anumită instituție și ar trebui, de asemenea, să decidă cu privire la un cadru de rezoluție clar și detaliat prin care să se stabilească măsurile de rezoluție care urmează să fie adoptate de către Comitet. În limitele trasate de acest cadru, Comitetul ar trebui să decidă cu privire la o schemă de rezoluție și să transmită instrucțiuni autorităților naționale de rezoluție în ceea ce privește instrumentele și competențele de rezoluție care trebuie aplicate la nivel național.
- (17) Comitetul ar trebui să fie împuternicit să ia decizii, în special în legătură cu planificarea rezoluției, evaluarea posibilităților de rezoluție, îndepărtarea obstacolelor din calea acestor posibilități și pregătirea măsurilor de rezoluție. Autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să sprijine Comitetul în planificarea rezoluției și în pregătirea deciziilor privind rezoluția. În plus, deoarece exercitarea competențelor de rezoluție implică aplicarea legislației naționale, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să fie cele responsabile de punerea în aplicare a deciziilor privind rezoluția.
- (18) Pentru buna funcționare a pieței interne este esențial ca aceleași reguli să se aplice tuturor măsurilor de rezoluție, indiferent dacă acestea sunt luate de autoritățile naționale de rezoluție în temeiul Directivei [] sau în cadrul mecanismului unic de rezoluție. Comisia va evalua măsurile în cauză în temeiul articolului 107 din TFUE. În cazul în care utilizarea de mecanisme de finanțare a rezoluției nu implică un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE, Comisia ar trebui, pentru a garanta existența unor condiții de concurență echitabile în cadrul pieței interne, să evalueze măsurile respective prin analogie cu articolul 107 din TFUE. În cazul în care o notificare în temeiul articolului 108 din TFUE nu este necesară, deoarece utilizarea propusă a fondului de către Comitet nu atrage un ajutor de stat în sensul articolului 107 din TFUE, pentru a garanta integritatea pieței interne între statele membre participante și cele neparticipante, Comisia ar trebui să aplice prin analogie, în momentul evaluării utilizării propuse a fondului, normele relevante în materie de ajutoare de stat prevăzute la articolul 107 din TFUE. Comitetul nu ar trebui să decidă cu privire la schema de rezoluție până în momentul în care Comisia s-a asigurat, prin analogie cu normele privind ajutoarele de stat, că utilizarea fondului respectă aceleași reguli ca și intervențiile realizate prin mecanismele naționale de finanțare.
- (19) Pentru a asigura un proces decizional rapid și eficient în cadrul procedurii de rezoluție, Comitetul ar trebui să fie o agenție specifică a Uniunii, care să aibă o structură specifică, adecvată sarcinilor sale specifice, și care să se îndepărteze de modelul tuturor celorlalte agenții ale Uniunii. Structura acestuia ar trebui să garanteze faptul că se ține seama în mod corespunzător de toate interesele relevante aflate în joc în cadrul procedurilor de rezoluție. Comitetul ar trebui să își desfășoare activitatea în sesiuni plene și executive. În sesiunea executivă, acesta ar trebui să fie alcătuit dintr-un director executiv, un director executiv adjunct și reprezentanți ai Comisiei și ai BCE.

Având în vedere misiunea Comitetului, directorul executiv și directorul executiv adjunct ar trebui să fie desemnați de către Consiliu, la propunerea Comisiei și după consultarea Parlamentului European. Atunci când deliberază cu privire la rezoluția unei bănci sau a unui grup care își are sediul într-un singur stat membru participant, sesiunea executivă a Comitetului ar trebui, de asemenea, să convoace și să implice în procesul decizional membrul desemnat de statul membru în cauză, care reprezintă autoritatea națională de rezoluție a respectivului stat. Atunci când deliberază cu privire la un grup transfrontalier, membrii desemnați de către statele membre de origine și de către toate statele membre gazdă implicate, care reprezintă autoritățile naționale de rezoluție relevante ar trebui, de asemenea, să fie convocați și implicați în procesul decizional al sesiunii executive a Comitetului. Cu toate acestea, autoritățile din țara de origine și cele din țara gazdă ar trebui să influențeze în mod egal decizia, în sensul că autoritățile din țara gazdă ar trebui să aibă împreună dreptul la un singur vot. La reuniunile Comitetului pot fi invitați să participe și observatori, inclusiv un reprezentant al MES și un reprezentant al Eurogrup.

- (20) În lumina sarcinilor Comitetului și a obiectivelor rezoluției, printre care se numără și protejarea fondurilor publice, funcționarea Comitetului ar trebui să fie finanțată din contribuții plătite de instituțiile din statele membre participante.
- (21) Comitetul și Comisia ar trebui să înlocuiască, atunci când este cazul, autoritățile naționale de rezoluție desemnate în temeiul Directivei [] în ceea ce privește toate aspectele legate de procesul decizional din cadrul rezoluției. Autoritățile naționale de rezoluție desemnate în temeiul Directivei [] ar trebui să continue să efectueze activitățile legate de implementarea schemelor de rezoluție adoptate de Comitet. Pentru a asigura transparența și controlul democratic, precum și pentru a proteja drepturile instituțiilor Uniunii, Comitetul ar trebui să răspundă în fața Parlamentului European și a Consiliului pentru orice decizie luată pe baza prezentei propuneri. Din aceleași rațiuni de transparență și control democratic, parlamentele naționale ar trebui să aibă anumite drepturi de a obține informații despre activitățile Comitetului și de a se angaja într-un dialog cu acesta.
- (22) Atunci când Directiva [] prevede posibilitatea aplicării de către autoritățile naționale de rezoluție a obligațiilor simplificate sau a derogărilor în ceea ce privește cerința de a elabora planuri de rezoluție, ar trebui să se prevadă o procedură prin care Comitetul să autorizeze aplicarea unor astfel de obligații simplificate.
- (23) Pentru a asigura o abordare uniformă pentru instituții și grupuri, Comitetul ar trebui să fie împuternicit să întocmească planuri de rezoluție pentru aceste instituții și grupuri. Comitetul ar trebui să evalueze posibilitățile de rezoluție a instituțiilor și grupurilor și să ia măsuri pentru a elimina obstacolele din calea posibilităților de rezoluție, în cazul în care acestea există. Comitetul ar trebui să impună autorităților naționale de rezoluție să aplice astfel de măsuri adecvate menite să elimine obstacolele din calea posibilităților de rezoluție, pentru a asigura consecvența și posibilitatea de rezoluție a instituțiilor în cauză.
- (24) Planificarea rezoluției este una dintre condițiile esențiale ale unei rezoluții eficiente. Prin urmare, Comitetul ar trebui să aibă competența de a solicita modificări ale structurii și organizării instituțiilor sau grupurilor, în scopul de a elimina obstacolele practice din calea aplicării instrumentelor de rezoluție și de a garanta posibilitatea de rezoluție a entităților în cauză. Datorită naturii potențial sistemice a tuturor instituțiilor, este esențial ca, pentru a putea menține stabilitatea financiară, autoritățile să aibă posibilitatea de a aplica oricărei instituții procedura de rezoluție. Pentru a nu

încălca dreptul de a desfășura o activitate comercială prevăzut la articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale, puterile discreționare ale Comitetului ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar pentru a simplifica structura și funcționarea instituției, exclusiv cu scopul de a spori posibilitățile de rezoluție ale acesteia. În plus, orice măsură instituită în acest scop ar trebui să fie conformă cu dreptul Uniunii. Măsurile nu ar trebui să fie nici direct, nici indirect, discriminatorii pe motiv de naționalitate și ar trebui să fie justificate de motivul imperativ al interesului public pe care îl prezintă stabilitatea financiară. Pentru a stabili dacă o măsură a fost luată în interesul public general, Comitetul, acționând în interesul public general, ar trebui să își poată atinge obiectivele de rezoluție fără a se confrunța cu impedimente în ceea ce privește aplicarea instrumentelor de rezoluție sau exercitarea competențelor care i-au fost conferite. În plus, nicio măsură nu ar trebui să depășească nivelul minim necesar pentru atingerea obiectivelor.

- (25) Mecanismul unic de rezoluție ar trebui să fie conceput pe baza cadrului Directivei [] și al mecanismului unic de supraveghere. Prin urmare, atunci când situația financiară sau solvabilitatea unei instituții se deteriorează, Comitetul ar trebui să aibă dreptul să intervină într-un stadiu incipient. Informațiile pe care Comitetul le primește de la autoritățile naționale de rezoluție sau de la BCE în această etapă sunt esențiale pentru stabilirea măsurilor pe care le poate lua pentru a pregăti rezoluția instituției vizate.
- (26) Pentru a asigura aplicarea rapidă a măsurilor de rezoluție în cazul în care acestea sunt necesare, Comitetul ar trebui să monitorizeze îndeaproape, în cooperare cu autoritatea competentă relevantă sau cu BCE, situația instituțiilor vizate, precum și gradul în care aceste instituții respectă orice măsură de intervenție timpurie luată în acest sens.
- (27) În scopul de a reduce la minimum perturbarea pieței financiare și a economiei, procesul de rezoluție ar trebui realizat într-o perioadă scurtă de timp. Pe parcursul procedurii de rezoluție, Comisia ar trebui să aibă acces la orice informație pe care o consideră necesară pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză în procesul de rezoluție. În cazul în care Comisia decide să inițieze o procedură de rezoluție în ceea ce privește o anumită instituție, Comitetul ar trebui să adopte fără întârziere o schemă de rezoluție care să stabilească detaliile legate de instrumentele de rezoluție și competențele care trebuie aplicate, precum și de utilizarea oricăror mecanisme de finanțare.
- (28) Lichidarea, printr-o procedură obișnuită de insolvență, a unei instituții aflate în dificultate majoră ar putea să pună în pericol stabilitatea financiară, să întrerupă furnizarea de servicii esențiale și să afecteze protecția depunătorilor. În astfel de cazuri, aplicarea instrumentelor de rezoluție prezintă un interes public. Prin urmare, obiectivele rezoluției ar trebui să fie asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale, menținerea stabilității sistemului financiar, diminuarea hazardului moral prin reducerea la minimum a dependenței instituțiilor aflate în dificultate majoră de sprijinul financiar public și protejarea depunătorilor.
- (29) Cu toate acestea, înainte de luarea unei decizii privind continuarea activității instituției, ar trebui întotdeauna analizată opțiunea lichidării instituției insolubile prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență. Activitatea unei instituții insolubile ar trebui să fie menținută în scopul asigurării stabilității financiare și prin utilizarea, în măsura posibilului, de fonduri private. Acest lucru poate fi realizat fie prin vânzarea către un cumpărător din sectorul privat sau prin fuzionarea cu acesta, fie prin ajustarea pentru depreciere a pasivelor instituției, fie prin conversia datoriilor în capitaluri proprii, în vederea efectuării unei recapitalizări.

- (30) Atunci când își exercită competențele în materie de rezoluție, Comisia și Comitetul ar trebui să garanteze participarea adecvată la pierderi a acționarilor și a creditorilor, înlocuirea cadrelor de conducere, reducerea la minimum a costurilor legate de rezoluția instituției și tratamentul egal al tuturor creditorilor unei instituții insolvente aparținând aceleiași categorii.
- (31) Limitările drepturilor acționarilor și ale creditorilor ar trebui să se conformeze prevederilor de la articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale. Prin urmare, instrumentele de rezoluție ar trebui să se aplice doar acelor instituții care se confruntă cu dificultăți majore sau sunt susceptibile de a intra în faliment și numai atunci când acest lucru este necesar pentru atingerea obiectivului de stabilitate financiară, în interesul general. Mai exact, instrumentele de rezoluție ar trebui aplicate atunci când instituția nu poate fi lichidată în conformitate prin procedura obișnuită de insolvență fără ca acest lucru să amenințe să destabilizeze sistemul financiar, iar aceste măsuri sunt necesare pentru a asigura transferul rapid și menținerea funcțiilor de importanță sistemică și atunci când nu există nicio perspectivă rezonabilă de găsire a unei soluții alternative provenind din sectorul privat, cum ar fi majorarea capitalului de către acționarii existenți sau de către o terță parte, până la un nivel care să fie suficient pentru redresarea deplină a instituției.
- (32) Atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate. În consecință, acționarii și creditorii afectați nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție. În caz de transfer parțial al activelor unei instituții aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau către o bancă-punte, partea reziduală a instituției aflate în rezoluție ar trebui lichidată pe baza procedurilor obișnuite de insolvență. Pentru a proteja acționarii existenți și creditorii instituției în procedurile de lichidare, aceștia ar trebui să aibă dreptul de a primi, ca plată a creanțelor, cel puțin sumele pe care se estimează că le-ar fi recuperat în cazul în care întreaga instituție ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.
- (33) Cu scopul de a proteja dreptul acționarilor și de a le garanta creditorilor că vor primi cel puțin suma pe care ar fi primit-o în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, ar trebui să se stabilească obligații clare în ceea ce privește evaluarea activelor și a pasivelor instituției și să se acorde timp suficient pentru a se estima tratamentul care li s-ar fi aplicat acționarilor și creditorilor în cazul în care instituția ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență. Ar trebui să existe posibilitatea de a începe o astfel de evaluare deja din faza de intervenție timpurie. Înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție, ar trebui efectuată o estimare a valorii activelor și a pasivelor instituției și a tratamentului care li s-ar aplica acționarilor și creditorilor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.
- (34) Este importantă contabilizarea pierderilor în cazul în care o instituție intră în faliment. Principiul director care guvernează evaluarea activelor și a pasivelor instituțiilor aflate în dificultate majoră ar trebui să fie valoarea lor de piață la momentul aplicării instrumentelor de rezoluție, în măsura în care piețele funcționează în mod adecvat. În caz de disfuncționalități reale ale piețelor, evaluarea ar trebui să fie efectuată la valoarea economică pe termen lung, justificată în mod corespunzător, a activelor și a pasivelor. Comitetul ar trebui să poată, din motive de urgență, să facă rapid o evaluare provizorie a activelor sau a pasivelor unei instituții aflate în dificultate majoră, care ar trebui să se aplice până la efectuarea unei evaluări independente.

- (35) Pentru a garanta că procesul de rezoluție rămâne obiectiv și sigur, este necesar să se stabilească ordinea în care creanțele negarantate ale creditorilor față de o instituție aflată în rezoluție ar trebui să fie ajustate pentru depreciere sau convertite. În scopul de a limita riscul cu care se confruntă creditorii de a suporta pierderi mai mari decât în cazul în care instituția ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență, ordinea care urmează să fie stabilită ar trebui să fie aplicabilă atât în procedurile obișnuite de insolvență, cât și în procesul de ajustare pentru depreciere sau conversie din cadrul rezoluției. Acest lucru ar facilita, de asemenea, stabilirea prețului datoriei.
- (36) Comisia ar trebui să prevadă cadrul pentru măsurile de rezoluție care urmează a fi luate în funcție de circumstanțele cazului și ar trebui să aibă posibilitatea de a desemna, spre utilizare, toate instrumentele de rezoluție necesare. În acest cadru clar și precis, Comitetul ar trebui să decidă cu privire la schema de rezoluție detaliată. Instrumentele de rezoluție relevante ar trebui să includă instrumentul de vânzare a activității, instrumentul băncii-punte, instrumentul de recapitalizare internă și instrumentul de separare a activelor, care sunt, de asemenea, prevăzute de Directiva []. Cadrul ar trebui, de asemenea, să prevadă posibilitatea de a se evalua dacă sunt îndeplinite condițiile de ajustare pentru depreciere și conversie a instrumentelor de capital.
- (37) Instrumentul de vânzare a activității ar trebui să permită vânzarea instituției sau a unor părți ale activității acesteia către unul sau mai mulți cumpărători, fără acordul acționarilor.
- (38) Instrumentul de separare a activelor ar trebui să permită autorităților transferarea activelor neperformante sau depreciate către un vehicul separat. Acest instrument ar trebui utilizat numai în combinație cu alte instrumente, pentru a preveni apariția unui avantaj concurențial nejustificat pentru instituția aflată în dificultate majoră.
- (39) Un regim de rezoluție eficace ar trebui să reducă la minimum acele costuri ale rezoluției unei instituții aflate în criză care sunt suportate de contribuabili. De asemenea, ar trebui să se asigure faptul că inclusiv marile instituții de importanță sistemică pot face obiectul procedurii de rezoluție fără a se pune în pericol stabilitatea financiară. Instrumentul de recapitalizare internă atinge acest obiectiv prin garantarea faptului că acționarii și creditorii entității participă la pierderi și suportă aceste costuri în mod corespunzător. În acest scop, conform recomandării Consiliului pentru Stabilitate Financiară, competențele statutare privind ajustarea pentru depreciere a datoriilor ar trebui incluse într-un cadru pentru rezoluție, ca o opțiune suplimentară coroborată cu alte instrumente de rezoluție.
- (40) Pentru a garanta flexibilitatea necesară în ceea ce privește repartizarea pierderilor către creditori în diferite circumstanțe, instrumentul de recapitalizare internă ar trebui să fie aplicabil atât în situația în care obiectivul este acela de a utiliza procedura de rezoluție în vederea menținerii activității instituției aflate în dificultate, dacă există perspective reale de restabilire a viabilității instituției, cât și atunci când unele servicii de importanță sistemică sunt transferate unei bănci-punte, iar partea reziduală a instituției își încetează activitatea și este lichidată.
- (41) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă este aplicat cu scopul de a reface capitalul instituției aflate în dificultate majoră pentru a permite menținerea activității acesteia, rezoluția prin recapitalizare internă ar trebui să fie întotdeauna însoțită de înlocuirea cadrelor de conducere și de restructurarea ulterioară a instituției și a activităților acesteia, într-un mod care să țină cont de motivele care au condus la

situația de dificultate majoră. Această restructurare ar trebui să fie realizată prin punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității.

- (42) Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în cazul creanțelor nu este oportună dacă acestea sunt garantate prin garanții mobiliare, garanții reale sau prin alte mijloace. Pentru a se garanta însă faptul că instrumentul de recapitalizare internă este eficace și își atinge obiectivele, ar trebui să fie posibil ca acesta să poată fi aplicat unei game cât mai mare de datorii negarantate ale unei instituții aflate în dificultate majoră. Cu toate acestea, este adecvată excluderea anumitor tipuri de datorii negarantate din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă. Din motive de politică publică și în vederea realizării unei rezoluții eficace, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice depozitelor protejate în temeiul Directivei 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁵, creanțelor angajaților instituției aflate în dificultate majoră sau creanțelor comerciale care se referă la bunurile și serviciile necesare funcționării curente a instituției.
- (43) Depunătorii care dețin depozite garantate printr-o schemă de garantare a depozitelor nu ar trebui să facă obiectul aplicării instrumentului de recapitalizare internă. Schema de garantare a depozitelor contribuie însă la finanțarea procesului de rezoluție, în măsura în care ar fi trebuit să-i despăgubească pe depunători. Exercitarea competențelor de recapitalizare internă ar garanta faptul că depunătorii continuă să aibă acces la propriile depozite, acesta fiind principalul motiv pentru care au fost instituite schemele de garantare a depozitelor. A nu prevedea implicarea acestor scheme în astfel de cazuri ar constitui un avantaj neloial față de restul creditorilor care ar fi supuși exercitării competențelor autorității de rezoluție.
- (44) Pentru a introduce un cadru în care sarcinile sunt repartizate între acționari și creditori subordonați, în conformitate cu normele privind ajutoarele de stat, mecanismul unic de rezoluție ar fi în măsură să aplice, prin analogie, de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, instrumentul de recapitalizare internă.
- (45) Pentru a evita ca instituțiile să își structureze datoriile într-un mod care afectează eficacitatea instrumentului de recapitalizare pasivele, Comitetul ar trebui să fie în măsură să decidă ca instituțiile să dețină o sumă agregată de fonduri proprii, datorii subordonate și pasive de rang superior care nu se încadrează în categoria fondurilor proprii în sensul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁶ și al Directivei 2013/36/UE din 26 iunie 2013 a Parlamentului European și a Consiliului¹⁷ și care să fie supuse instrumentului de recapitalizare internă; această sumă ar trebui să fie exprimată ca procent din pasivele totale ale instituției și să fie disponibilă în orice moment.
- (46) În funcție de circumstanțele cazului în speță ar trebui să fie aleasă cea mai bună metodă de rezoluție și, în acest scop, toate instrumentele de rezoluție prevăzute de către Directiva [] ar trebui să fie disponibile.

¹⁵ Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor, JO L 135, 31.5.1994, p. 5-14.

¹⁶ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

¹⁷ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

- (47) Directiva [] a conferit autorităților naționale de rezoluție competența de a ajusta pentru depreciere și a converti instrumentele de capital, deoarece condițiile ajustării pentru depreciere și ale conversiei instrumentelor de capital pot coincide cu condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, caz în care trebuie să se determine dacă ajustarea pentru depreciere și conversia instrumentelor de capital sunt măsuri suficiente pentru a restabili soliditatea financiară a entității în cauză sau dacă este necesar, de asemenea, să se ia măsuri de rezoluție. Această competență va fi utilizată de regulă în contextul rezoluției. Comisia ar trebui să înlocuiască autoritățile naționale de rezoluție și în această funcție și ar trebui, prin urmare, să fie împuternicită să evalueze dacă sunt îndeplinite condițiile pentru ajustarea pentru depreciere și conversia instrumentelor de capital și să decidă dacă să inițieze sau nu procedura de rezoluție în ceea ce privește o anumită entitate, în cazul în care condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sunt, de asemenea, îndeplinite.
- (48) Eficiența și uniformitatea măsurilor de rezoluție ar trebui să fie asigurată în toate statele membre participante. În acest scop, Comitetul ar trebui să fie împuternicit, în cazuri excepționale și în cazul în care o autoritate națională de rezoluție nu a aplicat sau nu a aplicat în mod suficient decizia Comitetului, să transfere unei alte persoane anumite drepturi, active sau datorii ale unei instituții aflate în rezoluție sau să impună conversia instrumentelor de datorie care conțin o clauză contractuală privind conversia în anumite circumstanțe. Orice măsură luată de autoritățile naționale de rezoluție care ar putea restrânge sau afecta exercitarea de către Comitet a competențelor sau funcțiilor sale ar trebui să fie exclusă.
- (49) Pentru a spori eficiența mecanismului unic de rezoluție, Comitetul ar trebui să coopereze îndeaproape, în orice circumstanță, cu Autoritatea Bancară Europeană. Dacă este cazul, Comitetul ar trebui să coopereze, de asemenea, cu Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe, cu Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale și cu Comitetul european pentru risc sistemic, precum și cu alte autorități care fac parte din Sistemul european de supraveghere financiară. Mai mult, Comitetul ar trebui să coopereze strâns cu BCE și cu alte autorități abilitate să supravegheze instituțiile de credit în cadrul MUS, în special în cazul grupurilor care fac obiectul supravegherii consolidate desfășurate de BCE. Pentru a gestiona eficient procesul de rezoluție a băncilor aflate în dificultate majoră, Comitetul ar trebui să coopereze cu autoritățile naționale de rezoluție în toate etapele procedurii de rezoluție. Astfel, cooperarea cu acestea din urmă este necesară nu numai pentru punerea în aplicare a deciziilor în materie de rezoluție luate de Comitet, ci și înainte de adoptarea oricărei decizii privind rezoluția, în etapa de planificare a rezoluției sau în faza de intervenție timpurie.
- (50) Întrucât înlocuiește autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre participante în ceea ce privește deciziile privind rezoluția, Comitetul ar trebui, de asemenea, să înlocuiască respectivele autorități în scopul cooperării cu statele membre neparticipante în ceea ce privește funcțiile din cadrul rezoluției. Mai precis, Comitetul ar trebui să reprezinte toate autoritățile din statele membre participante în cadrul colegiilor de rezoluție care includ și autorități din statele membre neparticipante.
- (51) Deoarece numeroase instituții își desfășoară activitatea nu numai în cadrul Uniunii, ci și la nivel internațional, un mecanism de rezoluție eficace trebuie să stabilească unele principii de cooperare cu autoritățile relevante din țările terțe. În conformitate cu cadrul juridic prevăzut la articolul 88 din Directiva [], autorităților din țările terțe ar trebui să li se acorde sprijin. În acest scop, întrucât Comitetul ar trebui să fie singura autoritate împuternicită să desfășoare procedura de rezoluție în ceea ce privește băncile

aflate în dificultate majoră din statele membre participante, acesta ar trebui să fie și unicul organism împuternicit să încheie acorduri de cooperare neobligatorii cu autoritățile țărilor terțe respective, în numele autorităților naționale ale statelor membre participante.

- (52) Pentru a-și îndeplini sarcinile în mod eficace, Comitetul ar trebui să dețină competențe de investigare adecvate. Acesta ar trebui să fie abilitat să solicite toate informațiile necesare în mod direct sau prin intermediul autorităților naționale de rezoluție și să desfășoare investigații și inspecții la fața locului, în colaborare cu autoritățile naționale competente, dacă este cazul. În contextul rezoluției, Comitetul ar putea desfășura inspecții la fața locului cu scopul de a monitoriza în mod eficient implementarea măsurilor de către autoritățile naționale și de a garanta că atât Comisia, cât și Comitetul își bazează deciziile pe informații absolut corecte.
- (53) Pentru a asigura accesul Comitetului la toate informațiile relevante, angajații nu ar trebui să aibă dreptul de a invoca normele secretului profesional cu scopul de a împiedica divulgarea informațiilor către Comitet.
- (54) Pentru a garanta respectarea deciziilor adoptate în cadrul mecanismului unic de rezoluție, în caz de încălcare ar trebui impuse sancțiuni proporționale și cu efect de descurajare. Comitetul ar trebui să aibă dreptul de a transmite instrucțiuni autorităților naționale de rezoluție pentru ca acestea să impună întreprinderilor amenzi sau penalități cu titlu cominatoriu în cazul neîndeplinirii obligațiilor care decurg din deciziile Comitetului. În vederea asigurării unor practici de control consecutive, eficiente și eficace, Comitetul ar trebui să aibă dreptul de a furniza orientări autorităților naționale de rezoluție în ceea ce privește aplicarea de amenzi și de penalități cu titlu cominatoriu.
- (55) În cazul în care o autoritate națională de rezoluție încalcă normele mecanismului unic de rezoluție prin faptul că nu utilizează competența, conferită în temeiul legislației naționale, de a pune în aplicare o instrucțiune transmisă de Comitet, statul membru în cauză poate fi considerat răspunzător pentru orice prejudiciu cauzat persoanelor fizice, inclusiv, dacă este cazul, entității sau grupului aflat în rezoluție sau oricărui creditor al oricărei părți a entității respective sau a grupului respectiv din orice stat membru, în conformitate cu jurisprudența în cauză.
- (56) Ar trebui stabilite norme corespunzătoare care să reglementeze bugetul Comitetului, pregătirea bugetului, adoptarea de reguli interne care să descrie procedura de stabilire și execuție a bugetului Comitetului, precum și procedura de audit intern și extern al conturilor.
- (57) Există situații în care eficacitatea instrumentelor de rezoluție aplicate poate depinde de posibilitățile de finanțare pe termen scurt ale instituției sau ale băncii-punte, de furnizarea de garanții cumpărătorilor potențiali sau de furnizarea de capital băncii-punte. Prin urmare, este important să se creeze un fond pentru a se evita ca fondurile publice să fie utilizate în astfel de scopuri.
- (58) Este necesar să se asigure că fondul este pe deplin disponibil pentru rezoluția unei instituții aflate în dificultate majoră. Prin urmare, acesta nu ar trebui să fie utilizat în alte scopuri decât pentru asigurarea aplicării eficiente a instrumentelor și a exercitării eficiente a competențelor de rezoluție. În plus, fondul ar trebui utilizat doar în conformitate cu obiectivele și principiile aplicabile în materie de rezoluție. În consecință, Comitetul ar trebui să garanteze că toate pierderile, costurile și celelalte cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție sunt suportate

în primul rând de către acționarii și creditorii instituției aflate în rezoluție. Fondul nu ar trebui să suporte pierderile, costurile și celelalte cheltuieli aferente instrumentelor de rezoluție decât în cazul în care resursele acționarilor și creditorilor sunt epuizate.

- (59) Ca regulă generală, contribuțiile ar trebui colectate de la sectorul financiar înaintea oricărei operațiuni de rezoluție și independent de aceasta. Atunci când finanțarea prealabilă se dovedește a fi insuficientă pentru acoperirea pierderilor sau a costurilor suportate prin recurgerea la fond, ar trebui colectate contribuții suplimentare pentru acoperirea costurilor sau a pierderilor suplimentare. În plus, fondul ar trebui să aibă capacitatea de a contracta împrumuturi sau alte forme de sprijin provenind din partea unor instituții financiare sau a altor terțe părți, atunci când fondurile sale disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile și celelalte cheltuieli suportate prin utilizarea fondului și când contribuțiile *ex post* extraordinare nu sunt imediat accesibile.
- (60) Pentru a atinge o masă critică și a evita efectele prociclice care ar apărea în cazul în care fondul ar trebui să se bazeze exclusiv pe contribuțiile *ex post* în caz de criză sistemică, este indispensabil ca mijloacele financiare *ex ante* ale fondului să atingă un anumit nivel-țintă.
- (61) Ar trebui stabilit un calendar adecvat pentru atingerea nivelului-țintă de finanțare a fondului. Cu toate acestea, Comitetul ar trebui să aibă posibilitatea de a ajusta perioada de contribuție pentru a lua în considerare plățile semnificative efectuate din fond.
- (62) Statele membre participante ar trebui să fie în măsură, în cazul în care au instituit deja mecanisme naționale de finanțare a rezoluției, să prevadă obligația ca respectivele mecanisme să își utilizeze mijloacele financiare disponibile, colectate de la instituții în trecut prin contribuții *ex ante*, pentru a compensa instituțiile pentru contribuțiile *ex ante* pe care ar trebui să le plătească în contul fondului. Această restituire nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre prevăzute de Directiva 94/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁸.
- (63) Pentru a asigura un calcul corect al contribuțiilor și a oferi stimulente pentru funcționarea în conformitate cu un model care prezintă mai puține riscuri, contribuțiile la fond ar trebui să țină seama de gradul de risc la care sunt expuse instituțiile de credit.
- (64) În vederea asigurării unei bune repartizări a costurilor aferente rezoluției între schemele de garantare a depozitelor și fond, se poate considera că schema de garantare a depozitelor la care o instituție aflată în rezoluție este afiliată ar putea să trebuiască să suporte, până la concurența sumei depozitelor garantate, pierderile pe care ar fi trebuit să le suporte în cazul în care instituția ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.
- (65) Pentru a proteja valoarea sumelor deținute de fond, aceste sume ar trebui să fie investite în active suficient de sigure, diversificate și lichide.
- (66) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru a stabili tipul contribuțiilor la fond și elementele pentru care sunt datorate contribuțiile, modul în care se calculează valoarea contribuțiilor și

¹⁸

Directiva 94/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 de modificare a Directivei 80/390/CEE de coordonare a condițiilor de întocmire, control și difuzare a prospectului care trebuie publicat pentru admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori, cu privire la obligațiile de publicare a prospectului, JO L 135, 31.5.1994, p. 1.

modalitățile de plată a acestora, pentru a preciza normele privind înregistrarea, contabilitatea, raportarea, precum și alte norme necesare în vederea garantării plății integrale și prompte a contribuțiilor, pentru a stabili sistemul de contribuții pentru instituțiile care au fost autorizate să funcționeze după ce fondul și-a atins nivelul-țintă, pentru a stabili criteriile de eșalonare a contribuțiilor, pentru a determina circumstanțele în care plata contribuțiilor ar putea fi anticipată, pentru a defini criteriile de stabilire a contribuțiilor anuale, pentru a identifica măsurile prin care să se precizeze în ce condiții și prin ce modalități o instituție poate fi parțial sau integral scutită de contribuțiile *ex ante* și măsurile prin care să se precizeze în ce condiții și prin ce modalități o instituție poate fi parțial sau integral scutită de contribuțiile *ex post*.

- (67) Cu scopul de a păstra confidențialitatea lucrărilor Comitetului, membrii acestuia, personalul său, inclusiv personalul detașat de statele membre participante sau membrii personalului care fac obiectul schimburilor între acestea în vederea desfășurării unor sarcini în cadrul procedurii de rezoluție, ar trebui să facă obiectul cerințelor de păstrare a secretului profesional, inclusiv după încetarea îndatoririlor acestora. În scopul îndeplinirii sarcinilor care îi revin, Comitetul ar trebui să fie autorizat, în anumite condiții, să facă schimb de informații cu autoritățile și organismele naționale sau ale Uniunii.
- (68) Pentru a garanta reprezentarea Comitetului în Sistemul european de supraveghere financiară, Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 ar trebui modificat pentru a include Comitetul în sfera conceptului de autoritate competentă definit în regulamentul respectiv. Identificarea Comitetului ca autoritate competentă în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 este coerentă cu funcțiile atribuite ABE în temeiul articolului 25 din Regulamentul nr. 1093/2010, constând în a contribui și a participa în mod activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de rezoluție și a viza facilitarea rezoluției instituțiilor aflate în dificultate majoră și în special a grupurilor transnaționale.
- (69) Până când Comitetul va fi pe deplin operațional, Comisia ar trebui să fie responsabilă de operațiunile inițiale, inclusiv de colectarea contribuțiilor necesare pentru a acoperi cheltuielile administrative și de desemnarea unui director executiv interimar care să autorizeze toate plățile necesare în numele Comitetului.
- (70) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul de proprietate, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil și trebuie să fie pus în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (71) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume instituirea unui cadru unic european eficient și eficace de rezoluție a instituțiilor de credit și asigurarea aplicării coerente a normelor în materie de rezoluție, nu pot fi realizate în mod suficient la nivel de stat membru și, prin urmare, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

PARTEA I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament instituie norme uniforme și o procedură uniformă pentru rezoluția entităților menționate la articolul 2 care sunt stabilite în statele membre participante menționate la articolul 4.

Aceste norme și proceduri uniforme se aplică de către Comisie împreună cu un Comitet și cu autoritățile de rezoluție ale statelor membre participante, în cadrul unui mecanism unic de rezoluție instituit prin prezentul regulament. Mecanismul unic de rezoluție este sprijinit de un fond unic de rezoluție bancară (denumit în continuare „fondul”).

Articolul 2

Domeniu de aplicare

Prezentul regulament se aplică entităților enumerate mai jos:

- (a) instituțiile de credit stabilite în statele membre participante;
- (b) întreprinderile-mamă stabilite într-unul dintre statele membre participante, inclusiv holdingurile financiare și holdingurile financiare mixte, atunci când acestea fac obiectul supravegherii consolidate efectuate de BCE în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul (UE) nr. [] de atribuire a unor sarcini specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit;
- (c) întreprinderile de investiții și instituțiile financiare stabilite în statele membre participante, în cazul în care acestea sunt supuse supravegherii consolidate efectuate de BCE asupra întreprinderii-mamă, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul (UE) nr. [].

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică definițiile prevăzute la articolul 2 din Directiva [] și articolul 3 din Directiva 2013/36/UE din 26 iunie 2013 a Parlamentului European și a Consiliului¹⁹. De asemenea, se aplică următoarele definiții:

- (1) „autoritate națională competentă” înseamnă oricare dintre autoritățile naționale competente definite la articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. [] al Consiliului;

¹⁹ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

- (2) „autoritate națională de rezoluție” înseamnă autoritatea desemnată de un stat membru în conformitate cu articolul 3 din Directiva [];
- (3) „măsură de rezoluție” înseamnă aplicarea unui instrument de rezoluție unei instituții sau unei entități menționate la articolul 2 sau exercitarea uneia sau a mai multor competențe de rezoluție în legătură cu aceasta;
- (4) „depozite garantate” înseamnă depozitele care sunt garantate de scheme de garantare a depozitelor în temeiul legislației naționale, în conformitate cu Directiva 94/19/CE și până la nivelul de garantare prevăzut la articolul 7 din Directiva 94/19/CE;
- (5) „depozite eligibile” înseamnă depozitele definite la articolul 1 din Directiva 94/19/CE care nu sunt excluse de la protecție, în conformitate cu articolul 2 din directiva respectivă, indiferent de valoarea acestora;
- (6) „autoritate de rezoluție la nivel de grup” înseamnă autoritatea națională de rezoluție din statul membru participant în care este stabilită instituția sau întreprinderea-mamă care face obiectul supravegherii consolidate;
- (7) „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013²⁰;
- (8) „întreprindere de investiții” înseamnă o întreprindere de investiții în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 care face obiectul cerinței privind capitalul inițial prevăzute la articolul 9 din regulamentul respectiv;
- (9) „instituție financiară” înseamnă o instituție financiară în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (10) „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv o instituție, un holding financiar sau un holding financiar mixt;
- (11) „instituție aflată în rezoluție” înseamnă o entitate menționată la articolul 2 în privința căreia se ia o măsură de rezoluție;
- (12) „instituție” înseamnă o instituție de credit sau o întreprindere de investiții care face obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolul 2 litera (c);
- (13) „grup” înseamnă o întreprindere-mamă și filialele sale, care sunt entități menționate la articolul 2;
- (14) „filiale” înseamnă filialele definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (15) „instrument de vânzare a activității” înseamnă transferul instrumentelor de proprietate sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție către un cumpărător care nu este o bancă-punte;
- (16) „instrument al băncii-punte” înseamnă transferul de active, drepturi sau datorii ale unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție către o bancă-punte;

²⁰ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

- (17) „instrument de separare a activelor” înseamnă transferarea activelor și a drepturilor unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor;
- (18) „instrument de recapitalizare internă” înseamnă ajustarea pentru depreciere și conversia pasivelor unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;
- (19) „mijloace financiare disponibile” înseamnă numerar, depozite, active și angajamente de plată irevocabile aflate la dispoziția fondului în scopurile enumerate la articolul 74;
- (20) „nivel-țintă de finanțare” înseamnă quantumul mijloacelor financiare disponibile care trebuie atins în conformitate cu articolul 68.

Articolul 4

Statele membre participante

Un stat membru participant este un stat membru a cărui monedă este euro sau un stat membru a cărui monedă nu este euro, dar care a instituit o cooperare strânsă în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (UE) nr [] al Consiliului.

Articolul 5

Relația cu Directiva [] și cu dreptul intern aplicabil

1. În cazul în care, în temeiul prezentului regulament, Comisia sau Comitetul îndeplinesc sarcini sau își exercită competențe care, potrivit Directivei [] sunt de resortul autorității naționale de rezoluție a unui stat membru participant, Comitetul este considerat a fi, în scopul aplicării prezentului regulament și a Directivei [], autoritatea națională de rezoluție relevantă sau, în caz de rezoluție a unui grup transfrontalier, autoritatea națională de rezoluție la nivel de grup relevantă.
2. Atunci când acționează în calitate de autoritate națională de rezoluție, Comitetul acționează, dacă este cazul, cu autorizația Comisiei.
3. Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, autoritățile naționale de rezoluție ale statului membru participant acționează pe baza și cu respectarea dispozițiilor de drept intern relevante, armonizate de Directiva [].

Articolul 6

Principii generale

1. Nicio acțiune, propunere sau politică a Comitetului, a Comisiei sau a unei autorități naționale de rezoluție nu trebuie să discrimineze instituțiile menționate la articolul 2, titularii de depozite, investitorii sau alți creditori stabiliți în Uniune pe motivul naționalității sau al locului de desfășurare a activității.
2. Atunci când iau decizii sau măsuri care pot avea un impact în mai mult de un stat membru participant, în special atunci când se iau decizii privind grupurile stabilite în două sau mai multe state membre participante, Comisia acordă atenția cuvenită tuturor elementelor enumerate mai jos:

- (a) interesele statelor membre participante în care un grup își desfășoară activitatea și, în special, impactul oricărei decizii, acțiuni sau lipse de acțiune asupra stabilității financiare, a economiei, a schemei de garantare a depozitelor sau a sistemului de compensare pentru investitori din oricare dintre statele membre în cauză;
 - (b) obiectivul de a echilibra interesele diferitelor state membre implicate și de a evita cazurile de prejudicii neloiale aduse unui stat membru participant sau de protejare neloială a intereselor unui stat membru participant;
 - (c) necesitatea de a evita un impact negativ asupra altor părți ale unui grup din care face parte o entitate menționată la articolul 2, care face obiectul unei proceduri de rezoluție;
 - (d) necesitatea de a evita o creștere disproporționată a costurilor impuse creditorilor respectivelor entități menționate la articolul 2, în măsura în care acestea ar fi mai mari decât cele pe care entitățile le-ar fi suportat în cazul în care ar fi fost supuse procedurii obișnuite de insolvență;
 - (e) deciziilor care trebuie luate în temeiul articolului 107 din TFUE, menționate la articolul 16 alineatul (10).
3. Comisia trebuie să găsească un echilibru între elementele menționate la alineatul (2) și obiectivele rezoluției menționate la articolul 12 în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.
4. Nicio decizie a Comitetului sau a Comisiei nu impune statelor membre să ofere sprijin financiar public extraordinar.

PARTEA A II-A

DISPOZIȚII SPECIFICE

TITLUL I

FUNCȚII ÎN CADRUL MECANISMULUI UNIC DE REZOLUȚIE ȘI NORME DE PROCEDURĂ

Capitolul 1

Planificarea rezoluției

Articolul 7

Planuri de rezoluție

1. Comitetul elaborează planuri de rezoluție pentru entitățile menționate la articolul 2 și pentru grupuri.
2. În sensul alineatului (1), autoritățile naționale de rezoluție transmit Comitetului toate informațiile necesare pentru elaborarea și punerea în aplicare a planurilor de rezoluție pe care le-au obținut în conformitate cu articolul 10 și cu articolul 12 alineatul (1) din Directiva [], fără a aduce atingere capitolului 5 din prezentul titlu.
3. Planul de rezoluție stabilește opțiunile de aplicare a instrumentelor și a competențelor de rezoluție menționate în prezentul regulament în cazul entităților la care se face referire la articolul 2.
4. Planul de rezoluție prevede măsurile de rezoluție pe care Comisia și Comitetul ar putea să le întreprindă atunci când una dintre entitățile menționate la articolul 2 sau un grup îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Planul de rezoluție ia în considerare o serie de scenarii, printre care și posibilitatea ca situația de criză să se datoreze unor circumstanțe specifice sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice. Planul de rezoluție nu presupune niciun fel de sprijin financiar public extraordinar în afară de utilizarea fondului instituit în conformitate cu prezentul regulament.
5. Planul de rezoluție pentru fiecare entitate include toate caracteristicile următoare:
 - (a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului;
 - (b) un rezumat al modificărilor importante survenite în cadrul instituției ulterior transmiterii ultimelor informații aferente procedurii de rezoluție;
 - (c) o demonstrație a modului în care funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ar putea fi separate de alte funcții, din punct de vedere juridic și economic, în măsura necesară asigurării continuității acestora în caz de faliment al instituției;
 - (d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
 - (e) o descriere detaliată a evaluării posibilităților de rezoluție efectuate în conformitate cu articolul 8;

- (f) o descriere a tuturor măsurilor necesare în temeiul articolului 8 alineatul (5) pentru a aborda sau a înlătura obstacolele din calea posibilităților de rezoluție, obstacole identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 8;
 - (g) o descriere a proceselor de stabilire a valorii și tranzacționabilității funcțiilor critice, a liniilor de activitate esențiale și a activelor instituției;
 - (h) o descriere detaliată a măsurilor destinate garantării faptului că informațiile solicitate în temeiul articolului 8 sunt actualizate și accesibile autorităților de rezoluție în orice moment;
 - (i) explicarea, de către autoritatea de rezoluție, a modului în care pot fi finanțate opțiunile de rezoluție fără recurgerea la vreun sprijin financiar public extraordinar;
 - (j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate, în funcție de diferitele scenarii posibile;
 - (k) o descriere a interdependențelor critice;
 - (l) o analiză a impactului planului asupra altor instituții din cadrul grupului;
 - (m) o descriere a opțiunilor care ar permite menținerea accesului la serviciile de plăți și de compensare, precum și la alte infrastructuri;
 - (n) un plan de comunicare cu media și cu publicul;
 - (o) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile necesare în temeiul articolului 10, precum și un termen-limită pentru a ajunge la acest nivel, dacă este cazul;
 - (p) după caz, cerințele minime privind fondurile proprii și instrumentele contractuale de recapitalizare internă necesare în temeiul articolului 10, precum și un termen-limită pentru a ajunge la acest nivel, dacă este cazul;
 - (q) o descriere a operațiunilor și a sistemelor esențiale pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției;
 - (r) o descriere a impactului asupra angajaților al punerii în aplicare a planului, inclusiv o evaluare a oricăror costuri conexe.
6. Planurile de rezoluție a grupurilor cuprind un plan de rezoluție a grupului în ansamblul său și identifică măsurile de rezoluție a întreprinderilor-mamă și a filialelor care fac parte din grup.
 7. Comitetul elaborează planurile de rezoluție în colaborare cu autoritatea de supraveghere sau cu autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și cu autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre participante în care sunt stabilite entitățile.
 8. Comitetul poate solicita autorităților naționale de rezoluție să pregătească proiectele preliminare ale planurilor de rezoluție, iar autorității de rezoluție la nivel de grup să pregătească un proiect preliminar de plan de rezoluție a grupului.
 9. Planul de rezoluție este reexaminat și, după caz, actualizat cel puțin o dată pe an și după orice modificare a structurii juridice sau organizaționale a instituției sau a activității economice ori a situației financiare a acesteia care ar putea avea un efect major asupra planului sau care ar putea atrage necesitatea modificării acestuia.

Evaluarea posibilităților de rezoluție

1. La elaborarea planurilor de rezoluție în conformitate cu articolul 7, Comitetul, după consultarea autorităților competente, inclusiv a BCE, și a autorităților de rezoluție ale statelor membre neparticipante în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru respectivele sucursale, efectuează o evaluare pentru a determina în ce măsură instituțiile și grupurile pot fi supuse procedurii de rezoluție fără a se avea în vedere utilizarea niciunui alt fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării fondului instituit în conformitate cu articolul 64.
2. Atunci când elaborează un plan de rezoluție pentru entitățile menționate la articolul 2, Comitetul determină în ce măsură o astfel de entitate poate face obiectul procedurii de rezoluție în conformitate cu prezentul regulament. Se consideră că o entitate poate face obiectul rezoluției în cazul în care este fezabil și credibil ca autoritatea de rezoluție să lichideze respectiva entitate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau să îi aplice procedura de rezoluție cu ajutorul diferitelor instrumente și competențe de rezoluție fără ca acest lucru să aibă consecințe negative semnificative, cum ar fi o situație de instabilitate financiară generalizată sau un eveniment sistemic, asupra sistemelor financiare din statul membru în care este situată entitatea sau din alte state membre ori din Uniune și în vederea asigurării continuității funcțiilor critice realizate de către entitate.
3. La elaborarea planurilor de rezoluție pentru grupuri, Comitetul evaluează în ce măsură grupurile pot face obiectul rezoluției în conformitate cu prezentul regulament. Se consideră că un grup poate face obiectul rezoluției în cazul în care este fezabil și credibil ca autoritățile de rezoluție să lichideze entitățile grupului în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau să le aplice procedura de rezoluție cu ajutorul diferitelor instrumente și competențe de rezoluție fără ca acest lucru să aibă consecințe negative semnificative, cum ar fi o situație de instabilitate financiară generalizată sau un eveniment sistemic, asupra sistemelor financiare din statul membru în care sunt situate entitățile care aparțin grupului sau din alte state membre ori din Uniune și în vederea asigurării continuității funcțiilor critice realizate de către respectivele entități, fie separându-le rapid unele de altele, deoarece acest lucru este posibil, fie prin alte mijloace.
4. În scopul realizării evaluării, Comitetul examinează cel puțin elementele menționate în secțiunea C din anexa la Directiva [].
5. În cazul în care, în urma evaluării posibilităților de rezoluție pentru o entitate sau un grup efectuate în conformitate cu alineatele (2) și (3), Comitetul constată, după consultarea autorităților competente, inclusiv a BCE, că există unele obstacole potențiale semnificative în calea posibilităților de rezoluție a entității respective sau a grupului respectiv, acesta întocmește un raport, în consultare cu autoritățile competente, pe care îl adresează instituției sau întreprinderii-mamă și care conține analiza obstacolelor semnificative aflate în calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție. Acest raport recomandă, de asemenea, toate măsurile care, în opinia Comitetului, sunt necesare sau adecvate pentru a îndepărta aceste obstacole în conformitate cu alineatul (8).
6. Raportul este notificat entității sau întreprinderii-mamă în cauză, autorităților competente și autorităților de rezoluție ale statelor membre neparticipante în care sunt situate sucursale semnificative. Acesta este însoțit de motivele care au stat la

baza evaluării sau a constatării în cauză și trebuie să indice modul în care respectiva evaluare sau constatare respectă cerința privind aplicarea proporțională prevăzută la articolul 6.

7. În termen de patru luni de la data primirii raportului, entitatea sau întreprinderea-mamă poate prezenta observații și poate propune Comitetului măsuri alternative de remediere a obstacolelor identificate în raport. Comitetul comunică orice măsură propusă de entitate sau de întreprinderea-mamă autorităților competente și autorităților de rezoluție ale statelor membre neparticipante în care sunt situate sucursale semnificative.
8. În cazul în care măsurile propuse de entitatea sau de întreprinderea-mamă în cauză nu elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilităților de rezoluție, Comitetul adoptă o decizie, după consultarea autorității competente și, dacă este cazul, a autorității macroprudențiale, indicând că măsurile propuse nu elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilităților de rezoluție și solicitând autorităților naționale de rezoluție să impună instituției, întreprinderii-mamă sau oricărei filiale a grupului în cauză obligația de a lua oricare dintre măsurile menționate la alineatul (9), pe baza următoarelor criterii:
 - (a) eficacitatea măsurii în ceea ce privește eliminarea obstacolelor din calea posibilităților de rezoluție;
 - (b) necesitatea de a evita un impact negativ asupra stabilității financiare în statele membre participante;
 - (c) necesitatea de a evita un impact asupra instituției sau a grupului în cauză care ar fi mai pronunțat decât cel necesar pentru a elimina obstacolele din calea posibilităților de rezoluție sau ar fi disproporționat.
9. În sensul alineatului (8), Comitetul solicită autorităților naționale de rezoluție să ia oricare dintre următoarele măsuri:
 - (a) să impună entității încheierea unor acorduri de servicii (fie în interiorul grupului, fie cu părți terțe) care să prevadă asigurarea funcțiilor critice;
 - (b) să impună entității limitarea expunerilor sale individuale și agregate maxime;
 - (c) să impună cerințe de informare punctuală sau periodică relevante pentru procedura de rezoluție;
 - (d) să impună entității renunțarea la anumite active;
 - (e) să impună entității limitarea sau încetarea anumitor activități aflate în desfășurare sau propuse;
 - (f) să limiteze sau să împiedice dezvoltarea unor linii de activitate noi sau existente sau vânzarea unor produse noi sau existente;
 - (g) să impună modificarea structurilor juridice sau operaționale ale entității sau ale oricărei entități care aparține unui grup sau se află direct sau indirect sub controlul unui grup, pentru a reduce complexitatea în vederea garantării posibilității ca funcțiile critice să fie separate de alte funcții din punct de vedere juridic și operațional, prin aplicarea instrumentelor de rezoluție;
 - (h) să impună unei entități să înființeze o societate financiară holding-mamă la nivelul unui stat membru sau o societate financiară holding-mamă la nivelul Uniunii Europene;

- (i) să impună unei entități să emită pasive eligibile pentru a respecta cerințele de la articolul 10;
 - (j) să impună unei entități să încerce să renegocieze orice datorie eligibilă, instrument suplimentar de rangul 1 sau instrument suplimentar de rangul 2 pe care l-a emis, cu scopul de a se asigura că orice decizie a Comisiei de a ajusta pentru depreciere sau de a converti datoria sau instrumentul respectiv s-ar efectua în conformitate cu legislația din jurisdicția care reglementează respectiva datorie sau instrument.
10. Autoritățile naționale de rezoluție execută instrucțiunile primite din partea Comitetului în conformitate cu articolul 26.

Articolul 9

Obligații simplificate și derogări

1. Comitetul, din proprie inițiativă sau la propunerea unei autorități naționale de rezoluție, poate aplica obligațiile simplificate în ceea ce privește elaborarea planurilor de rezoluție menționate la articolul 7 sau poate deroga de la obligația de a elabora planurile respective.
2. Autoritățile naționale de rezoluție pot propune Comitetului să aplice obligații simplificate sau să deroge de la obligația de a elabora planuri de rezoluție pentru anumite instituții sau grupuri. Această propunere trebuie să fie motivată și însoțită de toate documentele relevante.
3. La primirea unei propuneri înaintate în temeiul alineatului (1) sau atunci când acționează din proprie inițiativă, Comitetul realizează o evaluare a instituțiilor sau grupului în cauză. Evaluarea se efectuează având în vedere impactul potențial pe care falimentul instituției sau al grupului l-ar putea avea, având în vedere natura activității sale, dimensiunea sa sau interconectarea cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, asupra piețelor financiare, asupra altor instituții sau asupra condițiilor de finanțare.
4. Comitetul evaluează continuarea aplicării derogărilor cel puțin o dată pe an începând de la data acordării sau ca urmare a unei modificări a structurii juridice sau organizaționale sau a situației de afaceri ori financiare a instituției sau a grupului în cauză. Comitetul nu acordă derogări unei instituții în cazurile în care aceasta are una sau mai multe filiale sau sucursale semnificative într-un alt stat membru sau într-o altă țară terță.

Comitetul încetează să aplice obligații simplificate sau derogări de la obligația de a elabora planuri de rezoluție în cazul în care oricare dintre circumstanțele care justificau aplicarea acestora nu mai există.

În cazul în care autoritatea națională de rezoluție care a propus aplicarea obligației simplificate sau a derogării în conformitate cu alineatul (1) consideră că decizia de a aplica obligația simplificată sau derogarea trebuie să fie retrasă, aceasta prezintă Comitetului o propunere în acest sens. În acest caz, Comitetul adoptă o decizie cu privire la propunerea de retragere, ținând pe deplin seama de justificarea retragerii prezentată de autoritatea națională de rezoluție în lumina elementelor menționate la alineatul (3).

5. Comitetul poate acorda, în conformitate cu alineatele (3) și (4), o derogare în ceea ce privește obligația de elaborare a planurilor de redresare instituțiilor individuale care sunt afiliate unui organism central, precum cele menționate la articolul 21 din Directiva 2013/36/UE, și care sunt scutite integral sau parțial de la cerințele prudențiale prevăzute de dreptul intern în conformitate cu articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE. În acest caz, obligația de a elabora planul de rezoluție se aplică organismului central, la nivel consolidat.
6. Comitetul poate acorda o derogare în ceea ce privește aplicarea obligației de a elabora planuri de rezoluție instituțiilor care aparțin unui sistem instituțional de protecție în conformitate cu articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Atunci când ia decizia de a acorda o derogare unei instituții care aparține unui sistem instituțional de protecție, Comitetul analizează probabilitatea ca sistemul instituțional de protecție să fie în măsură de a satisface cererile simultane introduse în respectivul sistem în ceea ce privește membrii săi.
7. Comitetul informează ABE cu privire la aplicarea alineatelor (1), (4) și (5).

Articolul 10

Cerințe minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

1. În consultare cu autoritățile competente, inclusiv cu BCE, Comitetul stabilește cerința minimă, menționată la alineatul (2), privind fondurile proprii și pasivele eligibile care pot face obiectul unei ajustări pentru depreciere și al unei conversii, pe care instituțiile și întreprinderile-mamă menționate la articolul 2 vor trebui să o respecte.
2. Cerința minimă se calculează ca valoarea fondurilor proprii și a pasivelor eligibile exprimată ca procentaj din totalul pasivelor și fondurilor proprii, cu excepția pasivelor rezultate din instrumente derivate, ale instituției și întreprinderii-mamă menționate la articolul 2.
3. Stabilirea cerinței minime menționată la alineatul (1) se efectuează pe baza următoarelor criterii:
 - (a) necesitatea de a garanta faptul că instituția și întreprinderea-mamă menționate la articolul 2 pot face obiectul procedurii de rezoluție prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv, dacă este cazul, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;
 - (b) necesitatea de a garanta că, dacă este cazul, instituția și întreprinderea-mamă menționate la articolul 2 dețin o cantitate suficientă de pasive eligibile pentru a asigura faptul că, în eventualitatea aplicării instrumentului de recapitalizare internă, pierderile ar putea fi absorbite, iar ponderea fondurilor proprii de nivel 1 ale instituției și ale întreprinderii-mamă ar putea fi readusă la nivelul necesar pentru a-i permite instituției sau întreprinderii-mamă să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își continue activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013, precum și pentru a păstra un nivel suficient de încredere a pieței în instituția și în întreprinderea-mamă menționate la articolul 2;
 - (c) necesitatea de a garanta că, în cazul în care planul de rezoluție anticipează că anumite categorii de pasive eligibile ar putea fi excluse din sfera de aplicare a

recapitalizării interne în temeiul articolului 24 alineatul (5) sau că anumite clase de pasive eligibile ar putea fi transferate către un destinatar în totalitate în cadrul unui transfer parțial, instituția și întreprinderea-mamă menționate la articolul 2 dispun de suficiente alte pasive eligibile pentru a se asigura că pierderile pot fi absorbite, iar ponderea fondurilor proprii de nivel 1 ale instituției și ale întreprinderii-mamă poate fi readusă la un nivel care este necesar pentru a-i permite instituției sau întreprinderii-mamă să respecte în continuare condițiile de autorizare și să-și desfășoare și pe viitor activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013;

- (d) dimensiunea, modelul de afaceri și profilul de risc ale instituției și ale întreprinderii-mamă menționate la articolul 2, inclusiv fondurile proprii ale acestora;
- (e) măsura în care sistemul de garantare a depozitelor ar putea contribui la finanțarea rezoluției în conformitate cu articolul 73;
- (f) măsura în care falimentul instituției și al întreprinderii-mamă menționate la articolul 2 ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare, inclusiv din cauza contagiunii rezultate de pe urma interconectării sale cu alte instituții sau cu restul sistemului financiar,

La stabilirea cerinței minime trebuie să se precizeze cerința minimă pe care instituțiile trebuie să o respecte la nivel individual și cea pe care întreprinderea-mamă trebuie să o respecte la nivel consolidat. Comitetul poate decide să renunțe la cerința minimă la nivel consolidat care vizează întreprinderea-mamă dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 39 alineatul (4ca) literele (a) și (b) din Directiva []. Comitetul poate decide să acorde unei filiale o derogare referitoare la cerința minimă la nivel consolidat dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 39 alineatul (4d) literele (a) și (c) din Directiva [].

- 4. Stabilirea cerinței minime menționată la alineatul (1) poate să prevadă că cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile este parțial îndeplinită la nivel consolidat sau individuală prin instrumentul contractual de recapitalizare internă.
- 5. Pentru ca un instrument să se califice drept instrument contractual de recapitalizare internă în temeiul alineatului (4), Comitetul trebuie să se asigure că acesta:
 - (a) conține o clauză contractuală care prevede că, în cazul în care Comisia decide să aplice instrumentul de recapitalizare internă respectivei instituții, instrumentul trebuie ajustat pentru depreciere sau convertit în măsura necesară înainte ca alte pasive eligibile să fie ajustate pentru depreciere sau convertite; și
 - (b) face obiectul unui acord, al unui angajament sau al unei dispoziții de subordonare cu caracter obligatoriu potrivit căreia, în eventualitatea unor proceduri obișnuite de insolvență, instrumentul este de nivel inferior altor pasive eligibile și nu poate fi rambursat decât după lichidarea altor pasive eligibile datorate la momentul respectiv.
- 6. Consiliul stabilește cerința minimă menționată la alineatul (1) în cursul elaborării și a menținerii planurilor de rezoluție în temeiul articolului 7.
- 7. Comitetul adresează decizia sa privind cerința minimă autorităților naționale de rezoluție. Autoritățile naționale de rezoluție execută instrucțiunile primite din partea Comitetului în conformitate cu articolul 26. Comitetul solicită autorităților naționale

de rezoluție să verifice și să se asigure că instituțiile și întreprinderea-mamă mențin cerința minimă prevăzută la alineatul (1).

8. Comitetul informează BCE și ABE cu privire la cerința minimă pe care a stabilit-o pentru fiecare instituție și întreprindere-mamă în temeiul alineatului (1).

Capitolul 2

Intervenția timpurie

Articolul 11

Intervenția timpurie

1. BCE sau autoritățile competente din statele membre participante informează Comitetul cu privire la orice măsură a cărei adoptare o impun unei instituții sau unui grup ori pe care o adoptă în temeiul articolului 13b din Regulamentul (UE) nr. [] al Consiliului, în temeiul articolului 23 alineatul (1) sau al articolului 24 din Directiva [] ori în temeiul articolului 104 din Directiva 2013/36/UE.
Comitetul transmite Comisiei orice informație pe care a primit-o în temeiul primului paragraf.
2. De la data primirii informațiilor menționate la alineatul (1) și fără a aduce atingere competențelor conferite BCE și autorităților competente de alte acte legislative ale Uniunii, Comitetul poate pregăti rezoluția instituției sau a grupului vizat.
În sensul primului paragraf, Comitetul monitorizează îndeaproape, în cooperare cu BCE și cu autoritatea competentă relevantă, situația instituției sau a întreprinderii-mamă, precum și conformitatea acestora cu orice măsură de intervenție timpurie pe care a fost obligată să o întreprindă.
3. Comitetul are competența:
 - (a) de a solicita, în conformitate cu capitolul 5 din prezentul titlu, toate informațiile necesare pentru a pregăti rezoluția instituției sau a grupului;
 - (b) de a efectua o evaluare a activelor și pasivelor instituției sau ale grupului în conformitate cu articolul 17;
 - (c) de a contacta cumpărători potențiali pentru a pregăti rezoluția instituției sau a grupului sau de a solicita instituției, întreprinderii-mamă sau autorității naționale de rezoluție să facă acest lucru, sub rezerva respectării cerințelor de confidențialitate stabilite de prezentul regulament și de articolul 76 din Directiva [];
 - (d) de a solicita autorității naționale de rezoluție relevante să elaboreze o schemă de rezoluție preliminară pentru instituția sau grupul în cauză.
4. În cazul în care BCE sau autoritățile competente din statele membre participante au intenția de a impune unei instituții sau unui grup orice măsură suplimentară în temeiul articolului 13b din Regulamentul UE nr. [] al Consiliului, în temeiul articolelor 23 sau 24 din Directiva [] ori în temeiul articolului 104 din Directiva 2013/36/UE, înainte ca instituția sau grupul să fi respectat în întregime prima măsură notificată de Comitet, acestea consultă Comitetul înainte de a impune o astfel de măsură suplimentară privind instituția sau grupul în cauză.

5. BCE sau autoritatea competentă și Comitetul asigură consecvența dintre măsura suplimentară menționată la alineatul (4) și orice acțiune a Comitetului care vizează pregătirea rezoluției în temeiul alineatului (2).

Capitolul 3

Rezoluția

Articolul 12

Obiectivele rezoluției

1. Atunci când acționează, în sfera responsabilităților lor, în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 16, Comisia și Comitetul țin seama de obiectivele rezoluției și aleg instrumentele și competențele care, în opinia lor, sunt cele mai în măsură să atingă obiectivele relevante pentru fiecare situație în parte.
2. Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) sunt următoarele:
 - (a) asigurarea continuității funcțiilor critice;
 - (b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, inclusiv prevenirea contagiunii, și menținerea disciplinei pe piață;
 - (c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar;
 - (d) protejarea depunătorilor care intră sub incidența Directivei 94/19/CE și a investitorilor aflați sub incidența Directivei 97/9/CE²¹;Atunci când urmăresc obiectivele menționate anterior, Comisia și Comitetul depun eforturi pentru a evita distrugerea inutilă de valori și a reduce la minimum costul rezoluției.
3. Comisia evaluează obiectivele menționate la alineatul (2) în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.

Articolul 13

Principii generale care reglementează rezoluția

1. Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 16, Comisia și Comitetul iau toate măsurile necesare pentru a garanta că procedurile de rezoluție se desfășoară în conformitate cu următoarele principii:
 - (a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;
 - (b) creditorii instituției aflate în rezoluție sunt următorii plasați, după acționari, în asumarea pierderilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora, stabilită la articolul 15;

²¹ Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori, JO L 084, 26.3.1997, p. 22.

- (c) cadrele de conducere ale instituției aflate în rezoluție sunt înlocuite, cu excepția cazurilor în care menținerea acestora, în totalitate sau în parte, în funcție de circumstanțe, se consideră necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției;
 - (d) în condițiile respectării garanțiilor procedurale, persoanele fizice și entitățile sunt trase la răspundere pentru intrarea în criză a instituției aflate în rezoluție, în funcție de responsabilitatea fiecăreia, conferită de dreptul intern;
 - (e) creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal;
 - (f) niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă entitatea menționată la articolul 2 ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.
2. În cazul în care o instituție este o entitate care aparține unui grup, Comisia, dacă este cazul, și Comitetul aplică instrumentele de rezoluție și își exercită competențele de rezoluție într-un mod care să reducă la minimum impactul asupra altor entități din grup și asupra grupului ca întreg, precum și efectele negative asupra stabilității financiare în Uniune și, în special, în statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.
 3. În cazul în care unei entități menționate la articolul 2 i se aplică instrumentul de vânzare a activității, instrumentul băncii-punte sau instrumentul de separare a activelor, se consideră că entitatea respectivă face obiectul unei proceduri de faliment sau al unei proceduri asemănătoare de insolvență în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE²².

Articolul 14

Rezoluția instituțiilor financiare și a întreprinderilor-mamă

1. Comisia ia o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție financiară în cazul în care condițiile specificate la articolul 16 alineatul (2) sunt îndeplinite în ceea ce privește atât instituția financiară, cât și întreprinderea-mamă.
2. Comisia ia o măsură de rezoluție în legătură cu o întreprindere-mamă menționată la articolul 2 litera (b) în cazul în care condițiile specificate la articolul 16 alineatul (2) sunt îndeplinite în ceea ce privește atât întreprinderea-mamă respectivă, cât și una sau mai multe filiale care sunt instituții.
3. Prin derogare de la dispozițiile alineatului (2) și fără a aduce atingere faptului că o întreprindere-mamă s-ar putea să nu îndeplinească condițiile stabilite la articolul 16 alineatul (2), Comisia poate lua măsuri de rezoluție cu privire la întreprinderea-mamă în cauză atunci când una sau mai multe filiale care sunt instituții îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 16 alineatul (2), iar măsurile cu privire la întreprinderea-mamă în cauză sunt necesare pentru rezoluția uneia sau a mai multor filiale care sunt instituții ori pentru rezoluția grupului ca întreg.

²²

Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități, JO L 82, 22.3.2001, p. 16.

Articolul 15

Ordinea priorității creanțelor

Atunci când aplică instrumentul de recapitalizare internă unei instituții aflate în rezoluție și fără a aduce atingere pasivelor excluse din sfera de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 24 alineatul (3), Comitetul și autoritățile naționale de rezoluție din statele membre participante își exercită competențele de ajustare pentru depreciere și de conversie a creanțelor, respectând decizia Comisiei și aplicând o ordine de prioritate inversă ordinii următoare, care este utilizată în procedurile obișnuite de insolvență:

- (a) creanțele legate de depozitele eligibile și creanțele aferente schemelor de garantare a depozitelor;
- (b) creanțele care nu sunt garantate și nici privilegiate;
- (c) creanțele subordonate, altele decât cele menționate la literele (d)-(f);
- (d) creanțele cadrelor superioare de conducere și ale directorilor;
- (e) creanțele legate de instrumentele suplimentare de rangul 1 și de rangul 2;
- (f) creanțele legate de instrumentele de capital comun de rangul 1.

Se pornește de la litera (f) și se termină cu litera (a).

Articolul 16

Procedura de rezoluție

1. În cazul în care BCE sau o autoritate națională de rezoluție estimează că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (2) literele (a) și (b) cu privire la una dintre entitățile menționate la articolul 2, aceasta comunică fără întârziere Comisiei și Comitetului acea constatare.
2. La primirea unei comunicări în temeiul alineatului (1) sau din proprie inițiativă, Comitetul evaluează dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) entitatea se confruntă sau este susceptibilă de a se confrunța cu dificultăți majore;
 - (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca apariția unei situații de dificultate majoră pentru entitatea respectivă să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative, din sectorul privat sau de supraveghere (inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin ajustarea pentru depreciere ori conversia elementelor de capital în conformitate cu articolul 14) întreprinse în legătură cu acea entitate;
 - (c) o măsură de rezoluție este necesară în interesul public în temeiul alineatului (4).
3. În sensul alineatului (2) litera (a), se consideră că entitatea se confruntă sau este susceptibilă de a se confrunța cu dificultăți majore în oricare dintre următoarele situații:
 - (d) entitatea nu respectă cerințele necesare continuării autorizației sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că instituția nu le va respecta în viitorul apropiat într-o măsură suficientă care ar justifica retragerea autorizației

de către BCE sau de către autoritatea competentă, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că instituția a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate fondurile proprii sau o parte semnificativă a acestora;

- (e) activele entității sunt inferioare pasivelor sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
- (f) entitatea se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
- (g) se necesită un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care, pentru a se remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru și pentru a se menține stabilitatea financiară, respectivul sprijin financiar se acordă sub una din următoarele forme:
 - (i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile băncilor centrale;
 - (ii) o garanție de stat pentru pasivele nou-emise;
 - (iii) o injecție de fonduri proprii sau achiziționarea de elemente de capital la prețuri și în condiții care nu conferă un avantaj entității, în cazul în care, la momentul acordării sprijinului public, nu se aplică nici circumstanțele menționate la alineatul (2) literele (a), (b) și (c), nici circumstanțele menționate la articolul 14.

În fiecare dintre cazurile prevăzute la punctele (i), (ii) și (iii), măsurile de garantare sau măsurile echivalente menționate la respectivele puncte se limitează la entitățile solvabile și sunt supuse aprobării în contextul normelor privind ajutoarele de stat. Măsurile respective au un caracter preventiv și temporar; ele sunt proporționale cu obiectivul remedierii consecințelor pe care le are perturbarea gravă și nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte în viitorul apropiat.

- 4. În sensul alineatului (2) litera (c), o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă atinge, prin mijloace proporționale, cel puțin unul dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 12, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură.
- 5. În cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile stabilite la alineatul (2), Comitetul recomandă Comisiei ca entitatea să fie supusă procedurii de rezoluție. Recomandarea cuprinde cel puțin următoarele elemente:
 - (a) recomandarea ca entitatea să fie supusă procedurii de rezoluție;
 - (b) cadrul instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (3);
 - (c) cadrul privind utilizarea fondului pentru a sprijini măsura de rezoluție în conformitate cu articolul 71.
- 6. Ținând seama de caracterul urgent al situației, Comisia decide, din proprie inițiativă sau luând în considerare eventuala comunicare menționată la alineatul (1) sau recomandarea Comitetului menționată la alineatul (5), dacă este sau nu oportun ca entitatea în cauză să fie supusă procedurii de rezoluție, pronunțându-se totodată asupra cadrului instrumentelor de rezoluție care trebuie aplicate în ceea ce privește

entitatea în cauză, precum și asupra utilizării fondului pentru a sprijini măsura de rezoluție. Comisia poate decide, din proprie inițiativă, să supună o entitate unei proceduri de rezoluție în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile menționate la alineatul (2).

7. Decizia Comisiei se adresează Comitetului. În cazul în care Comisia decide să nu supună entitatea procedurii de rezoluție, deoarece nu este îndeplinită condiția prevăzută la alineatul (2) litera (c), entitatea în cauză este lichidată în conformitate cu legislația națională în materie de insolvență.
8. În cadrul stabilit prin decizia Comisiei, Comitetul decide cu privire la schema de rezoluție menționată la articolul 20 și se asigură că sunt întreprinse măsurile de rezoluție necesare în vederea aplicării schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție relevante. Decizia Comitetului se adresează autorităților naționale de rezoluție relevante, solicitându-le să ia toate măsurile necesare pentru a pune în aplicare decizia Comitetului în conformitate cu articolul 26, prin exercitarea tuturor competențelor de rezoluție conferite de Directiva [], în special cele prevăzute la articolele 56-64 din directiva respectivă. În cazul în care se constată prezența unor ajutoare de stat, Comitetul nu poate decide decât după ce Comisia va fi luat o decizie cu privire la respectivele ajutoare de stat.
9. La primirea unei comunicări în temeiul alineatului (1) sau din proprie inițiativă, în cazul în care Comitetul consideră că măsurile de rezoluție ar putea constitui ajutoare de stat în temeiul articolului 107 alineatul (1) din TFUE, acesta invită statul membru participant sau statele membre în cauză să notifice de îndată Comisiei măsurile avute în vedere, în conformitate cu articolul 108 alineatul (3) din TFUE.
10. Dacă măsura de rezoluție propusă de Comitet presupune recurgerea la fond și nu implică acordarea unui ajutor de stat în temeiul articolului 107 alineatul (1) din TFUE, Comisia aplică în paralel, prin analogie, criteriile stabilite pentru aplicarea articolului 107 din TFUE.
11. Comisia are competența de a obține de la Comitet orice informații pe care le consideră relevante în vederea îndeplinirii atribuțiilor sale în temeiul prezentului regulament și, după caz, al articolului 107 din TFUE. În conformitate cu capitolul 5 din prezentul titlu, Comitetul are competența de a obține de la orice persoană toate informațiile necesare pentru elaborarea unei măsuri de rezoluție și pentru luarea unei decizii cu privire la adoptarea respectivei măsuri, inclusiv orice actualizare și completare a informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție.
12. Comitetul are competența de a recomanda Comisiei să modifice cadrul pentru utilizarea instrumentelor de rezoluție și pentru recurgerea la fond în ceea ce privește o entitate supusă procedurii de rezoluție.

Articolul 17

Evaluare

1. Înainte de a lua vreo măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind ajustarea pentru depreciere sau conversia elementelor de capital, Comitetul se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de Comitet, de autoritatea de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă și realistă a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2.

2. Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (13), în cazul în care sunt respectate toate cerințele prevăzute la alineatele (3)-(14), evaluarea se consideră a fi definitivă.
3. În cazul în care nu este posibilă o evaluare independentă conform alineatului (1), Comitetul poate realiza o evaluare provizorie a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2, în conformitate cu dispozițiile de la alineatul (9).
4. Obiectivul evaluării este acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2 care se confruntă sau este susceptibilă de a se confrunta cu dificultăți majore.
5. Evaluarea vizează următoarele:
 - (a) furnizarea unor elemente care trebuie avute în vedere pentru a determina dacă sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile privind ajustarea pentru depreciere sau conversia elementelor de capital;
 - (b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, furnizarea unor elemente care trebuie avute în vedere pentru a stabili măsurile de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu entitatea menționată la articolul 2;
 - (c) în cazul în care este exercitată competența de ajustare pentru depreciere sau de conversie a elementelor de capital, furnizarea unor elemente care trebuie avute în vedere pentru a stabili amploarea anulării sau a diluării acțiunilor ori a altor instrumente de proprietate, precum și amploarea ajustării pentru depreciere sau a conversiei elementelor de capital relevante;
 - (d) în cazul în care se aplică instrumentul de recapitalizare internă, furnizarea unor elemente care trebuie avute în vedere pentru a stabili amploarea ajustării pentru depreciere sau a conversiei pasivelor eligibile;
 - (e) în cazul în care se aplică instrumentul instituției-punte sau instrumentul de separare a activelor, furnizarea unor elemente care trebuie avute în vedere pentru a stabili activele, drepturile, pasivele, acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și pentru a determina valoarea eventualelor contraprestații care trebuie plătite instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate;
 - (f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, furnizarea unor elemente care trebuie avute în vedere pentru a stabili activele, drepturile, pasivele, acțiunile ori alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate, precum și furnizarea de informații care să permită Comitetului să determine care sunt condițiile comerciale în sensul articolului 21 alineatul (2) litera (b);
 - (g) în toate situațiile, garantarea faptului că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de ajustare pentru depreciere sau de conversie a elementelor de capital.
6. După caz, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de nerambursare și amploarea pierderilor. Evaluarea nu pleacă de la ipoteza vreunui potențial aport viitor de sprijin financiar public extraordinar în favoarea entității menționate la articolul 2 din momentul adoptării măsurii de rezoluție sau al exercitării competenței de ajustare pentru depreciere sau de conversie a elementelor

de capital. În plus, evaluarea ține cont de faptul că, în cazul în care se aplică unul dintre instrumentele de rezoluție:

- (a) Comitetul poate recupera de la instituția aflată în rezoluție orice cheltuieli rezonabile suportate corespunzător;
 - (b) fondul poate percepe dobânzi sau taxe pentru orice împrumuturi sau garanții furnizate instituției aflate în rezoluție, în conformitate cu articolul 71.
7. Evaluarea se completează cu următoarele informații care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2:
- (a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a entității menționate la articolul 2;
 - (b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;
 - (c) lista pasivelor aflate în circulație care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2, indicându-se creanțele pertinente și ordinea de prioritate a acestora în temeiul articolului 15;
 - (d) lista activelor deținute de entitatea menționată la articolul 2 în contul unor părți terțe care au drepturi de proprietate asupra acelor active.
8. După caz, în vederea fundamentării deciziilor menționate la alineatul (5) literele (e) și (f), informațiile prevăzute la alineatul (7) litera (b) pot fi completate printr-o analiză și o estimare a valorii activelor și pasivelor entității menționate la articolul 2, pe baza valorii de piață.
9. Evaluarea precizează repartizarea creditorilor pe categorii în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor menționată la articolul 15 și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare categorie de acționari și de creditorii dacă entitatea menționată la articolul 2 ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență.
10. În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, fie nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (6) și (8), fie se aplică alineatul (2), se efectuează o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la alineatul (4) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cerințele de la alineatele (1), (7) și (9).
- Evaluarea provizorie menționată în primul paragraf cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, alături de o justificare adecvată.
11. O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute în prezentul articol este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele stipulate la prezentul articol. Această evaluare definitivă ex-post se efectuează cât mai curând posibil.
- Evaluarea definitivă ex-post se realizează în următoarele scopuri:
- (a) pentru a garanta faptul că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în registrele contabile ale entității respective;
 - (b) pentru a fundamenta o decizie de a reajusta creanțele creditorilor sau de a majora valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (12).
12. În cazul în care estimarea valorii activului net al entității menționate la articolul 2, care rezultă din evaluarea definitivă ex-post, este mai mare decât estimarea valorii

activului net al entității respective, rezultată din evaluarea provizorie, Comitetul poate solicita autorității naționale de rezoluție:

- (a) să își exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor care au fost ajustate pentru depreciere ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă;
 - (b) să însărcineze o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să plătească o contraprestație suplimentară entității menționate la articolul 2, aflată în rezoluție, în ceea ce privește activele, drepturile sau pasivele sau, după caz, deținătorilor de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate în ceea ce privește respectivele acțiuni sau instrumente de proprietate.
13. Prin derogare de la dispozițiile alineatului (1), o evaluare provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (10) și (11) reprezintă o bază valabilă pentru luarea unor măsuri de rezoluție sau pentru exercitarea competenței de ajustare pentru depreciere sau de conversie a elementelor de capital de către Comitet.
14. Evaluarea nu are efect juridic și reprezintă o etapă procedurală pregătitoare pentru recomandarea Comitetului de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție.
15. Evaluarea respectă, de asemenea, actele delegate în ceea ce privește circumstanțele în care o persoană este independentă, metoda utilizată pentru estimarea valorii activelor și pasivelor entității respective și metoda utilizată pentru calcularea și includerea unei rezerve pentru pierderi suplimentare în evaluarea provizorie adoptată de Comisie în temeiul articolului 30 alineatul (7) din Directiva [].
16. După executarea măsurii de rezoluție, pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, Comitetul se asigură că este efectuată o evaluare de către o persoană independentă. Această evaluare este diferită de cea realizată în conformitate cu alineatele (1)-(14).
17. Evaluarea menționată la alineatul (16) stabilește:
- (a) tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă entitatea menționată la articolul 2, aflată în rezoluție, în legătură cu care au fost efectuate transferul parțial, ajustarea pentru depreciere sau conversia, ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență imediat înainte de realizarea transferului, a ajustării pentru depreciere sau a conversiei;
 - (b) tratamentul real de care au beneficiat acționarii și creditorii în cadrul rezoluției entității menționate la articolul 2, aflată în rezoluție;
 - (c) dacă există vreo diferență între tratamentul menționat la litera (a) și cel menționat la litera (b).
18. Evaluarea vizată la alineatul (16):
- (a) ia în calcul ipoteza conform căreia entitatea menționată la articolul 2, aflată în rezoluție, în legătură cu care au fost efectuate transferul parțial, ajustarea pentru depreciere sau conversia, ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență imediat înainte de executarea măsurii de rezoluție;
 - (b) ia în calcul ipoteza conform căreia transferul parțial sau transferurile parțiale de drepturi, active sau pasive, ori ajustarea pentru depreciere sau conversia nu ar fi avut loc;

- (c) nu ține cont de acordarea eventuală a unui sprijin financiar public extraordinar în favoarea entității menționate la articolul 2, aflată în rezoluție.

Articolul 18

Ajustarea pentru depreciere și conversia elementelor de capital

1. BCE, o autoritate competentă sau o autoritate de rezoluție desemnată de către un stat membru în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) literele (ba) și (bb) și cu articolul 54 din Directiva [] informează Comitetul în cazul în care consideră că sunt îndeplinite următoarele condiții cu privire la o entitate menționată la articolul 2 sau la un grup constituit într-un stat membru participant:
 - (a) entitatea nu va mai fi viabilă decât dacă elementele de capital sunt ajustate pentru depreciere sau convertite în fonduri proprii;
 - (b) entitatea sau grupul necesită un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția oricăreia dintre circumstanțele prevăzute la articolul 16 alineatul (3) litera (d) punctul (iii).
2. În sensul alineatului (1), se consideră că o entitate menționată la articolul 2 sau un grup nu mai sunt viabile numai dacă sunt îndeplinite simultan următoarele două condiții:
 - (a) entitatea respectivă sau grupul respectiv se confruntă sau este susceptibil de a se confrunța cu dificultăți majore;
 - (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca apariția unei situații de dificultate majoră pentru respectiva entitate sau respectivul grup să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative, din sectorul privat sau de supraveghere (inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie), altele decât ajustarea pentru depreciere sau conversia elementelor de capital, fie separat, fie în combinație cu o măsură de rezoluție.
3. În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că respectiva entitate se confruntă sau este susceptibilă de a se confrunța cu dificultăți majore în cazul în care aceasta se află într-una sau în mai multe din situațiile prevăzute la articolul 16 alineatul (3).
4. În sensul alineatului (2) litera (a), se consideră că un grup se confruntă sau este susceptibil de a se confrunța cu dificultăți majore în cazul în care grupul respectiv încalcă cerințele prudențiale consolidate necesare sau există elemente obiective pe baza cărora se poate conchide că grupul respectiv va încălca în viitorul apropiat cerințele prudențiale consolidate, într-o măsură suficientă care ar justifica o acțiune din partea autorității competente, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că grupul a suportat sau este susceptibil de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate fondurile proprii sau o parte semnificativă a acestora.
5. La recomandarea Comitetului sau din proprie inițiativă, Comisia verifică dacă sunt respectate condițiile prevăzute la alineatul (1). Comisia stabilește dacă competențele de ajustare pentru depreciere sau de conversie a elementelor de capital se exercită separat sau, conform procedurii prevăzute la articolul 16 alineatele (4)-(7), în combinație cu o măsură de rezoluție.
6. În cazul în care Comisia constată că sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (1), dar că nu sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție în

conformitate cu articolul 16 alineatul (2), Comitetul, în urma unei decizii a Comisiei, însărcinează autoritățile naționale de rezoluție să își exercite competențele de ajustare pentru depreciere sau de conversie în conformitate cu articolele 51 și 52 din Directiva [].

7. În cazul în care sunt îndeplinite atât condițiile menționate la alineatul (1), cât și cele menționate la articolul 16 alineatul (2), se aplică procedura prevăzută la articolul 16 alineatele (4)-(7).
8. Comitetul se asigură că autoritățile naționale de rezoluție exercită competențele de ajustare pentru depreciere sau de conversie astfel încât să producă următoarele rezultate:
 - (a) capitalul comun de rangul 1 se reduce în primul rând, în funcție de pierderi și până la atingerea capacității sale de absorbție;
 - (b) valoarea principalului elementelor de capital pertinente este ajustată pentru depreciere și/sau convertită în elemente de capital comun de rangul 1, în proporția impusă și până la atingerea capacității elementelor de capital relevante.
9. Autoritățile naționale de rezoluție pun în aplicare instrucțiunile formulate de Comitet și exercită competențele de ajustare pentru depreciere sau de conversie a elementelor de capital în conformitate cu articolul 26.

Articolul 19

Principii generale care stau la baza instrumentelor de rezoluție

1. În cazul în care Comitetul decide să aplice un instrument de rezoluție unei entități menționate la articolul 2 și în cazul în care respectiva măsură de rezoluție ar genera unele pierderi suportate de către creditorii sau o conversie a creanțelor acestora, Comitetul își exercită competența prevăzută la articolul 18 imediat înainte de aplicarea instrumentului de rezoluție sau concomitent cu aceasta.
2. Instrumentele de rezoluție menționate la articolul 16 alineatul (5) sunt următoarele:
 - (a) instrumentul de vânzare a activității;
 - (b) instrumentul instituției-punte;
 - (c) instrumentul de separare a activelor;
 - (d) instrumentul de recapitalizare internă.
3. În momentul adoptării recomandării menționate la articolul 16 alineatul (5), Comitetul ia în considerare următoarele elemente
 - (a) activele și pasivele instituției aflate în rezoluție, pe baza evaluării în temeiul articolului 17;
 - (b) situația lichidităților instituției aflate în rezoluție;
 - (c) caracterul tranzacționabil al valorii francizei instituției aflate în rezoluție, ținând seama de condițiile concurențiale și economice ale pieței;
 - (d) timpul disponibil.

4. Sub rezerva dispozițiilor alineatului (5), instrumentele de rezoluție pot fi aplicate fie separat, fie împreună, cu excepția instrumentului de separare a activelor, care nu poate fi aplicat decât împreună cu un alt instrument de rezoluție.

Articolul 20

Schema de rezoluție

Schema de rezoluție adoptată de Comitet în temeiul articolului 16 alineatul (8) stabilește, în conformitate cu deciziile Comisiei privind cadrul de rezoluție prevăzut la articolul 16 alineatul (6) și cu orice decizie privind ajutoarele de stat, după caz, prin analogie, modalitățile instrumentelor de rezoluție care trebuie aplicate instituției aflate în rezoluție în ceea ce privește cel puțin măsurile menționate la articolul 21 alineatul (2), articolul 22 alineatul (2), articolul 23 alineatul (2) și articolul 24 alineatul (1) și precizează sumele și scopurile specifice în care se recurge la fond.

Pe parcursul procedurii de rezoluție, Comitetul poate modifica și actualiza schema de rezoluție, în funcție de circumstanțele proprii cazului vizat și în limita cadrului de rezoluție stabilit de Comisie în temeiul articolului 16 alineatul (6).

Articolul 21

Instrumentul de vânzare a activității

1. În cadrul stabilit de Comisie, instrumentul de vânzare a activității constă în transferul către un cumpărător care nu este o instituție-punte al următoarelor elemente:
 - (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate ale unei instituții aflate în rezoluție sau
 - (b) anumite categorii de active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.
2. În ceea ce privește instrumentul de vânzare a activității, schema de rezoluție menționată la articolul 16 alineatul (8) stabilește, în special:
 - (a) instrumentele, activele, drepturile și pasivele care trebuie transferate de către autoritatea națională de rezoluție în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) și alineatele (7)-(11) din Directiva [];
 - (b) condițiile comerciale, ținând seama de circumstanțele, de costurile și de cheltuielile suportate în cadrul procedurii de rezoluție, în temeiul cărora autoritatea națională de rezoluție efectuează transferul în conformitate cu articolul 32 alineatele (2)-(4) din Directiva [];
 - (c) dacă autoritatea națională de rezoluție își poate exercita în mai multe reprize competențele de transfer în conformitate cu articolul 32 alineatele (5) și (6) din Directiva [];
 - (d) măsurile luate de către autoritatea națională de rezoluție privind vânzarea entității respective sau a instrumentelor, a activelor, a drepturilor și a pasivelor vizate în conformitate cu articolul 33 alineatele (1) și (2) din Directiva [];
 - (e) dacă respectarea de către autoritatea națională de rezoluție a cerințelor privind vânzarea ar putea compromite atingerea obiectivelor rezoluției în conformitate cu alineatul (3).

3. Comitetul aplică instrumentul de vânzare a activității fără a se conforma cerințelor privind scoaterea pe piață prevăzute la alineatul (2) litera (e) atunci când stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar putea compromite atingerea unuia sau a mai multora dintre obiectivele rezoluției și în special atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) acesta consideră că apariția sau potențiala apariție a unei situații de dificultate majoră pentru instituția aflată în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare;
 - (b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar putea submina eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 12 alineatul (2) litera (b).

Articolul 22

Instrumentul instituției-punte

1. În cadrul stabilit de Comisie, instrumentul instituției-punte constă în transferul către o instituție-punte a oricăra dintre următoarele elemente:
- (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de una sau de mai multe instituții aflate în rezoluție;
 - (b) oricare dintre activele, drepturile sau pasivele uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.
2. În ceea ce privește instrumentul instituției-punte, schema de rezoluție menționată la articolul 20 stabilește, în special:
- (a) instrumentele, activele, drepturile și pasivele care urmează să fie transferate de către autoritatea națională de rezoluție către o instituție-punte în conformitate cu articolul 34 alineatele (1)-(9) din Directiva [];
 - (b) modalitățile privind înființarea, funcționarea și rezoluția instituției-punte de către autoritatea națională de rezoluție în conformitate cu articolul 35 alineatele (1)-(3) și (5)-(8) din Directiva [];
 - (c) modalitățile privind vânzarea de către autoritatea națională de rezoluție a instituției-punte respective sau a activelor ori a pasivelor acesteia în conformitate cu articolul 35 alineatul (4) din Directiva [].
3. Comitetul se asigură că valoarea totală a pasivelor transferate instituției-punte de către autoritatea națională de rezoluție nu depășește valoarea totală a drepturilor și a activelor transferate de la instituția aflată în rezoluție sau provenite din alte surse.

Articolul 23

Instrumentul de separare a activelor

1. În cadrul stabilit de Comisie, instrumentul de separare a activelor constă în transferul de active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor.

Un vehicul de gestionare a activelor este o entitate juridică ce respectă toate cerințele de mai jos:

- (a) este total sau parțial în proprietatea uneia sau a mai multor autorități publice sau este controlat de aceasta/acestea, printre care se poate număra și autoritatea de rezoluție sau mecanismul de finanțare a rezoluției;
 - (b) a fost creat în scopul de a primi, parțial sau integral, activele, drepturile și pasivele uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție sau ale unei instituții-punte.
2. În ceea ce privește instrumentul de separare a activelor, schema de rezoluție menționată la articolul 20 stabilește, în special:
- (a) instrumentele, activele, drepturile și pasivele care urmează să fie transferate de autoritatea națională de rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor în conformitate cu articolul 36 alineatele (1)-(4) și (6)-(10) din Directiva [];
 - (b) contraprestația în schimbul căreia sunt transferate activele de către autoritatea națională de rezoluție către vehiculul de gestionare a activelor, în conformitate cu principiile stabilite la articolul 17. Această dispoziție nu împiedică contraprestația să aibă o valoare nominală sau negativă.

Articolul 24

Instrumentul de recapitalizare internă

1. Instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat în oricare dintre următoarele scopuri:
- (a) recapitalizarea unei entități menționate la articolul 2 care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acesteia de a respecta condițiile privind autorizarea și de a-și desfășura activitățile pentru care i s-a acordat autorizația în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2004/39/CE;
 - (b) conversia în capitaluri proprii a creanțelor sau a instrumentelor de datorie care sunt transferate către o instituție-punte sau reducerea valorii principalului acestora, în vederea unui aport de capital în favoarea respectivei instituții-punte.

În cadrul stabilit de către Comisie cu privire la instrumentul de recapitalizare internă, schema de rezoluție stabilește, în special:

- (c) suma agregată cu care trebuie reduse sau convertite pasivele eligibile, în conformitate cu alineatul (6);
 - (d) pasivele care pot fi excluse, în conformitate cu alineatele (5)-(13);
 - (e) obiectivele și conținutul minim al planului de reorganizare a activității care trebuie transmis în conformitate cu alineatul (16).
2. Instrumentul de recapitalizare internă nu poate fi aplicat în scopul menționat la alineatul (1) litera (a) decât dacă există o perspectivă realistă potrivit căreia aplicarea acestui instrument, coroborată cu măsurile puse în aplicare în conformitate cu planul de reorganizare a activității prevăzut la alineatul (16), va avea drept rezultat nu doar realizarea obiectivelor relevante ale rezoluției, ci și restabilirea solidității financiare și a viabilității pe termen lung a instituției în cauză.

În cazul în care condiția prevăzută la primul paragraf nu este îndeplinită, se aplică oricare dintre instrumentele de rezoluție prevăzute la articolul 19 alineatul (2)

literale (a), (b) și (c) și, după caz, instrumentul de recapitalizare internă menționat la articolul 19 alineatul (2) litera (d).

3. Următoarele pasive nu fac obiectul ajustării pentru depreciere și nici al conversiei:
- (a) depozitele garantate;
 - (b) datoriile acoperite prin garanții reale, inclusiv obligațiunile garantate;
 - (c) orice element de pasiv care rezultă din deținerea de către entitatea menționată la articolul 2 a unor active sau lichidități aparținând clienților sau dintr-o relație fiduciară între entitatea sus-menționată, în calitate de fiduciar, și o altă persoană, în calitate de beneficiar, cu condiția ca respectivul client sau beneficiar să fie protejat în baza legislației aplicabile în materie de insolvență sau în baza dreptului civil;
 - (d) datoriile față de instituții, excluzând entitățile care fac parte din același grup, care au o scadență inițială mai mică de șapte zile;
 - (e) datoriile care rezultă din participarea la un sistem conceput în conformitate cu Directiva 98/26/CE²³, care au o scadență reziduală mai mică de șapte zile;
 - (f) orice fel de datorie față de oricare dintre următoarele persoane:
 - (i) un angajat, în ceea ce privește salariile, prestațiile de pensie sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată prin lege sau printr-un contract colectiv de muncă;
 - (ii) un creditor comercial, în ceea ce privește furnizarea către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 litera (b), (c) sau (d) de bunuri sau servicii care sunt indispensabile pentru desfășurarea activităților sale cotidiene, inclusiv serviciile informatice, serviciile de utilitate publică, precum și închirierea, întreținerea și reparația spațiilor aferente;
 - (iii) autoritățile fiscale și organismele de asigurări sociale, cu condiția ca pasivele respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legislației aplicabile în materie de insolvență sau în baza dreptului civil.
4. Sfera de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă prevăzut la alineatul (3) nu împiedică, dacă este cazul, exercitarea competențelor de recapitalizare internă în legătură cu orice parte a unei datorii garantate sau a unei datorii acoperite prin garanții reale care depășesc valoarea activelor, a gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale prin care este garantat acesta. Obligațiunile garantate, astfel cum sunt definite la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE²⁴, pot fi exonerate de prezenta dispoziție.
5. În oricare din următoarele circumstanțe excepționale, anumite datorii pot fi exonerate total sau parțial de aplicarea competențelor de ajustare pentru depreciere și de conversie:

²³ Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare. JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

²⁴ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), JO L302, 17.11.2009, p. 32.

- (a) în cazul în care nu este posibilă recapitalizarea pasivelor respective într-un termen rezonabil, în pofida eforturilor depuse cu bună credință de către autoritatea de rezoluție sau
- (b) în cazul în care excluderea reprezintă un mijloc strict necesar și proporțional pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice și a activităților esențiale într-un mod care să mențină capacitatea instituției aflate în rezoluție de a-și continua operațiunile, serviciile și tranzacțiile-cheie sau
- (c) în cazul în care excluderea reprezintă un mijloc strict necesar și proporțional pentru evitarea declanșării unei contagiuni la scară largă care ar aduce prejudicii grave funcționării piețelor financiare într-un mod care ar putea cauza o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau a economiei Uniunii sau
- (d) în cazul în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă respectivelor pasive ar provoca o distrugere a valorii care ar face ca pierderile suportate de alți creditori să fie mai mari decât cele pe care le-ar cauza excluderea respectivelor pasive din sfera de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă.

În cazul excluderii totale sau parțiale a unui pasiv eligibil sau a unei categorii de pasive eligibile, nivelul ajustării pentru depreciere sau al conversiei aplicat altor pasive eligibile poate fi majorat pentru a reflecta excluderile respective, cu condiția ca respectivul nivel să respecte principiul prevăzut la articolul 13 alineatul (1) litera (f).

6. În cazul excluderii totale sau parțiale, în temeiul alineatului (5), a unui pasiv eligibil sau a unei categorii de pasive eligibile și în cazul în care pierderile care ar fi fost suportate de acele pasive nu au fost repercutate integral asupra altor creditori, fondul poate aduce o contribuție în favoarea instituției aflate în rezoluție pentru:
 - (a) a acoperi eventualele pierderi care nu au fost absorbite de pasivele eligibile și pentru a restabili la zero valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție, în conformitate cu alineatul (1) litera (a);
 - (b) a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau elemente de capital proprii instituției aflate în rezoluție, în scopul recapitalizării acestora în conformitate cu alineatul (1) litera (b).
7. Fondul nu poate aduce contribuția menționată la alineatul (6) decât dacă sunt îndeplinite simultan următoarele două criterii:
 - (a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de elemente de capital relevante și de alte pasive eligibile au adus o contribuție, prin ajustare pentru depreciere, prin conversie sau prin alte modalități, în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării instituției aflate în rezoluție, în valoare de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 17;
 - (b) contribuția din partea fondului nu depășește 5 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 17.
8. Contribuția din partea fondului poate fi finanțată prin:

- (c) suma de care dispune fondul, mobilizată grație contribuțiilor efectuate de entitățile menționate la articolul 2, în conformitate cu articolul 66;
 - (d) suma care poate fi mobilizată sub forma unor contribuții ex-post, în conformitate cu articolul 67, într-un interval de trei ani și
 - (e) în cazul în care sumele menționate la literele (a) și (b) sunt insuficiente, sumele mobilizate cu ajutorul unor surse de finanțare alternative, în conformitate cu articolul 69.
9. În circumstanțe extraordinare, pot fi solicitate fonduri suplimentare din surse de finanțare alternative după ce:
- (a) se va fi atins limita de 5 % prevăzută la alineatul (7) litera (b) și
 - (b) se vor fi depreciat sau se vor fi convertit integral toate pasivele negarantate și neprivilegiate, altele decât depozitele eligibile.
10. Ca alternativă sau în mod suplimentar, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (7) literele (a) și (b), se poate acorda o contribuție din resursele care au fost mobilizate prin intermediul unor contribuții ex-ante în conformitate cu articolul 66 și care nu au fost încă utilizate.
11. În sensul prezentului regulament, nu se aplică articolul 38 alineatul (3cab) paragraful (5) din Directiva [].
12. La adoptarea deciziei menționate la alineatul (5), se ține seama de următoarele aspecte:
- (a) principiul conform căruia pierderile ar trebui să fie suportate în primul rând de acționari și, în al doilea rând, în general, de către creditorii instituției aflate în rezoluție, în ordinea preferințelor;
 - (b) nivelul capacității de absorbție a pierderilor de care ar mai dispune instituția aflată în rezoluție în cazul excluderii pasivului sau a categoriei de pasive;
 - (c) necesitatea de a păstra resurse corespunzătoare pentru finanțarea rezoluției.
13. Comitetul realizează evaluarea următoarelor puncte pe baza unei evaluări care respectă cerințele prevăzute la articolul 17:
- (a) suma agregată cu care trebuie depreciate pasivele eligibile pentru a garanta faptul că valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție este egală cu zero;
 - (b) după caz, suma agregată cu care trebuie convertite în acțiuni pasivele eligibile pentru a restabili ponderea capitalului comun de rangul 1 al instituției aflate în rezoluție sau al instituției-punte.

În cazul în care s-a decis aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul menționat la alineatul (1) litera (a), evaluarea la care se face referire în primul paragraf stabilește valoarea cu care trebuie convertite pasivele eligibile pentru a restabili ponderea capitalului comun de rangul 1 al instituției aflate în rezoluție, sau, după caz, al instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea fondului de rezoluție în temeiul articolului 71 alineatul (1) litera (d) și pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte, astfel încât aceasta să fie în măsură să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2004/39/CE.

14. Excluderile prevăzute la alineatul (5) pot fi aplicate fie pentru a exclude complet un element de pasiv de la ajustarea pentru depreciere, fie pentru a limita amploarea ajustării pentru depreciere aplicate respectivului element de pasiv.
15. Competențele de ajustare pentru depreciere și de conversie respectă cerințele privind ordinea de prioritate a creanțelor prevăzută la articolul 15.
16. Autoritatea națională de rezoluție transmite imediat Comitetului planul de reorganizare a activității pe care l-a primit, după aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, de la administratorul desemnat în conformitate cu articolul 47 alineatul (1) din Directiva [].

În termen de două săptămâni de la data depunerii planului de reorganizare a activității, autoritatea de rezoluție furnizează Comitetului propria evaluare a planului respectiv. În termen de o lună de la data prezentării planului de reorganizare a activității, Comitetul evaluează probabilitatea ca planul, în cazul în care este pus în aplicare, să restabilească viabilitatea pe termen lung a entității menționate la articolul 2. Evaluarea este realizată de comun acord cu autoritatea competentă.

În cazul în care estimează că planul va atinge acest obiectiv, Comitetul permite autorității naționale de rezoluție să aprobe planul în conformitate cu articolul 47 alineatul (5) din Directiva []. În cazul în care estimează că planul nu va atinge obiectivul respectiv, Comitetul însărcinează autoritatea națională de rezoluție să notifice administratorului preocupările sale în acest sens și să îi solicite acestuia modificarea în mod corespunzător a planului pentru a ține cont de aceste preocupări în conformitate cu articolul 47 alineatul (6) din Directiva []. Acest lucru se realizează de comun acord cu autoritatea competentă.

Autoritatea națională de rezoluție transmite Comitetului planul modificat. Comitetul însărcinează autoritatea națională de rezoluție să comunice administratorului, în termen de o săptămână, dacă estimează că planul modificat răspunde preocupărilor notificate sau dacă sunt necesare modificări suplimentare.

Articolul 25

Monitorizarea de către Comitet

1. Comitetul monitorizează îndeaproape punerea în aplicare a schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție. În acest scop, autoritățile naționale de rezoluție:
 - (a) cooperează cu Comitetul și îi oferă asistență acestuia în îndeplinirea obligației sale de monitorizare;
 - (b) furnizează, la intervale regulate stabilite de Comitet, informații exacte, fiabile și complete, care ar putea fi solicitate de Comitet, cu privire la punerea în aplicare a schemei de rezoluție, la aplicarea instrumentelor de rezoluție și la exercitarea competențelor de rezoluție, inclusiv cu privire la următoarele elemente:
 - (i) activitatea și situația financiară a instituției aflate în rezoluție, a instituției-punte și a vehiculului de gestionare a activelor;
 - (ii) tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care instituția ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență;

- (iii) orice procedură judiciară în curs referitoare la lichidarea activelor unei instituții care se confruntă cu dificultăți majore, la recursul împotriva deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție și împotriva evaluării sau referitoare la cererile de despăgubire depuse de către acționari sau creditori;
- (iv) numirea, destituirea sau înlocuirea evaluatorilor, a administratorilor, a contabililor, a avocaților și a altor profesioniști al căror sprijin ar putea fi necesar autorității naționale de rezoluție, precum și în ceea ce privește exercitarea atribuțiilor lor;
- (v) orice altă chestiune care poate fi menționată de Comitet;
- (vi) măsura și modul în care autoritățile naționale de rezoluție își exercită competențele menționate la capitolul V din Directiva [];
- (vii) viabilitatea economică, fezabilitatea și punerea în aplicare a planului de reorganizare a activității prevăzut la articolul 24 alineatul (16).

Autoritățile naționale de rezoluție transmit Comitetului un raport final privind punerea în aplicare a schemei de rezoluție.

2. Pe baza informațiilor comunicate, Comitetul poate formula instrucțiuni pentru autoritățile naționale de rezoluție cu privire la orice aspect legat de punerea în aplicare a schemei de rezoluție și, în special, cu privire la elementele menționate la articolul 20 și la exercitarea competențelor de rezoluție.
3. În cazul în care acest lucru este necesar în vederea atingerii obiectivelor de rezoluție, Comisia, în urma unei recomandări din partea Comitetului sau din proprie inițiativă, își poate revizui decizia privind cadrul de rezoluție și poate adopta modificările corespunzătoare.

Articolul 26

Punerea în aplicare a deciziilor de rezoluție

1. Autoritățile naționale de rezoluție iau măsurile necesare pentru a pune în aplicare decizia de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzută la articolul 16 alineatul (8), în special prin exercitarea unui control asupra entităților menționate la articolul 2, prin luarea măsurilor necesare în conformitate cu articolul 64 din Directiva [] și prin asigurarea respectării garanțiilor prevăzute în Directiva []. Autoritățile naționale de rezoluție pun în aplicare toate deciziile care le sunt adresate de către Comitet.
În acest scop, ele fac uz de competențele care le-au fost conferite în temeiul dreptului național privind transpunerea Directivei [] și în conformitate cu condițiile prevăzute de dreptul național. Autoritățile naționale de rezoluție furnizează Comitetului informații complete cu privire la exercitarea acestor competențe. Orice măsură pe care o iau este conformă cu decizia menționată la articolul 16 alineatul (8).
2. În cazul în care o autoritate națională de rezoluție nu a aplicat decizia menționată la articolul 16 sau a aplicat-o într-un mod care nu permite atingerea obiectivelor rezoluției prevăzute de prezentul regulament, Comitetul are competența de a impune unei instituții aflate în rezoluție:
 - (a) să transfere unei alte persoane anumite drepturi, active sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție;

- (b) să solicite conversia instrumentelor de datorie care conțin o clauză contractuală privind conversia în condițiile prevăzute la articolul 18.
3. Instituția aflată în rezoluție respectă orice decizie luată în conformitate cu alineatul (2). Aceste decizii prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile naționale cu privire la aceeași chestiune.
4. Atunci când iau măsuri în legătură cu chestiuni care fac obiectul unei decizii luate în temeiul alineatului (2), autoritățile naționale respectă decizia respectivă.

Capitolul 4

Cooperare

Articolul 27

Obligația în materie de cooperare

1. Comitetul informează Comisia cu privire la măsurile pe care le ia în vederea pregătirii procedurii de rezoluție. În ceea ce privește informațiile primite din partea Comitetului, membrii Comisiei și membrii personalului Comisiei sunt supuși cerinței privind secretul profesional prevăzută la articolul 79.
2. În exercitarea responsabilităților care le revin în temeiul prezentului regulament, Comitetul, Comisia, BCE, autoritățile naționale competente și autoritățile de rezoluție cooperează îndeaproape. BCE și autoritățile naționale competente prezintă Comitetului și Comisiei toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor.
3. În exercitarea responsabilităților care le revin în temeiul prezentului regulament, Comitetul, Comisia, BCE, autoritățile naționale competente și autoritățile de rezoluție cooperează îndeaproape în ceea ce privește planificarea rezoluției, intervenția timpurie și etapele rezoluției, în conformitate cu articolele 7-26. BCE și autoritățile naționale competente prezintă Comitetului și Comisiei toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor.
4. În sensul prezentului regulament, în cazul în care BCE invită un reprezentant al Comitetului să participe la Consiliul de supraveghere al BCE stabilit în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. [] al Consiliului, Comitetul numește un reprezentant.
5. În sensul prezentului regulament, Comitetul numește un reprezentant care participă la Comitetul de rezoluție al Autorității Bancare Europene stabilit în conformitate cu articolul 113 din Directiva [].
6. Comitetul cooperează strâns cu Fondul european de stabilitate financiară (FESF) și cu Mecanismul european de stabilitate (MES), în special în situația în care FESF sau MES au acordat sau este probabil că vor acorda asistență financiară directă sau indirectă unor entități stabilite într-un stat membru participant, îndeosebi în circumstanțele extraordinare menționate la articolul 24 alineatul (9).
7. Comitetul și BCE încheie un memorandum de înțelegere care prezintă termenii generali ai cooperării prevăzute la alineatul (2). Memorandumul face obiectul unei revizuirii periodice și se publică în conformitate cu normele privind prelucrarea informațiilor confidențiale.

Articolul 28

Schimbul de informații în cadrul mecanismului unic de rezoluție

1. Atât Comitetul, cât și autoritățile naționale de rezoluție au obligația de a coopera cu bună credință și de a face schimb de informații.
2. Comitetul furnizează Comisiei toate informațiile relevante pentru îndeplinirea atribuțiilor sale în temeiul prezentului regulament și, după caz, al articolului 107 din TFUE.

Articolul 29

Cooperarea în cadrul mecanismului unic de rezoluție și tratamentul grupurilor

Articolul 12 alineatele (4), (5), (6) și (15) și articolele 80-83 din Directiva [] nu se aplică relațiilor dintre autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre participante. În schimb, se aplică dispozițiile relevante din prezentul regulament.

Articolul 30

Cooperarea cu statele membre neparticipante

În cazul unui grup care cuprinde entități constituite în state membre participante, precum și în state membre neparticipante, fără a aduce atingere unei eventuale aprobări din partea Comisiei impuse în temeiul prezentului regulament, Comitetul reprezintă autoritățile naționale de rezoluție din statele membre participante, în sensul cooperării cu statele membre neparticipante, în conformitate cu articolele 7, 8, 11, 12, 15, 50 și 80-83 din Directiva [].

Articolul 31

Cooperarea cu autoritățile din țări terțe

Comisia și Comitetul, în cadrul responsabilităților lor respective, au competența exclusivă de a încheia, în numele autorităților naționale de rezoluție ale statelor membre participante, acordurile de cooperare neobligatorii menționate la articolul 88 alineatul (4) din Directiva [] și le notifică în conformitate cu alineatul (6) din articolul respectiv.

Capitolul 5

Competențe de investigare

Articolul 32

Solicitări de informații

1. În scopul exercitării atribuțiilor menționate la articolele 7, 8, 11, 16 și 17, Comitetul poate solicita următoarelor persoane fizice sau juridice, fie direct, fie prin intermediul autorităților naționale de rezoluție, să furnizeze toate informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care îi sunt conferite prin prezentul regulament:
 - (a) entitățile menționate la articolul 2;
 - (b) angajații entităților menționate la articolul 2;

- (c) părțile terțe către care entitățile menționate la articolul 2 au externalizat anumite funcții sau activități.
2. Entitățile menționate la articolul 2 și orice persoană menționată la alineatul (1) litera (b) furnizează informațiile solicitate în temeiul alineatului (1). Dispozițiile privind secretul profesional nu scutesc respectivele entități și persoane de obligația de a furniza aceste informații. Furnizarea informațiilor solicitate nu se consideră o încălcare a secretului profesional.
 3. În cazul în care Comitetul obține informații direct de la respectivele entități și persoane, acesta pune informațiile obținute la dispoziția autorităților naționale de rezoluție în cauză.
 4. Comitetul este în măsură să obțină în permanență toate informațiile privind capitalul, lichiditățile, activele și pasivele oricărei instituții supuse competențelor sale de rezoluție care sunt semnificative pentru procedura de rezoluție.
 5. Comitetul, autoritățile competente și autoritățile naționale de rezoluție pot întocmi un memorandum de înțelegere printr-o procedură privind schimbul de informații.
 6. Autoritățile competente, inclusiv, după caz, BCE, precum și autoritățile naționale de rezoluție cooperează cu Comitetul pentru a verifica dacă sunt deja disponibile toate informațiile solicitate sau numai o parte din acestea. În cazul în care respectivele informații sunt disponibile, autoritățile competente, inclusiv, după caz, BCE, sau autoritățile naționale de rezoluție comunică aceste informații Comitetului.

Articolul 33

Investigații generale

1. În scopul exercitării atribuțiilor menționate la articolele 7, 8, 11, 16 și 17 și sub rezerva oricăror alte condiții prevăzute de legislația relevantă a Uniunii, Comitetul poate efectua toate investigațiile necesare în legătură cu orice persoană menționată la articolul 32 alineatul (1), stabilită sau situată într-un stat membru participant.

În acest scop, Comitetul are dreptul:

- (a) de a solicita prezentarea de documente;
 - (b) de a verifica evidențele și registrele persoanelor menționate la articolul 32 alineatul (1) și de a ridica copii sau extrase ale acestor evidențe și registre;
 - (c) de a obține explicații scrise sau verbale de la orice persoană menționată la articolul 32 alineatul (1) sau de la reprezentanții acesteia ori de la membrii personalului său;
 - (d) de a chestiona orice altă persoană care își dă acordul în acest sens, în scopul colectării de informații referitoare la obiectul unei investigații;
2. Persoanele menționate la articolul 32 alineatul (1) fac obiectul investigațiilor lansate pe baza unei decizii a Comitetului.

În cazul în care o persoană obstrucționează desfășurarea investigației, autoritățile naționale de rezoluție din statul membru participant în care sunt situate sediile respective acordă, în conformitate cu legislația națională, asistența necesară, facilitând inclusiv accesul Comitetului la sediile comerciale ale persoanelor juridice menționate la articolul 32 alineatul (1), astfel încât drepturile sus-menționate să poată fi exercitate.

Articolul 34

Inspecții la fața locului

1. În scopul exercitării atribuțiilor menționate la articolele 7, 8, 11, 16 și 17 și sub rezerva altor condiții prevăzute de legislația relevantă a Uniunii, Comitetul poate să efectueze, cu condiția să informeze în prealabil autoritățile naționale de rezoluție în cauză, toate inspecțiile necesare la fața locului, la sediile comerciale ale persoanelor juridice menționate la articolul 32 alineatul (1). Atunci când desfășurarea corespunzătoare și eficiența inspecției impun acest lucru, Comitetul poate efectua inspecția la fața locului fără să anunțe în prealabil persoanele juridice respective.
2. Funcționarii și celelalte persoane autorizate de Comitet să efectueze o inspecție la fața locului pot intra în orice sediu și pe orice teren comercial al persoanelor juridice care fac obiectul unei decizii de investigare adoptate de Comitet în temeiul articolului 32 alineatul (2) și dețin toate competențele prevăzute la articolul 32 alineatul (1).
3. Persoanele juridice menționate la articolul 32 alineatul (1) fac obiectul investigațiilor la fața locului pe baza unei decizii a Comitetului.
4. Funcționarii și celelalte persoane care îi însoțesc, autorizate sau numite de către autoritățile naționale de rezoluție din statele membre în care urmează să se desfășoare inspecția asistă în mod activ, sub supravegherea și coordonarea Comitetului, funcționarii și celelalte persoane autorizate de către Comitet. În acest scop, aceștia dispun de competențele prevăzute la alineatul (2). Funcționarii autorităților naționale de rezoluție din statele membre participante în cauză au, de asemenea, dreptul de a participa la inspecțiile la fața locului.
5. În cazul în care funcționarii și celelalte persoane autorizate sau numite de Comitet, care îi însoțesc, constată că o persoană se opune inspecției dispuse în temeiul alineatului (1), autoritățile naționale de rezoluție din statele membre participante în cauză le acordă asistența necesară în conformitate cu dreptul național. În măsura în care acest lucru este necesar pentru desfășurarea inspecției, această asistență cuprinde sigilarea sediilor comerciale, a registrelor sau a evidențelor. În cazul în care autoritățile naționale de rezoluție în cauză nu dispun de această competență, ele fac uz de competențele lor pentru a solicita asistența necesară altor autorităților naționale de rezoluție.

Articolul 35

Autorizarea de către o autoritate judiciară

1. În cazul în care inspecțiile la fața locului prevăzute la articolul 34 alineatele (1) și (2) sau asistența prevăzută la articolul 34 alineatul (5) necesită o autorizație din partea unei autorități judiciare în conformitate cu normele naționale, se solicită o astfel de autorizație.
2. În cazul în care se solicită autorizația menționată la alineatul (1), autoritatea judiciară națională verifică autenticitatea deciziei Comitetului și se asigură că măsurile coercitive preconizate nu sunt nici arbitrare, nici excesive în raport cu obiectul inspecției. Cu ocazia verificării proporționalității măsurilor coercitive, autoritatea judiciară națională poate solicita Comitetului explicații detaliate, în special în ceea ce privește motivele pentru care Comitetul suspectează că a avut loc o încălcare a

actelor menționate la articolul 26, precum și în ceea ce privește gravitatea respectivei încălcări și natura implicării persoanei care face obiectul măsurilor coercitive. Cu toate acestea, autoritatea judiciară națională nu reexaminează necesitatea efectuării inspecției și nici nu solicită să i se furnizeze informațiile conținute în dosarul Comitetului. Curtea de Justiție a Uniunii Europene este singurul organism care poate verifica legalitatea deciziei Comitetului.

Capitolul 6

Competențe de sancționare

Articolul 36

Amenzi

1. În cazul în care Comitetul constată că o entitate menționată la articolul 2 a săvârșit, cu intenție sau din neglijență, una din încălcările menționate la alineatul (2), acesta însărcinează autoritatea națională de rezoluție în cauză să impună o amendă respectivei entități menționate la articolul 2, în conformitate cu Directiva [].
O încălcare comisă de o astfel de entitate este considerată ca fiind comisă cu intenție dacă există circumstanțe obiective care demonstrează faptul că entitatea sau cadrele sale superioare de conducere au acționat în mod deliberat pentru a comite încălcarea respectivă.
2. Se pot impune amenzi entităților menționate la articolul 2 pentru următoarele încălcări:
 - (a) dacă nu furnizează informațiile solicitate în conformitate cu articolul 32;
 - (b) dacă nu se supun unei investigații generale în conformitate cu articolul 33 sau unei inspecții la fața locului și nu furnizează informațiile solicitate în conformitate cu articolul 32;
 - (c) dacă nu contribuie la fond în conformitate cu articolul 66 sau 67;
 - (d) dacă nu respectă o decizie care le este adresată de către Comitet în temeiul articolului 24.
3. Autoritățile naționale de rezoluție fac publice amenzile impuse în temeiul alineatului (1). În cazul în care publicarea acestora ar cauza un prejudiciu disproporționat părților implicate, autoritățile naționale de rezoluție publică sancțiunea fără să dezvăluie identitatea părților.
4. Pentru a stabili practici de punere în aplicare coerente, eficiente și eficace, precum și pentru a garanta aplicarea comună, uniformă și coerentă a prezentului regulament, Comitetul emite orientări adresate autorităților naționale de rezoluție cu privire la aplicarea de amenzi și de penalități cu titlu cominatoriu.

Articolul 37

Penalități cu titlu cominatoriu

1. Comitetul însărcinează autoritatea națională de rezoluție în cauză să impună o penalitate cu titlu cominatoriu entității menționate la articolul 2, în conformitate cu Directiva [], pentru a constrânge:

- (a) o instituție de credit să se conformeze unei decizii adoptate în temeiul articolului 32;
 - (b) o persoană menționată la articolul 32 alineatul (1) să furnizeze informații complete, care au fost solicitate printr-o decizie adoptată în temeiul articolului respectiv;
 - (c) o persoană menționată la articolul 33 alineatul (1) să se supună unei investigații și, în special, să prezinte evidențe, date și proceduri complete sau orice alte materiale solicitate, să completeze și să rectifice alte informații furnizate în cadrul unei investigații lansate prin intermediul unei decizii adoptate în temeiul articolului respectiv;
 - (d) o persoană menționată la articolul 34 alineatul (1) să se supună unei inspecții la fața locului, impusă prin intermediul unei decizii adoptate în temeiul articolului respectiv.
2. Penalitățile cu titlu cominatoriu trebuie să fie eficace și proporționale. Penalitățile cu titlu cominatoriu se aplică zilnic până când instituția de credit sau persoana în cauză respectă deciziile relevante menționate la alineatul (1) literele (a)-(d).
3. Penalitățile cu titlu cominatoriu pot fi impuse pentru o perioadă de maximum șase luni.

PARTEA a III-a

CADRUL INSTITUȚIONAL

TITLUL I

COMITETUL

Articolul 38

Statut juridic

1. Se instituie Comitetul unic de rezoluție. Comitetul este o agenție a Uniunii Europene cu o structură specifică adaptată sarcinilor sale. Comitetul are personalitate juridică.
2. În fiecare stat membru, Comitetul are cea mai largă capacitate juridică acordată persoanelor juridice în temeiul dreptului național. În special, Comitetul poate să dobândească sau să înstrăineze bunuri mobile și imobile și se poate constitui ca parte în acțiuni în justiție.
3. Comitetul este reprezentat de directorul său executiv.

Articolul 39

Componență

1. Comitetul are următoarea componență:
 - (a) directorul executiv;
 - (b) directorul executiv adjunct;
 - (c) un membru numit de Comisie;
 - (d) un membru numit de BCE;
 - (e) un membru numit de fiecare stat membru participant care reprezintă autoritatea națională de rezoluție.
2. Durata mandatului directorului executiv, al directorului executiv adjunct și al membrilor Comitetului numiți de Comisie și de BCE este de cinci ani. Sub rezerva articolului 53 alineatul (6), mandatul respectiv nu poate fi reînnoit.
3. Structura administrativă și de gestionare a Comitetului cuprinde:
 - (a) o sesiune plenară a Comitetului, care îndeplinește sarcinile prevăzute la articolul 47;
 - (b) o sesiune executivă a Comitetului, care îndeplinește sarcinile prevăzute la articolul 51;
 - (c) un director executiv, care îndeplinește sarcinile prevăzute la articolul 53.

Articolul 40

Conformitatea cu dreptul Uniunii

Comitetul acționează în conformitate cu dreptul Uniunii, în special cu deciziile Comisiei în temeiul prezentului regulament.

Articolul 41

Răspundere

1. Comitetul răspunde în fața Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, în conformitate cu alineatele (2) - (8).
2. În fiecare an, Comitetul prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi Europene un raport privind îndeplinirea sarcinilor care îi sunt atribuite prin prezentul regulament.
3. Directorul executiv prezintă raportul respectiv în mod public Parlamentului European și Consiliului.
4. La cererea Parlamentului European, directorul executiv este audiat de comisiile competente ale acestuia cu privire la îndeplinirea sarcinilor care îi revin în materie de rezoluție.
5. La cererea Consiliului, directorul executiv poate să fie audiat cu privire la îndeplinirea sarcinilor care îi revin în materie de rezoluție.
6. Comitetul răspunde oral sau în scris la întrebările adresate de Parlamentul European sau de Consiliu, în conformitate cu propriile sale proceduri, în prezența reprezentanților oricărui stat membru participant care nu a adoptat moneda euro.
7. La cerere, directorul executiv poartă discuții confidențiale neconsemnate în scris, în spatele ușilor închise, cu președintele și vicepreședinții comisiei competente a Parlamentului European, în cazul în care discuțiile respective sunt necesare pentru exercitarea competențelor Parlamentului European în temeiul tratatului. Se încheie un acord între Parlamentul European și Comitet cu privire la modalitățile detaliate de organizare a discuțiilor respective, în vederea asigurării deplinei confidențialități, în conformitate cu obligațiile de confidențialitate impuse BCE în calitate de autoritate competentă în temeiul dreptului relevant al Uniunii.
8. Conform dispozițiilor TFUE, Comitetul cooperează cu Parlamentul pe durata oricăror investigații efectuate de acesta. Comitetul și Parlamentul încheie acorduri corespunzătoare privind modalitățile practice de exercitare a răspunderii democratice și a supravegherii în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor atribuite Comitetului prin prezentul regulament. Acordurile respective vizează, *inter alia*, accesul la informații, cooperarea în ceea ce privește investigațiile și furnizarea de informații privind procedura de selecție a directorului executiv.

Articolul 42

Parlamentele naționale

1. Datorită sarcinilor specifice ale Comitetului, Parlamentele naționale ale statelor membre participante, prin intermediul propriilor lor proceduri, pot solicita

Comitetului să răspundă în scris la eventualele observații sau întrebări pe care le adresează acestuia cu privire la funcțiile îndeplinite în temeiul prezentului regulament.

2. Parlamentul național al unui stat membru participant îl poate invita pe directorul executiv să participe, alături de un reprezentant al autorității naționale de rezoluție, la un schimb de opinii privind rezoluția instituțiilor de credit din statul membru respectiv.
3. Prezentul regulament nu aduce atingere răspunderii autorităților naționale de rezoluție în fața Parlamentelor naționale, în conformitate cu dreptul național, în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor care nu sunt atribuite Comitetului sau Comisiei prin prezentul regulament.

Articolul 43

Independență

1. În îndeplinirea sarcinilor care îi sunt atribuite prin prezentul regulament, Comitetul și autoritățile naționale de rezoluție acționează în mod independent și în interesul general.
2. Membrii Comitetului menționați la articolul 40 alineatul (2) acționează în mod independent și obiectiv în interesul Uniunii în ansamblul său, nu solicită și nu primesc instrucțiuni din partea instituțiilor sau a organismelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui alt organism public sau privat.

Articolul 44

Sediu

Comitetul are sediul la Bruxelles, în Belgia.

TITLUL II

SESIUNEA PLENARĂ A COMITETULUI

Articolul 45

Participarea la sesiunile plenare

Toți membrii Comitetului participă la sesiunile plenare ale acestuia.

Articolul 46

Sarcini

1. În cadrul sesiunii sale plenare, Comitetul:
 - (a) adoptă, până la data de 30 noiembrie a fiecărui an, programul său anual de lucru pentru anul următor, în conformitate cu articolul 49 alineatul (1), pe baza unui proiect înaintat de directorul executiv, și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Băncii Centrale Europene;

- (b) adoptă bugetul său anual, în conformitate cu articolul 59 alineatul (2);
- (c) decide cu privire la împrumuturile pe bază de voluntariat între mecanismele de finanțare, în conformitate cu articolul 68, la mutualizarea mecanismelor naționale de finanțare, în conformitate cu articolul 72, și la împrumuturile către sisteme de garantare a depozitelor, în conformitate cu articolul 73;
- (d) adoptă un raport anual de activitate privind acțiunile sale prevăzute la articolul 42. Acest raport prezintă explicații detaliate privind execuția bugetului;
- (e) adoptă normele financiare care i se aplică în conformitate cu articolul 61;
- (f) adoptă o strategie antifraudă, proporțională cu riscurile de fraudă, ținând seama de costurile și beneficiile măsurilor care urmează să fie puse în aplicare;
- (g) adoptă norme de prevenire și gestionare a conflictelor de interese în cazul membrilor săi;
- (h) adoptă regulamentul său de procedură;
- (i) în conformitate cu alineatul (2), exercită, în ceea ce privește personalul său, competențele de autoritate împuternicită să facă numiri, atribuite prin Statutul funcționarilor, și competențele de autoritate abilitată să încheie contracte de muncă, atribuite prin Regimul aplicabil celorlalți agenți²⁵ („competențele de autoritate împuternicită să facă numiri”);
- (j) adoptă normele corespunzătoare de punere în aplicare a Statului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți, în conformitate cu articolul 110 din Statutul funcționarilor;
- (k) numește un contabil, care face obiectul Statutului funcționarilor și al Regimului aplicabil celorlalți agenți și care este independent din punct de vedere funcțional în îndeplinirea îndatoririlor sale;
- (l) asigură luarea măsurilor adecvate în urma constărilor și a recomandărilor rezultate din rapoartele și evaluările de audit interne sau externe, precum și din investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF);
- (m) ia toate deciziile privind instituirea structurilor sale interne și, dacă este necesar, privind modificarea acestora.

2. În cadrul sesiunii sale plenare, Comitetul adoptă, în conformitate cu articolul 110 din Statutul funcționarilor, o decizie întemeiată pe articolul 2 alineatul (1) din Statutul funcționarilor și pe articolul 6 din Regimul aplicabil celorlalți agenți prin care delegă directorului executiv competențele relevante de autoritate împuternicită să facă numiri și definește condițiile în care această delegare de competențe poate fi suspendată. Directorul executiv este autorizat să subdelege aceste competențe.

În cazul în care anumite circumstanțe excepționale impun acest lucru, Comitetul reunit în sesiune plenară poate, printr-o decizie, să suspende temporar delegarea competențelor de autoritate împuternicită să facă numiri către directorul executiv și subdelegarea competențelor de către directorul executiv și să le exercite el însuși sau să le delege unuia dintre membrii săi sau unui membru al personalului, altul decât directorul executiv.

Articolul 47

Reuniunea sesiunii plenare a Comitetului

1. Directorul executiv convoacă reuniunile sesiunii plenare a Comitetului.
2. Comitetul se reunește în sesiune plenară în cel puțin două ședințe ordinare pe an. În plus, acesta se reunește la inițiativa directorului executiv, la cererea Comisiei sau la cererea a cel puțin o treime dintre membrii săi.
3. În cadrul sesiunii sale plenare, Comitetul poate să invite observatori la reuniunile sale, pe o bază ad-hoc.
4. Comitetul asigură secretariatul sesiunii sale plenare.

Articolul 48

Procesul decizional

1. În cadrul sesiunii sale plenare, Comitetul adoptă decizii cu majoritatea simplă a membrilor săi. Cu toate acestea, deciziile menționate la articolul 47 alineatul (1) litera (c) se iau cu o majoritate de două treimi a membrilor săi.
2. Directorul executiv participă la vot.
3. Comitetul își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public. Regulamentul de procedură prevede modalități mai detaliate de vot, în special condițiile în care un membru poate acționa în numele unui alt membru și, inclusiv, dacă este cazul, norme în materie de cvorum.

TITLUL III

SESIUNEA EXECUTIVĂ A COMITETULUI

Articolul 49

Participarea la sesiunile executive

1. Sub rezerva alineatelor (2) și (3), membrii Comitetului menționați la articolul 40 alineatul (1) literele (a) - (d) participă la sesiunile executive ale acestuia.
2. Atunci când deliberează cu privire la o entitate menționată la articolul 2 sau la un grup de entități cu sediul doar într-un singur stat membru participant, membrul numit de statul membru respectiv participă, de asemenea, la deliberări și la procesul decizional în conformitate cu articolul 52 alineatele (1) și (3).
3. Atunci când deliberează cu privire la un grup transfrontalier, membrul numit de statul membru în care își are sediul autoritatea de rezoluție a grupului, precum și membrii numiți de statele membre în care este stabilită o filială sau o entitate care face obiectul supravegherii consolidate participă la deliberări și la procesul decizional în conformitate cu articolul 52 alineatele (2) și (3).

Articolul 50

Sarcini

1. În cadrul sesiunii sale plenare, Comitetul este asistat de o sesiune executivă.
2. În cadrul sesiunii sale executive, Comitetul:
 - (a) pregătește deciziile care urmează să fie adoptate de Comitet în cadrul sesiunii sale plenare;
 - (b) ia toate deciziile în vederea punerii în aplicare a prezentului regulament.

Aceasta include:

 - (i) transmiterea către Comisie, cât mai rapid posibil, a oricăror informații relevante care să îi permită acesteia să evalueze și să ia o decizie motivată în temeiul articolului 16 alineatul (6);
 - (ii) luarea de decizii privind partea a II-a din bugetul Comitetului care este alocată fondului.
3. Atunci când este necesar, din motive de urgență, Comitetul reunit în sesiune executivă poate lua anumite decizii provizorii în numele Comitetului reunit în sesiune plenară, în special în ceea ce privește aspecte legate de gestionarea administrativă, inclusiv aspecte bugetare.
4. Comitetul se reunește în sesiune executivă la inițiativa directorului executiv sau la cererea membrilor săi.
5. Comitetul reunit în sesiune plenară stabilește regulamentul de procedură aferent sesiunii sale executive.

Articolul 51

Procesul decizional

1. Atunci când deliberază cu privire la o entitate individuală sau un grup cu sediul doar într-un singur stat membru participant, Comitetul ia decizii în cadrul sesiunilor sale executive cu majoritatea simplă a membrilor participanți. În caz de egalitate a numărului de voturi, directorul executiv are votul decisiv.
2. Atunci când deliberază cu privire la un grup transfrontalier, Comitetul ia decizii în cadrul sesiunilor sale executive cu majoritatea simplă a membrilor participanți. Membrii Consiliului menționați la articolul 40 alineatul (2) și membrul numit de statul membru în care își are sediul autoritatea de rezoluție a grupului au fiecare câte un vot. Ceilalți membri participanți au fiecare un drept de vot egal cu valoarea raportului dintre un vot și numărul de autorități naționale de rezoluție din statele membre în care este stabilită o filială sau o entitate care face obiectul supravegherii consolidate. În caz de egalitate a numărului de voturi, directorul executiv are votul decisiv.
3. Până la atingerea nivelului-țintă de finanțare menționat la articolul 65, un membru numit de un stat membru este în măsură să solicite o singură dată o deliberare suplimentară a Comitetului, în cazul în care o decizie aflată în discuție afectează responsabilitățile bugetare ale statului membru respectiv.

4. În cadrul sesiunii sale executive, Comitetul adoptă și face publice normele de procedură aferente acesteia.

Reuniunile Comitetului în sesiune executivă sunt convocate de directorul executiv din proprie inițiativă sau la cererea a doi membri și sunt prezidate de directorul executiv. Comitetul poate să invite observatori la sesiunile sale executive, pe o bază ad-hoc.

TITLUL IV

DIRECTORUL EXECUTIV ȘI DIRECTORUL EXECUTIV ADJUNCT

Articolul 52

Numire și sarcini

1. Comitetul este condus de un director executiv cu normă întreagă care nu are nicio funcție la nivel național.
2. Directorul executiv răspunde de:
 - (a) pregătirea lucrărilor Comitetului, în cadrul sesiunilor sale plene și executive, precum și de convocarea și prezidarea reuniunilor sale;
 - (b) toate aspectele legate de personal;
 - (c) activitățile administrative curente;
 - (d) execuția bugetului Comitetului, în conformitate cu articolul 59 alineatul (3);
 - (e) gestionarea Comitetului;
 - (f) punerea în aplicare a programului anual de lucru al Comitetului;
 - (g) în fiecare an, directorul executiv pregătește un proiect de raport care conține o secțiune privind activitățile de rezoluție ale Comitetului și o secțiune privind aspectele financiare și administrative.
3. Directorul executiv este asistat de un director executiv adjunct.

Directorul executiv adjunct îndeplinește funcțiile directorului executiv în absența acestuia.
4. Directorul executiv și directorul executiv adjunct sunt numiți pe baza meritelor, a aptitudinilor, a cunoștințelor lor cu privire la aspecte bancare și financiare, precum și a experienței relevante în domeniul supravegherii și al reglementării financiare.
5. După audierea Comitetului, reunit în sesiune plenară, Comisia propune Consiliului o listă de candidați pentru numirea directorului executiv și a directorului executiv adjunct. Consiliul numește directorul executiv și directorul executiv adjunct, după audierea Parlamentului European.
6. Prin derogare de la articolul 40 alineatul (2), mandatul primului director executiv adjunct numit după intrarea în vigoare a prezentului regulament este de trei ani; acest mandat poate fi reînnoit o singură dată, pentru o perioadă de cinci ani. Directorul executiv și directorul executiv adjunct rămân în funcție până la numirea succesorilor lor.

7. Directorul executiv sau directorul executiv adjunct al cărui mandat a fost prelungit nu mai poate să participe la altă procedură de selecție pentru același post, la încheierea întregii perioade.
8. În cazul în care directorul executiv sau directorul executiv adjunct nu mai întrunesc condițiile necesare pentru îndeplinirea îndatoririlor lor sau în cazul în care au comis o abatere gravă, Consiliul poate, la propunerea Comisiei și după audierea Parlamentului European, să îl demită pe directorul executiv sau pe directorul executiv adjunct.

Articolul 53

Independență

1. Directorul executiv și directorul executiv adjunct își exercită atribuțiile în conformitate cu deciziile Comisiei și ale Comitetului.
Atunci când participă la deliberări și la procesul decizional din cadrul Comitetului, directorul executiv și directorul executiv adjunct nu solicită și nu primesc instrucțiuni din partea instituțiilor sau a organismelor Uniunii, ci își exprimă propriile opinii și votează în mod independent. În cadrul acestor deliberări și procese decizionale, directorul executiv adjunct nu se află sub autoritatea directorului executiv.
2. Nici statele membre, nici orice alt organism public sau privat nu încearcă să îi influențeze pe directorul executiv și pe directorul executiv adjunct în îndeplinirea sarcinilor care le revin.
3. În conformitate cu Statutul funcționarilor menționat la articolul 78 alineatul (6), directorul executiv și directorul executiv adjunct, după părăsirea funcției, au în continuare obligația de a da dovadă de integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor poziții sau avantaje.

TITLUL V

DISPOZIȚII FINANCIARE

Capitolul 1

Dispoziții generale

Articolul 54

Resurse

Comitetul este responsabil de alocarea resurselor financiare și umane necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt atribuite prin prezentul regulament.

Articolul 55

Buget

1. Toate veniturile și cheltuielile Comitetului fac obiectul unor estimări pentru fiecare exercițiu bugetar, care corespunde anului calendaristic, și sunt înscrise în bugetul acestuia.
2. Bugetul Comitetului este echilibrat în ceea ce privește veniturile și cheltuielile.
3. Bugetul cuprinde două părți: partea I este destinată administrării Comitetului, iar partea a II-a este alocată fondului.

Articolul 56

Partea I din buget alocată administrării Comitetului

1. Veniturile înscrise în partea I din buget constau în contribuțiile anuale necesare pentru acoperirea cheltuielilor administrative în conformitate cu articolul 62 alineatul (1) litera (a).
2. Cheltuielile înscrise în partea I din buget includ cel puțin cheltuielile cu personalul, remunerațiile, cheltuielile administrative, cheltuielile de infrastructură, cheltuielile de formare profesională și cheltuielile operaționale.

Articolul 57

Partea a II-a din buget alocată fondului

1. Veniturile din partea a II-a din buget sunt formate, în mod concret, din următoarele elemente:
 - (a) contribuțiile plătite de instituții stabilite în statele membre participante în conformitate cu articolul 62, cu excepția contribuției anuale menționate la articolul 62 alineatul (1) litera (a);
 - (b) împrumuturile primite de la alte mecanisme de finanțare a rezoluției din statele membre neparticipante, în conformitate cu articolul 68 alineatul (1);
 - (c) împrumuturile primite de la instituții financiare sau de la alte părți terțe, în conformitate cu articolul 69;
 - (d) veniturile obținute de pe urma investițiilor efectuate cu sumele deținute de fond, în conformitate cu articolul 70.
2. Cheltuielile înscrise în partea a II-a din buget sunt formate din următoarele elemente:
 - (a) cheltuielile efectuate în scopurile prevăzute la articolul 71;
 - (b) investițiile în conformitate cu articolul 70;
 - (c) dobânzile plătite pentru împrumuturile primite de la alte mecanisme de finanțare a rezoluției în statele membre neparticipante, în conformitate cu articolul 68 alineatul (1);
 - (d) dobânzile plătite pentru împrumuturile primite de la instituții financiare sau de la alte părți terțe în conformitate cu articolul 69.

Articolul 58

Întocmirea și execuția bugetului

1. Până la data de 15 februarie a fiecărui an, directorul executiv întocmește o estimare a veniturilor și cheltuielilor Comitetului pentru exercițiul financiar următor și o trimite spre aprobare Comitetului reunit în sesiune plenară, până cel târziu la data de 31 martie a fiecărui an.
2. Bugetul Comitetului se adoptă în sesiune plenară a acestuia pe baza situației estimărilor. Dacă este necesar, acesta se ajustează în consecință.
3. Directorul executiv execută bugetul Comitetului.

Articolul 59

Audit și control

1. În cadrul Comitetului se instituie o funcție de audit intern care trebuie exercitată în conformitate cu standardele internaționale relevante. Auditorul intern, numit de Comitet, răspunde în fața acestuia de verificarea bunei funcționări a sistemelor și a procedurilor de execuție a bugetului Comitetului.
2. Auditorul intern consiliază Comitetul în domeniul gestionării riscurilor, emițând avize independente privind calitatea sistemelor de gestiune și control și recomandări care vizează îmbunătățirea condițiilor de punere în aplicare a operațiunilor și promovarea bunei gestiuni financiare.
3. Responsabilitatea instituirii unor sisteme și proceduri de control intern adaptate executării sarcinilor sale revine Comitetului.

Articolul 60

Prezentarea conturilor și descărcarea de gestiune

1. Directorul executiv acționează în calitate de ordonator de credite.
2. Până la data de 1 martie a exercițiului financiar următor, contabilul Comitetului trimite conturile provizorii Curții de Conturi.
3. Până la data de 31 martie a fiecărui an, Comitetul, reunit în sesiune executivă, transmite Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi conturile provizorii ale Comitetului pentru exercițiul financiar precedent.
4. La primirea observațiilor Curții de Conturi privind conturile provizorii ale Comitetului, directorul executiv întocmește pe propria sa răspundere conturile definitive și le trimite spre aprobare Comitetului reunit în sesiune plenară.
5. Până la data de 1 iulie a anului ulterior încheierii fiecărui exercițiu financiar, directorul executiv trimite conturile definitive Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi.
6. Directorul executiv răspunde la observațiile Curții de Conturi până la data de 30 septembrie.
7. Conturile definitive se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* până la data de 15 noiembrie a exercițiului financiar următor.

8. În cadrul sesiunii sale plenare, Comitetul acordă directorului executiv descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului.
9. Directorul executiv prezintă Parlamentului European, la cererea acestuia, orice informație necesară în ceea ce privește conturile Comitetului.

Articolul 61

Norme financiare

După consultarea Curții de Conturi a Uniunii și a Comisiei, Comitetul adoptă dispoziții financiare interne care prevăd, în special, procedura de întocmire și execuție a bugetului său.

În măsura în care sunt compatibile cu natura specială a Comitetului, dispozițiile financiare se bazează pe regulamentul financiar-cadru adoptat pentru organismele instituite în temeiul TFUE în conformitate cu articolul 208 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii²⁶.

Articolul 62

Contribuții

1. Entitățile menționate la articolul 2 contribuie la bugetul Comitetului în conformitate cu prezentul regulament și cu actele delegate privind contribuțiile adoptate în temeiul alineatului (5). Contribuțiile cuprind următoarele:
 - (a) contribuțiile anuale necesare pentru acoperirea cheltuielilor administrative;
 - (b) contribuțiile anuale *ex ante* necesare pentru atingerea nivelului-țintă de finanțare a fondului menționat la articolul 65, calculate în conformitate cu articolul 66;
 - (c) contribuțiile *ex post* extraordinare, calculate în conformitate cu articolul 67.
2. Cuantumul contribuțiilor se stabilește la un nivel care să garanteze că veniturile corespunzătoare sunt, în principiu, suficiente pentru ca bugetul Comitetului să fie echilibrat în fiecare an și pentru ca fondul să își poată îndeplini misiunile.
3. Comitetul stabilește, în conformitate cu actele delegate menționate la alineatul (5), contribuțiile datorate de fiecare entitate menționată la articolul 2 printr-o decizie adresată entității în cauză. Comitetul aplică norme procedurale, de raportare și de alt tip menite să asigure achitarea integrală și la timp a contribuțiilor.
4. Sumele percepute în conformitate cu alineatele (1), (2), (3) se utilizează exclusiv în scopurile prevăzute de prezentul regulament.
5. În conformitate cu articolul 82, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate privind contribuțiile pentru:
 - (a) a stabili tipul și destinația contribuțiilor, modul în care se calculează cuantumul contribuțiilor, modalitatea de plată a contribuțiilor;

²⁶ JO L 298, 26.10.2012, p. 1.

- (b) a preciza normele în materie de înregistrare, contabilitate, raportare și de alt tip prevăzute la alineatul (3) necesare pentru a se asigura achitarea integrală și la timp a contribuțiilor;
- (c) a stabili sistemul de contribuții pentru instituțiile care au fost autorizate să funcționeze după ce fondul și-a atins nivelul-țintă;
- (d) a stabili contribuțiile anuale necesare pentru acoperirea cheltuielilor administrative ale Comitetului înainte ca acesta să devină pe deplin operațional.

Articolul 63

Măsuri antifraudă

1. Pentru a facilita combaterea fraudei, a corupției și a oricărei alte activități ilegale în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1073/1999, în termen de șase luni de la data la care devine operațional, Comitetul aderă la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 privind investigațiile interne efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și adoptă dispozițiile corespunzătoare aplicabile întregului său personal, folosind modelul prevăzut în anexa la acordul respectiv.
2. Curtea de Conturi Europeană are competența de a efectua audituri, pe bază de documente și la fața locului, cu privire la toți beneficiarii, contractanții și subcontractanții care au primit fonduri ale Uniunii din partea Comitetului.
3. OLAF poate efectua investigații, inclusiv verificări și inspecții la fața locului, în scopul de a stabili dacă s-a comis o fraudă, un act de corupție sau orice altă activitate ilegală care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un contract finanțat de Comitet, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 și de Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96.

Capitolul 2

Fondul unic de rezoluție bancară

SECȚIUNEA 1

CONSTITUIREA FONDULUI

Articolul 64

Dispoziții generale

1. Se instituie Fondul unic de rezoluție bancară.
2. Comitetul utilizează fondul numai în scopul de a asigura punerea în aplicare eficientă a instrumentelor și a competențelor de rezoluție menționate în partea a II-a titlul I și în conformitate cu obiectivele rezoluției și cu principiile care o reglementează prevăzute la articolele 12 și 13. În niciun caz cheltuielile sau pierderile fondului nu se impută bugetului Uniunii.
3. Proprietarul fondului este Comitetul.

Articolul 65

Nivelul-țintă de finanțare

1. În cel mult 10 ani după intrarea în vigoare a prezentului regulament, mijloacele financiare disponibile ale fondului ajung la cel puțin 1 % din valoarea depozitelor tuturor instituțiilor de credit autorizate în statele membre participante care sunt garantate în temeiul Directivei 94/19/CE.
2. Pe parcursul perioadei inițiale menționate la alineatul (1), contribuțiile la fond calculate în conformitate cu articolul 66 și percepute în conformitate cu articolul 62 se repartizează cât mai uniform posibil în timp, până la atingerea nivelului-țintă, cu excepția cazului în care, în funcție de circumstanțe, acestea pot fi plătite în avans, luându-se în considerare condițiile favorabile existente pe piață sau nevoile de finanțare.
3. Comitetul poate să prelungească perioada inițială cu maximum patru ani în cazul în care fondul efectuează plăți cumulate care depășesc 0,5 % din suma totală menționată la alineatul (1).
4. În cazul în care, după încheierea perioadei inițiale menționate la alineatul (1), mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă prevăzut la alineatul (1), contribuțiile calculate în conformitate cu articolul 66 se percep până la atingerea nivelului-țintă. Atunci când mijloacele financiare disponibile se ridică la mai puțin de jumătate din nivelul-țintă, contribuțiile anuale au o valoare de cel puțin o pătrime din nivelul-țintă.
5. În conformitate cu articolul 82, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a preciza următoarele:
 - (a) criteriile de repartizare în timp a contribuțiilor la fond calculate în temeiul alineatului (2);
 - (b) circumstanțele în care plata contribuțiilor poate fi efectuată în avans în temeiul alineatului (2);
 - (c) criteriile de stabilire a numărului de ani cu care perioada inițială menționată la alineatul (1) poate fi prelungită în temeiul alineatului (3);
 - (d) criteriile de stabilire a contribuțiilor anuale prevăzute la alineatul (4).

Articolul 66

Contribuții ex ante

1. Contribuția individuală a fiecărei instituții se percepe cel puțin anual și se calculează proporțional cu valoarea totală a pasivelor sale, cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate, raportată la totalul pasivelor tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul statelor membre participante, cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate.

Aceasta se ajustează proporțional cu profilul de risc al fiecărei instituții, în conformitate cu criteriile specificate în actele delegate menționate la articolul 94 alineatul (7) din Directiva [].
2. Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă de finanțare menționat la articolul 65 pot include angajamente de plată

care sunt garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, aflate la dispoziția Comitetului și alocate pentru uzul exclusiv al acestuia în scopurile menționate la articolul 71 alineatul (1). Cota-parte a acestor angajamente de plată irevocabile nu depășește 30 % din suma totală a contribuțiilor percepute în conformitate cu alineatul (1).

3. În conformitate cu articolul 82, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a preciza următoarele:
 - (a) metoda de calculare a contribuțiilor individuale menționate la alineatul (1);
 - (b) calitatea garanțiilor aferente angajamentelor de plată prevăzute la alineatul (2);
 - (c) criteriile de calculare a cotei-parte din angajamentele de plată menționată la alineatul (2).

Articolul 67

Contribuții ex post extraordinare

1. În cazul în care mijloacele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea fondului, în conformitate cu articolul 62, Comitetul percepe contribuții *ex post* extraordinare de la instituțiile autorizate pe teritoriul statelor membre participante pentru a acoperi sumele suplimentare. Aceste contribuții extraordinare se repartizează între instituții în conformitate cu normele prevăzute la articolul 66.
2. În conformitate cu actele delegate menționate la alineatul (3), Comitetul poate exonera integral sau parțial o instituție de obligația de a plăti contribuții *ex post* în conformitate cu alineatul (1), dacă suma plăților menționate la articolul 66 și la alineatul (1) din prezentul articol ar pune în pericol plata creanțelor deținute de alți creditori ai acesteia. O astfel de exonerare nu poate fi acordată pentru o perioadă cu o durată mai mare de 6 luni, dar poate fi reînnoită la cererea instituției.
3. În conformitate cu articolul 82, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a preciza circumstanțele și condițiile în care o entitate menționată la articolul 2 poate fi parțial sau integral exonerată de plata contribuțiilor *ex post* în temeiul alineatului (2).

Articolul 68

Împrumuturi pe bază de voluntariat între mecanismele de finanțare

1. Comitetul poate să solicite împrumuturi pentru fond de la toate celelalte mecanisme de finanțare a rezoluției din statele membre neparticipante, în cazul în care:
 - (a) sumele percepute în temeiul articolului 66 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea fondului;
 - (b) contribuțiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 67 nu sunt imediat accesibile;
 - (c) mijloacele de finanțare alternative prevăzute la articolul 69 nu sunt imediat accesibile în condiții rezonabile.

2. Mecanismele respective de finanțare a rezoluției decid cu privire la o astfel de cerere, în conformitate cu articolul 97 din Directiva []. Condițiile de împrumut respectă dispozițiile prevăzute la articolul 97 alineatul (3) literele (a), (b) și (c) din Directiva [].

Articolul 69

Mijloace de finanțare alternative

1. Comitetul poate contracta pentru fond împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții financiare sau alte părți terțe, în cazul în care sumele percepute în conformitate cu articolele 66 și 67 nu sunt imediat accesibile sau suficiente pentru a acoperi cheltuielile suportate în legătură cu utilizarea fondului.
2. Împrumutul sau celelalte forme de sprijin menționate la alineatul (1) sunt recuperate integral, în conformitate cu articolul 62, în termenul de scadență.
3. Eventualele cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea împrumuturilor precizate la alineatul (1) se impută Comitetului, și nu bugetului Uniunii sau statelor membre participante.

SECȚIUNEA 2

ADMINISTRAREA FONDULUI

Articolul 70

Investiții

1. Comitetul administrează fondul și poate solicita Comisiei să îndeplinească anumite sarcini legate de administrarea fondului.
2. Sumele primite din partea instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte, dobânzile și alte venituri generate de investiții, precum și toate celelalte venituri sunt alocate exclusiv fondului.
3. Comitetul investește sumele deținute de fond în obligațiuni ale statelor membre participante sau ale organizațiilor interguvernamentale ori în active foarte lichide cu un nivel ridicat de bonitate financiară. Investițiile ar trebui să fie suficient de diversificate din punct de vedere geografic. Veniturile de pe urma acestor investiții revin fondului.
4. În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 82, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate privind normele detaliate pentru administrarea fondului.

SECȚIUNEA 3

UTILIZAREA FONDULUI

Articolul 71

Misiunea fondului

1. În cadrul hotărât de Comisie, atunci când utilizează instrumentele de rezoluție pentru entitățile menționate la articolul 2, Comitetul poate folosi fondul în următoarele scopuri:
 - (a) pentru a garanta activele sau pasivele instituției aflate în rezoluție, ale filialelor acesteia, ale unei instituții-punte sau ale unui vehicul de gestionare a activelor;
 - (b) pentru a acorda împrumuturi instituției aflate în rezoluție, filialelor acesteia, unei instituții-punte sau unui vehicul de gestionare a activelor;
 - (c) pentru a cumpăra active ale instituției aflate în rezoluție;
 - (d) pentru a face un aport la capitalul unei instituții-punte sau al unui vehicul de gestionare a activelor;
 - (e) pentru a plăti o compensație acționarilor sau creditorilor dacă, în urma unei evaluări în temeiul articolului 17 alineatul (5), aceștia au primit ca plată a creanțelor lor, în urma unei evaluări în temeiul articolului 17 alineatul (16), o sumă mai mică decât cea pe care ar fi primit-o în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență;
 - (f) pentru a furniza o contribuție instituției aflate în rezoluție în locul contribuției care ar fi fost obținute prin ajustarea pentru depreciere a creanțelor anumitor creditori, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, iar autoritatea de rezoluție decide să excludă anumiți creditori din domeniul de aplicare al recapitalizării interne, în conformitate cu articolul 24 alineatul (3);
 - (g) pentru a combina oricare dintre măsurile menționate la literele (a)-(f).
2. Fondul poate fi utilizat pentru luarea măsurilor menționate la literele (a)-(g) și în ceea ce privește cumpărătorul, în cadrul instrumentului de vânzare a activității.
3. Fondul nu se utilizează în mod direct pentru a absorbi pierderile unei instituții sau entități menționate la articolul 2 sau pentru a recapitaliza o instituție sau o entitate menționată la articolul 2. În cazul în care utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției în scopurile prevăzute la alineatul (1) are drept rezultat indirect transferarea către fond a unei părți din pierderile unei instituții sau entități menționate la articolul 2, se aplică principiile care reglementează mecanismul de finanțare a rezoluției prevăzut la articolul 24.
4. Comitetul poate să nu dețină capitalul furnizat în conformitate cu alineatul (1) litera (f) pentru o perioadă cu o durată mai mare de 5 ani.

Articolul 72

Mutualizarea mecanismelor naționale de finanțare în cazul rezoluției unui grup care implică instituții din state membre neparticipante

În cazul rezoluției unui grup care implică instituții autorizate în unul sau mai multe state membre participante, pe de o parte, și instituții autorizate în unul sau mai multe state membre neparticipante, pe de altă parte, fondul contribuie la finanțarea rezoluției grupului în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 98 din Directiva [].

Articolul 73

Utilizarea sistemelor de garantare a depozitelor în contextul rezoluției

1. Statele membre participante se asigură că, atunci când Comitetul ia măsuri de rezoluție, și cu condiția ca aceste acțiuni să permită depunătorilor să aibă în continuare acces la depozitele lor, sistemul de garantare a depozitelor la care instituția este afiliată este ținut la plata sumelor menționate la articolul 99 alineatele (1) și (4) din Directiva [].
2. Stabilirea sumei acoperite de sistemul de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) respectă condițiile stabilite la articolul 17.
3. Înainte de a decide, în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol, suma acoperită de sistemul de garantare a depozitelor conform condițiilor stabilite la articolul 39 alineatul (3) litera (d) din Directiva [], Comitetul consultă sistemul respectiv de garantare a depozitelor, ținând seama pe deplin de caracterul urgent al chestiunii.
4. În cazul în care resursele unui sistem de garantare a depozitelor nu sunt suficiente pentru a acoperi plățile care urmează să fi efectuate către deponenți, iar alte resurse din statul membru participant în cauză nu sunt imediat disponibile, fondul poate împrumuta resursele necesare sistemului respectiv de garantare a depozitelor, sub rezerva îndeplinirii tuturor condițiilor prevăzute la articolul 10 din Directiva 94/19/CE.

TITLUL VI

ALTE DISPOZIȚII

Articolul 74

Privilegii și imunități

Comitetului și personalului acestuia li se aplică Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Articolul 75

Regim lingvistic

1. Comitetului i se aplică Regulamentul nr. 1 al Consiliului²⁷.
2. Comitetul decide cu privire la regimul său lingvistic intern.
3. Comitetul poate decide ce limbă oficială utilizează atunci când transmite documente instituțiilor sau organismelor Uniunii.
4. Comitetul poate conveni cu fiecare autoritate națională de rezoluție în ce limbă sau limbi sunt redactate documentele care urmează să fie transmise către sau de către aceasta.
5. Serviciile de traducere necesare pentru funcționarea Comitetului sunt furnizate de Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene.

Articolul 76

Personalul Comitetului

1. Statutul funcționarilor, Regimul aplicabil celorlalți agenți și normele adoptate de comun acord de instituțiile Uniunii în vederea punerii în aplicare a Statutului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți se aplică personalului Comitetului, inclusiv directorului executiv și directorului executiv adjunct.
2. Comitetul, de comun acord cu Comisia, adoptă normele corespunzătoare de punere în aplicare a dispozițiilor Statutului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți, în conformitate cu articolul 110 din Statutul funcționarilor;

Articolul 77

Schimburi de personal

1. Comitetul poate utiliza experți naționali detașați sau alte categorii de personal care nu au statutul de angajați ai Comitetului.
2. Comitetul adoptă în sesiune plenară decizii corespunzătoare de stabilire a normelor privind schimburile de personal cu autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre participante și detașările de personal din cadrul acestor autorități.
3. Comitetul poate să înființeze echipe interne de rezoluție formate din personalul autorităților naționale de rezoluție ale statelor membre participante.

Articolul 78

Răspunderea Comitetului

1. Răspunderea contractuală a Comitetului este reglementată de dreptul aplicabil contractului respectiv.
2. Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe în temeiul oricărei clauze compromisorii prevăzute într-un contract încheiat de Comitet.

²⁷ JO 17, 6.10.1958, p. 385.

3. În cazul răspunderii necontractuale, în conformitate cu principiile generale comune prevăzute de legislația privind răspunderea autorităților publice din statele membre, Comitetul repară orice prejudiciu pe care l-a cauzat sau care a fost cauzat de membrii personalului său în îndeplinirea îndatoririlor lor, în special a funcțiilor de rezoluție, inclusiv acte și omisiuni comise în cadrul sprijinirii unor proceduri de rezoluție din străinătate.
4. Comitetul despăgubește o autoritate națională de rezoluție pentru daunele pe care o instanță națională a condamnat-o să le plătească sau pe care le care, de comun acord cu Comitetul, s-a angajat să le plătească în cadrul unei soluționări pe cale amiabilă, și care sunt consecințele unui act sau ale unei omisiuni comise de autoritatea națională de rezoluție respectivă în cursul oricărei rezoluții în temeiul prezentului regulament, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză a constituit o încălcare a dreptului Uniunii, a prezentului regulament, a unei decizii a Comisiei sau a unei decizii a Comitetului sau a constituit o eroare vădită și gravă de apreciere.
5. Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă în orice litigiu referitor la alineatele (3) și (4). Acțiunile formulate în materie de răspundere extracontractuală se prescriu după cinci ani de la producerea faptului care a stat la baza lor.
6. Răspunderea individuală a membrilor personalului său față de Comitet este reglementată de dispozițiile stabilite în Statutul funcționarilor sau în regimul aplicabil acestora.

Articolul 79

Secretul profesional și schimbul de informații

1. Membrii Comitetului, membrii personalului Comitetului și membrii personalului care participă la schimburi cu statele membre participante sau sunt detașați de aceste state și îndeplinesc îndatoriri în materie de rezoluție au obligația de a respecta cerințele referitoare la secretul profesional, în temeiul articolului 339 din TFUE și al dispozițiilor relevante din legislația Uniunii, chiar și după încetarea atribuțiilor lor.
2. Comitetul se asigură că persoanele care furnizează orice tip de servicii, în mod direct sau indirect, permanent sau ocazional, care au legătură cu îndeplinirea îndatoririlor care îi revin se supun unor cerințe echivalente privind secretul profesional.
3. În scopul îndeplinirii sarcinilor care îi sunt atribuite prin prezentul regulament, Comitetul este autorizat, în limitele și în condițiile prevăzute de dreptul relevant al Uniunii, să facă schimb de informații cu autoritățile și organismele naționale sau europene în cazurile în care dreptul relevant al Uniunii permite autorităților naționale competente să divulge informații entităților respective sau în cazurile în care statele membre pot prevedea astfel de dispoziții cu privire la divulgarea informațiilor în temeiul dreptului relevant al Uniunii.

Articolul 80

Transparență

1. Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului²⁸ se aplică documentelor deținute de Comitet.
2. În termen de șase luni de la data primei sale reuniuni, Comitetul adoptă normele detaliate de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001.
3. Deciziile adoptate de Comitet în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot face obiectul unei plângeri adresate Ombudsmanului sau al unei acțiuni în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene, în urma contestației înaintate autorității de apel, după caz, în temeiul condițiilor prevăzute la articolele 228 și, respectiv, 263 din TFUE.
4. Prelucrarea datelor cu caracter personal de către Comitet face obiectul Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului²⁹. Prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile naționale de rezoluție face obiectul Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁰.

Articolul 81

Norme de securitate privind asigurarea protecției informațiilor clasificate și a informațiilor sensibile neclasificate

Comitetul aplică principiile de securitate prevăzute în normele de securitate ale Comisiei privind asigurarea protecției informațiilor clasificate ale Uniunii Europene (IUEC) și a informațiilor sensibile neclasificate, conform anexei la Decizia 2001/844/CE, CECO, Euratom. Aplicarea principiilor de securitate include aplicarea dispozițiilor privind schimbul de astfel de informații, prelucrarea și stocarea acestora.

²⁸ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, 31.5.2001, p. 43).

²⁹ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date, JO L 8, 12.1.2001, p.1.

³⁰ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

PARTEA a IV-a

COMPETENȚE DE EXECUTARE ȘI DISPOZIȚII FINALE

Articolul 82

Exercitarea delegării

1. Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol.
2. Delegarea competențelor se conferă pentru o perioadă nedeterminată, începând cu data menționată la articolul 88.
3. Delegarea de competențe menționată la articolul 62 alineatul (5), articolul 65 alineatul (5), articolul 66 alineatul (3), articolul 67 alineatul (3) și articolul 70 alineatul (4) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare duce la încetarea delegării competenței specificate în decizia respectivă. Decizia de revocare intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară indicată în textul său. Aceasta nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
5. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 62 alineatul (5), al articolului 65 alineatul (5), al articolului 66 alineatul (3), al articolului 67 alineatul (3) și al articolului 70 alineatul (4) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European, nici Consiliul nu ridică obiecții în termen de două luni de la data la care le-a fost notificat actul în cauză sau dacă, înainte de expirarea termenului respectiv, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor ridica obiecții. Termenul respectiv se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 83

Evaluare

1. Până la 31 decembrie 2016, și ulterior la fiecare cinci ani, Comisia publică un raport privind aplicarea prezentului regulament care acordă o atenție specială monitorizării impactului potențial asupra bunei funcționări a pieței interne. Raportul evaluează:
 - (a) funcționarea MUR și impactul activităților sale de rezoluție asupra intereselor Uniunii în ansamblul său și asupra coerenței și a integrității pieței interne a serviciilor financiare, inclusiv eventualele impact al acestora asupra structurilor sistemelor bancare naționale din Uniune, și în ceea ce privește eficacitatea acordurilor de cooperare și schimb de informații în cadrul MUR, între MUR și MUS și între MUR și autoritățile naționale de rezoluție și autoritățile naționale competente din statele membre neparticipante;
 - (b) eficacitatea dispozițiilor în materie de independență și responsabilitate;
 - (c) interacțiunea dintre Comitet și Autoritatea Bancară Europeană;

- (d) interacțiunea dintre Comitet și autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre neparticipante și efectele mecanismului unic de rezoluție asupra acestor state membre.
- 2. Raportul este transmis Parlamentului European și Consiliului. Dacă este cazul, Comisia prezintă propuneri care însoțesc raportul.

Articolul 84

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
„(2) «autorități competente» înseamnă:
 - (i) autoritățile competente astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului și din Directiva 2007/64/CE și astfel cum sunt menționate în Directiva 2009/110/CE;
 - (ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile competente să asigure conformitatea instituțiilor financiare și de credit cu cerințele directivelor respective;
 - (iii) în ceea ce privește sistemele de garantare a depozitelor, organismele care le administrează în temeiul Directivei 94/19/CE, sau, în cazul în care funcționarea acestor sisteme este administrată de o societate privată, autoritățile publice care supraveghează sistemele respective în temeiul directivei respective; și
 - (iv) în ceea ce privește articolul 62 alineatul (5), articolul 65 alineatul (5), articolul 66 alineatul (3), articolul 67 alineatul (4) și articolul 70 alineatul (4), autoritățile de rezoluție astfel cum sunt definite la articolul 3 din directiva respectivă și Comitetul unic de rezoluție instituit prin Regulamentul (UE) nr.../... al Parlamentului European și al Consiliului.”
2. La articolul 25, se introduce următorul alineat:
„1a. Autoritatea poate să organizeze și să efectueze evaluări *inter pares* referitoare la schimbul de informații și activitățile comune ale Comitetului menționat în Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție și autoritățile naționale de rezoluție din statele membre care nu participă la mecanismul respectiv în ceea ce privește rezoluția grupurilor transfrontaliere pentru a consolida eficacitatea și coerența rezultatelor. În acest scop, Autoritatea elaborează metode menite să permită evaluarea și compararea în mod obiectiv.”
3. La articolul 40 alineatul (6) se adaugă un al treilea paragraf, după cum urmează:
„Pentru a acționa conform domeniului de aplicare al articolului 62 alineatul (5), al articolului 65 alineatul (5), al articolului 66 alineatul (3), al articolului 67 alineatul (4) și al articolului 70 alineatul (4), directorul executiv al Comitetului european de rezoluție îndeplinește rolul de observator în cadrul Consiliului supraveghetorilor.”

Articolul 85

Înlocuirea mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției

De la data aplicării menționată la articolul 88 al doilea paragraf, se consideră că fondul este mecanismul de finanțare a rezoluției din statele membre participante în temeiul titlului VII din Directiva [].

Articolul 86

Acordul privind sediul și condițiile de funcționare

1. Dispozițiile necesare referitoare la găzduirea Comitetului într-un stat membru și facilitățile care urmează să fie puse la dispoziție de statul membru respectiv, precum și normele specifice aplicabile în statul membru-gazdă directorului executiv, membrilor Comitetului reunit în sesiune plenară, personalului Comitetului și membrilor de familie ai acestora sunt prevăzute într-un acord privind sediul încheiat între Comitet și statul membru-gazdă după obținerea aprobării Comitetului în cadrul sesiunii sale plenare, în termen de cel mult 2 ani după intrarea în vigoare a prezentului regulament.
2. Statul membru care găzduiește Comitetul asigură cele mai bune condiții posibile pentru a garanta funcționarea acestuia, inclusiv condiții de școlarizare multilingvă și cu vocație europeană, precum și conexiuni de transport corespunzătoare.

Articolul 87

Începerea activităților Comitetului

1. Comitetul devine pe deplin operațional cel târziu la 1 ianuarie 2015.
2. Comisia răspunde de instituirea și funcționarea inițială a Comitetului, până în momentul în care aceasta dispune de capacitatea operațională necesară pentru executarea propriului buget. În acest scop:
 - (a) până la intrarea în funcție a directorului executiv, în urma numirii sale de către Consiliu în conformitate cu articolul 53, Comisia poate să desemneze pe unul dintre funcționarii săi pentru a exercita, în calitate de director executiv interimar, îndatoririle care revin directorului executiv;
 - (b) prin derogare de la articolul 47 alineatul (1) litera (i) și până la adoptarea unei decizii menționate la articolul 47 alineatul (2), directorul executiv interimar exercită competențele de autoritate împuternicită să facă numiri;
 - (c) Comisia poate să ofere asistență Comitetului, în special prin detașarea unor funcționari ai săi care să efectueze activitățile agenției sub responsabilitatea directorului executiv interimar sau a directorului executiv;
 - (d) Comisia colectează contribuțiile anuale menționate la articolul 62 alineatul (5) litera (d) în numele Comitetului.
3. Directorul executiv interimar poate să autorizeze toate plățile acoperite de creditele prevăzute în bugetul Comitetului și să încheie contracte, inclusiv contracte de angajare.

Articolul 88

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolele 7 - 23 și articolele 25 - 38 se aplică de la 1 ianuarie 2015.

Articolul 24 se aplică de la 1 ianuarie 2018.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu
Președintele*

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

- 1.1. Denumirea propunerii/inițiativei
- 1.2. Domeniul (domeniile) de politică în cauză în structura ABM/ABB
- 1.3. Tipul propunerii/inițiativei
- 1.4. Obiectiv(e)
- 1.5. Motivul (motivele) propunerii/inițiativei
- 1.6. Durata acțiunii și a impactului financiar al acesteia
- 1.7. Modul (modurile) de gestionare preconizat(e)

2. MĂSURI DE GESTIONARE

- 2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și raportare
- 2.2. Sistemul de gestiune și control
- 2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

- 3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetare de cheltuieli afectată (afectate)
- 3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor
 - 3.2.1. *Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor*
 - 3.2.2. *Impactul estimat asupra creditelor operaționale*
 - 3.2.3. *Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ*
 - 3.2.4. *Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual*
 - 3.2.5. *Participarea terților la finanțare*
- 3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Denumirea propunerii/inițiativei

Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Mecanismului unic de rezoluție și a Fondului unic de rezoluție bancară.

1.2. Domeniul (domeniile) de politică în cauză în structura ABM/ABB³¹

Piață internă – Piețe financiare

1.3. Tipul propunerii/inițiativei

☒ Propunere/inițiativă care se referă la **o acțiune nouă**

☐ Propunere/inițiativă care se referă la **o acțiune nouă ca urmare a unui proiect-pilot/a unei acțiuni pregătitoare**³²

☐ Propunere/inițiativă care se referă la **prelungirea unei acțiuni existente**

☐ Propunere/inițiativă care se referă la **o acțiune reorientată către o acțiune nouă**

1.4. Obiectiv(e)

1.4.1. Obiectiv(e) strategic(e) multianual(e) al(e) Comisiei vizat(e) de propunere/inițiativă

- Consolidarea pieței interne a serviciilor bancare, menținându-se, în același timp, condiții de concurență echitabile.
- Menținerea stabilității financiare și a încrederii în bănci, asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale, evitarea efectului de contagiune.
- Reducerea la minimum a pierderilor pentru societate în ansamblul său și în special pentru contribuabili, protejarea deponenților și reducerea hazardului moral.

1.4.2. Obiectiv(e) specific(e) și activitatea (activitățile) ABM/ABB în cauză

Ținând cont de obiectivele generale de mai sus, sunt avute în vedere următoarele obiective specifice:

Pregătire și prevenire:

- creșterea gradului de pregătire al autorităților de supraveghere și al băncilor în eventualitatea unor situații de criză și
- asigurarea posibilității de rezoluție în cazul tuturor băncilor

Intervenție timpurie:

- îmbunătățirea mecanismelor de intervenție timpurie aflate la dispoziția autorităților de supraveghere bancară.

Rezoluție bancară:

³¹ ABM (Activity Based Management): gestionare pe activități — ABB (Activity Based Budgeting): stabilirea bugetului pe activități.

³² Astfel cum sunt menționate la articolul 54 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Regulamentul financiar.

- asigurarea rezoluției băncilor care fac obiectul unui mecanism unic de supraveghere în timp util și într-un mod bine articulat;
- asigurarea securității juridice pentru părțile interesate în rezoluția bancară.

Finanțare:

- crearea unui fond unic de rezoluție bancară care să poată absorbi efectiv pierderile asimetrice din punct de vedere geografic din sistemul bancar al Uniunii;
- garantarea faptului că rezoluția băncilor aflate în dificultate majoră este acoperită integral din contribuțiile instituțiilor financiare, după ce a avut loc recapitalizarea internă a acționarilor și a creditorilor.

1.4.3. Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizate

- Ruperea cercului vicios dintre datoriile suverane și bănci.
- Oferirea unor condiții echitabile de finanțare bancară și asigurarea unui acces echitabil la aceasta pentru toate întreprinderile din cadrul întregii uniuni bancare.
- Reducerea la minimum a pierderilor suportate de deponenți, guverne și contribuabili ca urmare a redresării și rezoluției băncilor de mari dimensiuni și de importanță sistemică.

1.4.4. Indicatori de rezultat și de impact

- Spreadurile randamentelor obligațiunilor suverane pe termen lung între statele membre.
- Numărul băncilor care fac obiectul unei proceduri de rezoluție.
- Costul rezoluțiilor bancare, inclusiv plățile dintr-un fond unic de rezoluție.
- Modificările cotei-parte a datoriei care poate fi recapitalizată intern în bănci.

1.5. Motivul (motivele) propunerii/inițiativei

1.5.1. Cerință (cerințe) de îndeplinit pe termen scurt sau lung

Astfel cum s-a subliniat în proiectul Comisei pentru o uniune economică și monetară profundă și veritabilă și în raportul din 2012 al celor patru președinți, un cadru financiar integrat sau o „uniune bancară” reprezintă o parte esențială a măsurilor de politică menite să readucă Europa pe calea redresării și a creșterii economice. Răspunsurile naționale necoordonate la falimentul băncilor au intensificat fragmentarea pieței interne în ceea ce privește împrumuturile și finanțarea. În consecință, transmiterea politicii monetare comune este afectată, iar izolarea pune în pericol împrumuturile către întreprinderi și consumatori.

Această situație cauzează prejudicii îndeosebi în zona euro. Întrucât există o marjă redusă în ceea ce privește utilizarea instrumentelor monetare pentru a face față deficiențelor din sectorul bancar, dependența de resursele bugetare naționale în gestionarea falimentelor bancare alimentează în continuare cercul vicios dintre bănci și datoriile suverane. Întreprinderile din statele membre a căror capacitate de a salva băncile de pe teritoriul lor aflate în dificultate este percepută ca fiind mai scăzută sunt grav dezavantajate din punct de vedere concurențial. Mai mult, după cum s-a putut constata în timpul crizei, problemele din unele state membre ale zonei euro se

pot răspândi rapid, din cauza îndoielilor generate și prin intermediul legăturilor financiare existente, în alte țări care sunt percepute de către piețe ca fiind expuse unor riscuri similare.

În concluziile sale din decembrie 2012, Consiliul European a declarat că „într-un context în care supravegherea bancară este efectiv transferată unui mecanism de supraveghere unic, va fi necesar un mecanism unic de rezoluție, care să aibă competența necesară pentru a asigura rezoluția oricărei bănci din statele membre participante cu ajutorul instrumentelor adecvate.”

Este indispensabil să se înregistreze rapid progrese pe calea către o uniune bancară pentru a asigura stabilitatea financiară și creșterea economică în zona euro. În consecință, pe baza solidului cadru de reglementare comun celor 28 de membri ai pieței unice (cadru de reglementare unic), Comisia Europeană a adoptat o abordare incluzivă și a propus o foaie de parcurs pentru uniunea bancară care cuprinde diferite instrumente și măsuri, potențial deschisă tuturor statelor membre, dar care să includă în orice caz cele 17 țări care fac parte în prezent din zona euro.

Primul demers, și anume mecanismul unic de supraveghere (MUS) pentru băncile din zona euro și cele din statele membre care doresc să participe la acesta, împuternicește BCE să îndeplinească sarcini-cheie de supraveghere a băncilor respective.

Un alt element esențial al uniunii bancare, respectiv propunerea de directivă de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare), adoptată în 2012, face în prezent obiectul negocierii de către colegiitori. Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare va stabili norme de reglementare a rezoluției în cadrul pieței unice, va atribui competențe autorităților naționale de rezoluție și va pune la dispoziția acestora proceduri care să permită rezoluția băncilor.

Conform concluziilor Consiliului European, integrarea piețelor bancare din Uniune necesită instituirea unui mecanism de rezoluție la nivelul întregii zone euro care să se aplice în cazul băncilor aflate în dificultate majoră și să gestioneze, astfel, riscul de contagiune pentru a proteja stabilitatea financiară a zonei euro în beneficiul întregii piețe unice.

În conformitate cu proiectul Comisiei din 2012, obiectivul pe termen lung este acela de a crea o uniune bancară pentru băncile din toate statele membre. Supravegherea directă de către BCE, combinată cu un mecanism unic de rezoluție bancară și cu sisteme de garantare a depozitelor eficace și solide în toate statele membre, va contribui la menținerea încrederii în stabilitatea durabilă a Uniunii.

1.5.2. Valoarea adăugată a implicării UE

În temeiul principiului subsidiarității prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din TUE, în domeniile care nu sunt de competența sa exclusivă, Uniunea intervine numai dacă și în măsura în care obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre nici la nivel central, nici la nivel regional și local, dar datorită dimensiunilor și efectelor acțiunii preconizate, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii.

Doar o acțiune la nivel european poate garanta că băncile aflate în dificultate majoră fac obiectul unei proceduri de rezoluție în mod nediscriminatoriu și în temeiul unui set unic de norme al căror scop este de a îmbunătăți funcționarea uniunii economice

și monetare și a pieței unice. În pofida integrării profunde a sectorului bancar din Uniune, diferențele substanțiale dintre deciziile de rezoluție luate la nivel național pot avea drept consecință riscuri inacceptabile pentru stabilitatea financiară.

Moneda unică necesită instituirea unui instrument unic de supraveghere și rezoluție bancară în zona euro pentru a evita fragmentarea economică distructivă. Un mecanism unic de rezoluție va fi mai eficace decât o rețea a autorităților naționale de rezoluție, în special în ceea ce privește grupurile bancare transfrontaliere, în cazul cărora rapiditatea și coordonarea acțiunilor sunt esențiale pentru a reduce la minimum costurile și a restabili încrederea. De asemenea, acest mecanism ar genera economii de scară semnificative și ar evita externalitățile negative care pot rezulta în urma unor decizii luate exclusiv la nivel național.

1.5.3. Coerența și posibila sinergie cu alte instrumente relevante

Primul demers, și anume mecanismul unic de supraveghere (MUS) pentru băncile din zona euro și cele din statele membre care doresc să participe la acesta, împuternicește BCE să îndeplinească sarcini-cheie de supraveghere a băncilor respective.

Un alt element esențial al uniunii bancare, respectiv propunerea de directivă de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare), adoptată în 2012, face în prezent obiectul negocierii de către colegiuitori. Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare va stabili norme de reglementare a rezoluției în cadrul pieței unice, va atribui competențe autorităților naționale de rezoluție și va pune la dispoziția acestora proceduri care să permită rezoluția băncilor.

Conform concluziilor Consiliului European, integrarea piețelor bancare din Uniune necesită instituirea unui mecanism de rezoluție la nivelul întregii zone euro care să se aplice în cazul băncilor aflate în dificultate majoră și să gestioneze, astfel, riscul de contagiune pentru a proteja stabilitatea financiară a zonei euro în beneficiul întregii piețe unice.

În conformitate cu proiectul Comisiei din 2012, obiectivul pe termen lung este acela de a crea o uniune bancară pentru băncile din toate statele membre. Supravegherea directă de către BCE, combinată cu un mecanism unic de rezoluție bancară și cu sisteme de garantare a depozitelor eficace și solide în toate statele membre, va contribui la menținerea încrederii în stabilitatea durabilă a Uniunii.

1.6. Durata acțiunii și a impactului financiar al acesteia

☐ Propunere/inițiativă **pe durată determinată**

- ☐ Propunere/inițiativă în vigoare din [ZZ/LL]AAAA până la [ZZ/LL]AAAA
- ☐ Impact financiar din AAAA până în AAAA

☒ Propunere/inițiativă **pe durată nedeterminată**

- Punere în aplicare cu o perioadă de creștere în intensitate din 2014 până la sfârșitul anului 2014,
- urmată de o perioadă de funcționare în regim de croazieră.

1.7. Modul (modurile) de gestionare preconizat (preconizate)³³

☐ Gestiune centralizată directă de către Comisie

- ☐ de către departamentele sale, inclusiv de către personalul său din cadrul delegațiilor Uniunii;
- ☒ de către agențiile executive.

☐ **Gestiune partajată** cu statele membre

☐ **Gestiune indirectă**, cu delegarea sarcinilor de execuție:

- ☐ țărilor terțe sau organismelor desemnate de acestea;
- ☐ organizațiilor internaționale și agențiilor acestora (a se preciza);
- ☐ BEI și Fondului european de investiții;
- ☒ organismelor menționate la articolele 208 și 209 din Regulamentul financiar;
- ☐ organismelor de drept public;
- ☐ organismelor de drept privat care îndeplinesc obligații de serviciu public, cu condiția să ofere garanții financiare adecvate;
- ☐ organismelor de drept privat ale statelor membre, care au fost însărcinate cu punerea în aplicare a unor parteneriate publice și private și care oferă garanții financiare adecvate;
- ☐ persoanelor cărora li se încredințează executarea unor acțiuni speciale în cadrul PESK în temeiul titlului V din TUE, identificate în actul de bază relevant.
- *Dacă se indică mai multe moduri de gestionare, se furnizează detalii suplimentare în secțiunea „Observații”.*

Observații

³³

Explicațiile privind modurile de gestionare, precum și trimerile la Regulamentul financiar sunt disponibile pe site-ul BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

2. MĂSURI DE GESTIONARE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și raportare

Conform articolului 47 din regulament, Comitetul răspunde în fața Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei pentru punerea în aplicare a prevederilor acestuia, și, printre altele, are obligația de a prezenta Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi Europene un raport privind executarea sarcinilor care îi sunt atribuite prin acest regulament.

2.2. Sistemul de gestiune și control

2.2.1. Riscul (riscurile) identificate

Propunerea nu ar genera noi riscuri în ceea ce privește utilizarea legală, economică, eficientă și eficace a creditelor bugetare.

Cu toate acestea, gestionarea internă a riscurilor ar trebui să ia în considerare natura specifică a mecanismului de finanțare a Comitetului. Spre deosebire de numeroase alte organisme instituite de Comunități, serviciile furnizate de Comitet vor fi finanțate exclusiv de instituții financiare.

În al doilea rând, Comitetului îi va reveni responsabilitatea de a asigura administrarea Fondului unic de rezoluție bancară. În această privință, va trebuie să se elaboreze și să se instituie un set de proceduri interne de control.

2.2.2. Informații privind sistemul de control intern instituit

Cadrul și normele de control intern ar trebui să urmeze modelul aplicat de alte autorități instituite de Comisie, cu excepția gestionării Fondului unic de rezoluție bancară, în cazul căruia va trebui să se prevadă un set specific de norme.

2.2.3. Estimarea costurilor și a beneficiilor controalelor și evaluarea nivelului preconizat al riscului de eroare

Controalele interne fac parte din procedurile Comitetului privind exercitarea responsabilității sale și punerea în aplicare a sarcinilor care îi revin. Costurile aferente procedurilor respective nu depășesc beneficiile aduse în ceea ce privește evitarea erorilor materiale.

2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

În scopul combaterii fraudei, a corupției și a altor activități ilegale, dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European Antifraudă (OLAF) se aplică fără nicio restricție Comitetului.

Comitetul aderă la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și adoptă imediat dispoziții corespunzătoare aplicabile tuturor membrilor personalului său.

Deciziile de finanțare, acordurile și instrumentele de punere în aplicare rezultate din acestea prevăd în mod clar că, dacă este necesar, Curtea de Conturi și OLAF pot să desfășoare verificări la fața locului care să îi vizeze pe beneficiarii sumelor plătite de Comitet, precum și pe membrii personalului responsabil cu alocarea acestor sume.

Articolele 58-63 din regulamentul de instituire a Comitetului prevăd dispoziții privind execuția și controlul bugetului acestuia și normele financiare aplicabile.

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

Analiza de mai jos oferă o estimare a costurilor totale pe care, în temeiul prezentei propuneri, ar trebui să le suporte atât Comitetul și structura sa administrativă (în continuare „Comitetul”), cât și Comisia.

Cheltuielile Comitetului vor fi finanțate în întregime de instituții financiare care fac obiectul Mecanismului european de rezoluție. Aproximativ 6 000 de bănci din zona euro, în plus față de contribuțiile lor anuale la Fondul unic de rezoluție bancară, vor plăti o cotă-parte proporțională fixă din această sumă pentru a acoperi integral cheltuielile bugetare ale Comitetului. Quantumul cotei-parte și bugetul Comitetului vor fi aprobate anual. Rata contribuției la finanțarea Comitetului va fi adaptată în fiecare an pentru a asigura echilibrul bugetar al acestuia.

Comitetul va îndeplini sarcini care au legătură cu pregătirea și executarea rezoluțiilor, contribuțiile la Fondul de rezoluție și administrarea acestuia. În ceea ce privește pregătirea rezoluțiilor, Comitetul va întocmi sau va revizui planuri de rezoluție, va participa la colegii de rezoluție transfrontaliere și va pregăti rezoluția propriu-zisă. Pentru un număr semnificativ de instituții și grupuri, Comitetul, în cooperare cu autoritatea de supraveghere (consolidată) și cu autoritățile naționale de rezoluție, va elabora planuri de rezoluție conținând măsurile care pot fi întreprinse în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a acestei proceduri și, cel puțin anual, va revizui și, după caz, va actualiza planurile respective. De asemenea, Comitetul va trebui să evalueze posibilitățile de rezoluție ale instituțiilor și grupurilor și să elimine orice potențial obstacol în calea posibilităților de rezoluție.

Autoritățile naționale de rezoluție vor trebui, totodată, să elaboreze planuri de rezoluție pentru alte entități și grupuri pe care Comitetul va trebui să le analizeze. În cazul în care dintr-un grup fac parte entități care nu au sediul doar în statele membre participante, Comitetul reprezintă autoritățile naționale de rezoluție din statele membre participante în cadrul colegiului de rezoluție. Colegiile de rezoluție sunt instituite pentru asigurarea cooperării și a coordonării între autoritățile competente și îndeplinesc, *inter alia*, sarcini privind elaborarea planurilor de rezoluție, evaluarea posibilităților de rezoluție și rezoluția propriu-zisă.

În cazul în care Comisia a decis că o entitate trebuie să intre în rezoluție, Comitetul va monitoriza executarea rezoluției și, de asemenea, va evalua fezabilitatea planului de reorganizare a activității entității respective.

În ceea ce privește fondul, Comitetul va trebui să perceapă contribuții anuale de la circa 6 000 de instituții, va trebui să se asigure că baza de contribuție a fiecărei bănci este stabilită în mod corect, că sumele aferente contribuțiilor sunt plătite la timp și că sumele neplătite sunt recuperate efectiv. În acest scop, Comitetul va realiza inspecții ale registrelor bancare. Suma care urmează să fie colectată și gestionată ar depăși jumătate din bugetul anual al Uniunii. De asemenea, modul de gestionare a fondurilor de către Comitet va trebui să asigure un nivel scăzut al riscurilor și, dacă este cazul, punerea rapidă la dispoziție a resurselor necesare pentru finanțarea rezoluției. În acest scop trebuie să existe o strategie de investiții pe termen lung bine gândită, care să ia în considerare, printre altele, tipul, amplasamentul geografic și maturitatea investițiilor. Desigur, aceste funcții de bază ale Comitetului vor trebui să fie susținute de activitățile personalului cu atribuții în domenii cum ar fi tehnologia informației și comunicațiile.

Ipoteze principale

Estimări privind necesarul de personal și structura costurilor aferente Comitetului:

- Se estimează că la sfârșitul primului an de activitate Comitetul va avea capacitatea maximă, ceea ce înseamnă că întregul personal trebuie să fie angajat în decursul primului an: impactul bugetar este estimat la 50 % în primul an și la 100 % începând cu al doilea an de activitate.
- Întrucât autoritățile naționale de rezoluție nu au o experiență îndelungată în Europa, nevoile Comitetului în materie de resurse umane au fost estimate pe baza unei analize comparative între sarcinile acestuia și cele ale agenției *Federal Deposit Insurance Corporation* (FDIC) din SUA - a se vedea tabelul 1 de mai jos.
- În ceea ce privește depozitele garantate și valoarea-țintă a fondului de rezoluție, sumele sunt comparabile între SUA și zona euro, întrucât activele bancare care intră sub incidența unui mecanism de rezoluție sunt substanțial mai mari în zona euro decât în SUA.
- În ceea ce privește cheltuielile de regie, comparația a fost făcută cu autoritățile europene de supraveghere (AES). Cu toate acestea, întrucât procentul din cheltuielile de regie aferente AES a fost mai mare decât cel estimat în temeiul analizei comparative cu FDIC, s-a utilizat o rată mai prudentă de 11,5 %. Ipoteze suplimentare și justificarea acestora în baza analizei comparative cu FDIC sunt prezentate mai jos în tabelul 1. Începând cu 2012, FDIC avut 7 476 ENI.
- Deoarece FDIC are un mandat mai larg decât Comitetul, în cadrul exercițiului de analiză comparativă au fost luate în calcul doar diviziile relevante ale FDIC.
- Conform exercițiului de analiză comparativă, se estimează că sunt necesari 309 angajați. Ar trebui remarcat faptul că 21 % dintre membrii personalului FDIC sunt angajați pe durată determinată. În temeiul ipotezei celei mai prudente, conform căreia dacă nu ar exista o situație de criză, FDIC nu ar păstra decât personalul angajat pe durată nedeterminată, efectivul-țintă al Comitetului în absența unei situații de criză s-ar reduce cu 75 de persoane, numărul membrilor personalului acestuia ajungând astfel la 244. Prin urmare, este important să se asigure Comitetului un grad suficient de flexibilitate pentru a angaja personal suplimentar sau a externaliza volumul de lucru.
- Se sugerează următoarea repartizare a personalului:
 - 80 % AT (68 % AD și 12 % AST);
 - 10 % END;
 - 10 % AC.
- Se va aplica statutul funcționarilor din instituțiile UE, ceea ce se reflectă în ratele *per capita* utilizate:
 - costul mediu anual al unui AT: 131 000 EUR;
 - costul mediu anual al unui END: 78 000 EUR;
 - costul mediu anual al unui AC: 70 000 EUR.

Pe lângă salariu, acest cost include costuri indirecte, cum ar fi costurile aferente clădirilor, formării, echipamentelor informatice și infrastructurii socio-medicale.

- Având în vedere că în această etapă nu se știe unde va fi sediul Comitetului, pentru salariu s-a utilizat un coeficient corector cu valoarea 1. În funcție de locul ales pentru stabilirea sediului, ar fi probabil necesar să se reevalueze costurile.
- Celelalte cheltuieli cu personalul, administrative și operaționale au fost estimate pe baza unui exercițiu de analiză comparativă în raport cu structura actuală a costurilor AES.
- Se estimează că cheltuielile operaționale vor reprezenta 25 % din totalul costurilor Comitetului, urmând să fie alocate, în special, dezvoltării și întreținerii sistemelor

informatică, consolidării relațiilor cu autoritățile naționale de rezoluție și dezvoltării împreună cu acestea a unei culturi comune în materie de supraveghere în baza mecanismului european de rezoluție, în cadrul căruia care ar trebui să existe o relație strânsă și eficientă între Comitet și autoritățile naționale de rezoluție care se ocupă în principal de punerea în aplicare a deciziilor de rezoluție.

- Estimarea privind structura costurilor aferente Comitetului este prezentată pe scurt în tabelul 2 de mai jos.

Tabelul 1. Estimare privind necesarul de personal al Comitetului pe baza structurii și a numărului de angajați ai agenției *Federal Deposit Insurance Corporation* din SUA

	FDIC ¹	COMITET
Caracteristici		
Număr de bănci	7 181 ²	6 008 ³
Total active	14 451 USD (miliarde, 2012)	29 994 EUR (miliarde, 2011)
Total depozite garantate	6 027 USD (miliarde, martie 2013)	5 514 EUR (miliarde, 2011)
Valoarea-țintă a fondului	81 USD (miliarde)	55 EUR (miliarde)
Instituții aflate în dificultate în perioada 2008-2012	465	90 ⁴
Personal		
Total angajați (ENI, 2012; % la sediu)	7 476 (28,6 %)	
(a) Angajați ai Diviziei Rezoluții și Administrare Judiciară (ENI, 2012)	1 428	82 (estimare) ⁵
(b) Angajați ai Diviziei Finanțe (ENI, 2012)	176	88 (estimare) ⁶
(c) Angajați ai Biroului Instituțiilor Complexe (ENI, 2012)	148	74 (estimare) ⁷
(d) Angajați ai Diviziei Juridice (ENI, 2012 / % din totalul angajaților)	716 / 9,6 %	30 / 9,6 % (estimare) ⁸
(e) Numărul total de angajați ai diviziilor relevante (ENI, 2012) (suma cifrelor de la punctele a,	2 468	274

b, c, d)			
(f)	Angajați cu atribuții în domenii cum ar fi sistemele informatice, comunicațiile etc. (număr / % din totalul angajaților)	863 / 11,5 %	35 / 11,5% (estimare)
(g)	Numărul total de angajați ai Comitetului (suma cifrelor de la punctele e și f)		309 (estimare)
(h)	Angajați pe durată determinată (% din totalul angajaților, 2012)	21 % ⁹	21 %
(i)	Numărul total de angajați pe durată nedeterminată ai Comitetului		244 (estimare)
1	Sursă: www.fdic.gov.		
2	Numărul de membri ai Fondului de garantare a depozitelor, 2012.		
3	Numărul de instituții de credit din UE-17 în ianuarie 2013. Sursă: BCE.		
4	Sursă: Document de lucru al serviciilor Comisiei „Date și cifre privind ajutoarele de stat în statele membre ale UE, actualizare 2012”. Numărul real al instituțiilor din zona euro aflate în dificultate este mai mare, deoarece nu sunt incluse instituțiile care au intrat în faliment, dar nu au primit ajutor de stat.		
5	Se presupune că 20 % dintre angajați sunt implicați în rezoluții și 80 % în proceduri de administrare judiciară. Comitetul ar fi implicat doar în rezoluții. Pe baza repartizării între nivelul central și cel regional din cadrul FDIC, s-a presupus că 28,6 % dintre angajații Comitetului implicați în rezoluții vor lucra la nivel central și că 71,4 % vor lucra la nivel național. Aceasta este o ipoteză prudentă, întrucât propunerea prevede că toate sarcinile legate de rezoluție vor fi executate la nivelul Comitetului și că doar punerea în aplicare a deciziilor de rezoluție se va efectua la nivel național și va fi monitorizată la nivel central.		
6	Sarcinile Diviziei Finanțe a FDIC sunt îndeplinite la nivel central. Această divizie nu participă doar la colectarea contribuțiilor și la administrarea fondului, ci și la activități cu un caracter mai general, cum ar fi controlul, operațiunile financiare și planificarea financiară. Din acest motiv, s-a presupus că 50 % dintre angajații Diviziei Finanțe a FDIC vor trebui să lucreze la nivelul central al Comitetului pentru a gestiona contribuțiile și a administra fondul.		
7	Planificarea rezoluției băncilor de mari dimensiuni din zona euro este de responsabilitatea Comitetului. Acesta poate să solicite autorităților naționale să îi furnizeze un proiect de plan de rezoluție. Din acest motiv, s-a presupus că 50 % dintre angajați vor lucra la nivelul central al Comitetului.		
8	Divizia Juridică a FDIC nu participă doar la rezoluții, la proceduri de administrare judiciară și la administrarea fondului, ci și, de exemplu, exercită responsabilitățile FDIC în materie de supraveghere. Din acest motiv, procentul angajaților Diviziei Juridice din totalul angajaților este utilizat pentru a estima numărul de angajați de care are nevoie Comitetul.		
9	Procentul de angajați pe durată determinată a fost calculat pe baza numărului total de angajați ai FDIC, excluzându-i pe angajații Diviziei Rezoluții și Administrare Judiciară, care sunt în majoritatea cazurilor angajați la nivel regional.		

Tabelul 2. Estimare privind structura costurilor aferente Comitetului pe baza unui efectiv de 309 angajați

Cifre în milioane EUR	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Costuri cu personalul (inclusiv salariile și alocațiile, precum și cheltuielile conexe, cum ar fi costurile aferente clădirilor și mobilierului și costurile informatice)	18	37	38	38	39	40	41
Alte costuri aferente resurselor umane [costuri de recrutare, cheltuieli de delegație, alte cheltuieli cu personalul extern (lucrători cu contracte de muncă temporară, prestatori de servicii externi)...]	3	3	3	3	3	3	3
Subtotal cheltuieli aferente resurselor umane și cheltuieli conexe	22	40	41	42	43	43	44
Cheltuieli administrative (telecomunicații, cheltuieli de informare și publicare, cheltuieli aferente reuniunilor și alte cheltuieli)	3	5	5	5	5	5	5
Subtotal cheltuieli administrative	3	5	5	5	5	5	5
Alte cheltuieli (guvernare, proiecte informatice, cooperare cu autoritățile competente din UE și din țările terțe, proiecte comune și ateliere organizate împreună cu autoritățile naționale de rezoluție și alte organisme competente etc.)							
Subtotal alte cheltuieli	8	16	16	16	16	17	17
Total cheltuieli	33	61	62	63	64	65	66

Fondul unic de rezoluție bancară:

- Volumul-țintă al Fondului unic de rezoluție bancară este stabilit la 1 % din depozitele garantate în sistemul bancar din statele membre participante. Pe baza datelor din 2011 privind băncile, volumul-țintă estimat al fondului ar fi de circa 55 de miliarde EUR.
- Băncile participante vor plăti Fondului unic de rezoluție bancară cota-parte ponderată la risc care le revine în termen de 10 ani. Astfel, suma acumulată anual în fondul de rezoluție ar trebui să fie de aproximativ 5,5 miliarde EUR, fără a lua în calcul fluxurile de intrare și posibilele fluxuri de ieșire.
- În sume absolute, băncile cele mai mari vor depune cele mai mari contribuții la Fondul unic de rezoluție bancară. În linii mari, fără a lua în considerare profilul de risc al băncilor, estimările serviciilor Comisiei pe baza datelor din 2011 arată că sumele furnizate de primele 17 cele mai mari bănci europene vor reprezenta aproximativ 40 % din totalul contribuțiilor băncilor la fond.
- În ceea ce privește administrarea Fondului, ar trebui remarcat faptul că estimarea privind costurile aferente Comitetului a inclus doar implicațiile în materie resurse umane. Alte costuri, cum ar fi costurile de investiții, au fost considerate ca fiind deduse direct din fond.

Impact financiar la nivelul Comisiei:

- Se preconizează că în primul an de activitate (2014) va fi necesară alocarea temporară la nivelul Comisiei a 15 posturi specializate în aspecte care privesc resursele umane, bugetul și alte chestiuni administrative relevante pentru instituirea Comitetului și sprijinirea activității acestuia în etapa inițială (estimată la 6 luni), presupunând că sediul Comitetului va fi la Bruxelles. Evaluarea financiară prezentată mai jos ar putea să sufere modificări în funcție de locul ales pentru stabilirea sediului Comitetului.
- Începând cu 2015, se estimează că ar putea fi necesare 10 posturi în cadrul Comisiei pentru punerea în aplicare a sarcinilor care îi sunt atribuite Comitetului prin regulament, în special pregătirea deciziilor de rezoluție. Această alocare a posturilor va face obiectul unei decizii în cadrul procedurii bugetare anuale.

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)

Se estimează că în primul an de activitate (2014) vor fi necesare 15 posturi la nivelul Comisiei pentru instituirea Comitetului și sprijinirea activității acestuia în etapa inițială.

Începând cu 2015, 10 posturi vor fi necesare în cadrul Comisiei pentru punerea în aplicare a sarcinilor care îi sunt atribuite Comitetului prin regulament, în special pregătirea deciziilor de rezoluție.

3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor

milioane EUR (cu trei zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual	Număr	[...][Rubrica.....]
--	-------	------------------------------

DG: <.....>			Anul N ³⁴	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se menționa numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)			TOTAL
• Credite operaționale										
Numărul liniei bugetare	Angajamente	(1)								
	Plăți	(2)								
Numărul liniei bugetare	Angajamente	(1a)								
	Plăți	(2a)								
Credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul anumitor programe ³⁵										
Numărul liniei bugetare		(3)								
TOTAL credite										

Angajament = 1+

³⁴ Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

³⁵ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

pentru DG <....>	e	1a +3								
	Plăți	=2+ 2a +3								

• TOTAL credite operaționale	Angajament e	(4)								
	Plăți	(5)								
• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul anumitor programe		(6)								
TOTAL credite în cadrul RUBRICII <....> din cadrul financiar multianual	Angajament e	=4+ 6								
	Plăți	=5+ 6								

Rubrica din cadrul financiar multianual	5	Cheltuieli administrative
--	----------	---------------------------

milioane EUR (cu trei zecimale)

		2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	TOTAL
Comisia									
• Resurse umane		1,965	1,310	1,310	1,310	1,310	1,310	1,310	9,825
• Alte cheltuieli administrative – cheltuieli de delegație		0,150	0,100	0,100	0,100	0,100	0,100	0,100	0,750
TOTAL Comisie	Credite	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575

TOTAL credite în cadrul RUBRICII 5 din cadrul financiar multianual	(Total angajamente = Total plăți)	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575
---	--------------------------------------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	---------------

milioane EUR (cu trei zecimale)

		2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	TOTAL
TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1 - 5 din cadrul financiar multianual	Angajamente	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575
	Plăți	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575

3.2.2. Impactul estimat asupra creditelor operaționale

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale
- ☐ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos:

Credite de angajament în milioane EUR (cu trei zecimale)

Obiective și realizări ↓			Anul N		Anul N+1		Anul N+2		Anul N+3		A se menționa numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)						TOTAL		
	REALIZĂRI																		
	Tipul realii zării ³⁶	Cost ul medi u al reali zării	Numărul de realizări	Cost uri	Numărul de realizări	Cost uri	Numărul de realizări	Cost uri	Numărul de realizări	Cost uri	Numărul de realizări	Cos turi	Numărul de realizări	Cost uri	Numărul de realizări	Cost uri	Num ăr total de reali zări	Costuri totale	
OBIECTIVUL SPECIFIC NR. 1 ³⁷																			
- Realizare																			
- Realizare																			
- Realizare																			
Subtotal obiectivul specific nr. 1																			

³⁶ Realizările se referă la produsele și serviciile care vor fi furnizate (de ex.: numărul de schimburi de studenți finanțate, numărul de km de străzi construiți etc.).

³⁷ Conform descrierii din secțiunea 1.4.2. „Obiectiv(e) specific(e)...”

OBIECTIVUL SPECIFIC NR.2																		
- Realizare																		
Subtotal obiectivul specific nr. 2																		
COSTURI TOTALE																		

3.2.3. *Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ*

3.2.3.1. Sinteză

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite administrative
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite administrative, conform explicațiilor de mai jos

milioane EUR (cu trei zecimale)

	Anul N ³⁸	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se menționa numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)	TOTAL
--	-------------------------	-------------	-------------	-------------	---	-------

—

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	
RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual								
Resurse umane	1,965	1,310	1,310	1,310	1,310	1,310	1,310	9,825
Alte cheltuieli administrative	0,150	0,100	0,100	0,100	0,100	0,100	0,100	0,750
Subtotal RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575

—

În afara RUBRICII 5³⁹ din cadrul financiar multianual	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică
Resurse umane	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică
Alte cheltuieli cu caracter administrativ	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică
Subtotal în afara RUBRICII 5 din cadrul financiar multianual	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică	Nu se aplică

—

TOTAL	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575
--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	---------------

Necesarul de resurse umane va fi acoperit de efectivele de personal ale DG-ului în cauză alocate deja gestionării acțiunii și/sau realocate intern în cadrul DG-ului, completate, după caz, prin resurse suplimentare ce ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii de alocare anuală și în lumina constrângerilor bugetare.

³⁸

Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

³⁹

Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

3.2.3.2. Necesarul de resurse umane estimat

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de resurse umane.
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos:

Estimarea trebuie exprimată în unități echivalent normă întreagă

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
• Posturi din schema de personal (posturi de funcționari și de agenți temporari)							
XX 01 01 01 (la sediu și în birourile de reprezentare ale Comisiei)	15	10	10	10	10	10	10
XX 01 01 02 (în delegații)							
XX 01 05 01 (cercetare indirectă)							
10 01 05 01 (cercetare directă)							
• Personal extern (în echivalent normă întreagă: ENI)⁴⁰							
XX 01 02 01 (AC, END, INT din „pachetul global”)							
XX 01 02 02 (AC, AL, END, INT și JED în delegații)							
XX 01 04 yy ⁴¹	- la sediu						
	- în delegații						
XX 01 05 02 (AC, END, INT - cercetare indirectă)							
10 01 05 02 (AC, INT, END - cercetare directă)							
Alte linii bugetare (a se preciza)							
TOTAL	15	10	10	10	10	10	10

XX este domeniul de politică sau titlul din buget în cauză.

Descrierea sarcinilor care trebuie efectuate:

Funcționari și agenți temporari	A se vedea descrierea de mai sus.
Personal extern	

⁴⁰ AC= agent contractual; AL= agent local; END= expert național detașat; INT = lucrător temporar; JED = experți tineri în delegații).

⁴¹ Subplafonul pentru personal extern acoperit prin credite operaționale (fostele linii „BA”).

3.2.4. *Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual*

- ☐ Propunerea/inițiativa este compatibilă cu cadrul financiar multianual existent.
- ☐ Propunerea/inițiativa necesită o reprogramare a rubricii corespunzătoare din cadrul financiar multianual.

A se explica reprogramarea necesară, precizându-se liniile bugetare în cauză și sumele aferente.

- ☐ Propunerea/inițiativa necesită recurgerea la instrumentul de flexibilitate sau la revizuirea cadrului financiar multianual⁴².

A se explica necesitatea efectuării acestei acțiuni, precizându-se rubricile și liniile bugetare în cauză, precum și sumele aferente.

3.2.5. *Participarea terților la finanțare*

- Propunerea/inițiativa nu prevede cofinanțare din partea terților.
- Propunerea/inițiativa prevede cofinanțare, estimată în cele ce urmează:

Credite de angajament în milioane EUR (cu 3 zecimale)

	Anul N	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se menționa numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)			Total
A se preciza organismul care asigură cofinanțarea								
TOTAL credite cofinanțate								

⁴²

A se vedea punctele 19 și 24 din Acordul interinstituțional (pentru perioada 2007-2013).

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

- ☒ Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor.
- ☐ Propunerea/inițiativa are următorul impact financiar:
 - ☐ asupra resurselor proprii
 - ☐ asupra diverselor venituri

milioane EUR (cu trei zecimale)

Linia bugetară pentru venituri:	Credite disponibil e pentru exercițiul bugetar în curs	Impactul propunerii/inițiativei ⁴³						
		Anul N	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se menționa numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)		
Articolul								

Pentru diversele venituri alocate, a se preciza linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate).

A se preciza metoda de calcul a impactului asupra veniturilor.

⁴³

În ceea ce privește resursele proprii tradiționale (taxe vamale, cotizațiile pentru zahăr), sumele indicate trebuie să fie sume nete, și anume sume brute după deducerea a 25 % pentru costuri de colectare.